

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Yıl: 24 / Sayı: 283 / Temmuz 2005

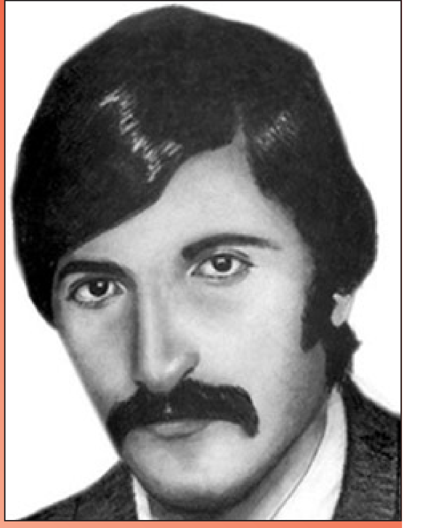
Söylenecek söz söylendi

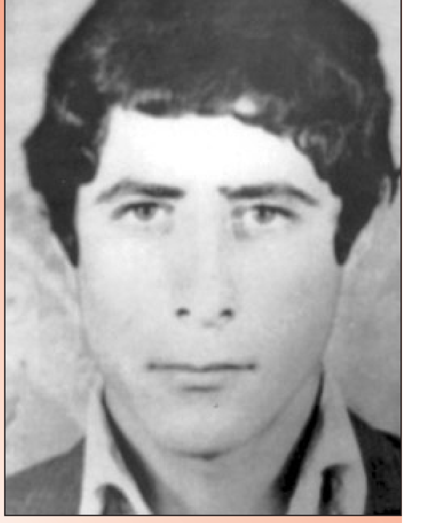
ŞİMDİ EYLEM ZAMANI

ABDULLAH ÖCALAN

14 TEMMUZ BIR YAŞAM BİÇİMİDİR

◆ 14 Temmuz, bir yaşam biçimi olarak, bir de onun kararı olarak hızından hiçbir şey kaybetmeden devam ediyor. Hiç şüphesiz yürüttüğümüz mücadele, bu anlamda karar almış yoldaşların anılarının yaşayan gerçeği olarak bizi yönlendiriyor. Böylesine büyük bir karar ve onun hayata geçirilişi, PKK'yi en derinden etkileyen büyük direniş savaşımına büyük bir inatla yürümesini emreden özelliğini asla kaybetmeyeceği gibi, daha da keskinleştirerek devam edecektir.

Anlaşılması gerekir ki, PKK'nin temelinde böyle kararlar ve onların gereklerine tam bağlı kalınarak yaşamak vardır. Kim bunun dışında yaşayacağını sanıyorsa, o, ya kendini aldatan bir gafildir, ya bir sahtekardır, ya da iflah olmazın tekidir. Böylesine büyük değerlerin gerçeğine ulaşamayan bir kişilik, onları anbean yaşamayan bir kişilik partili olma sıfatına layık olamaz. Bu anlamda kuru bir program, sıradan bir çalışma ve hatta savaşçılık PKK'lilik anlamına gelmez.

Gerçek PKK'lilik, böylesine büyük kararların sonuna kadar içinde olmak, onu özümsemek ve onun büyük, inatçı, amansız değerini sonuna kadar muhafaza ederek başarı çizgisinde yürümektir. Bu da her koşulda mücadeleyi ikircikisiz ve yine başarılı götürmek anlamına geliyor. Bu vesileyle bir kez daha vurguluyorum: Yıllarca üzerimize neredeyse tüm dünya gelmesine, yine parti içinde görülmemiş sefillikler, düşkünlükler ve hastalıkların her türlüsü yaşanmasına rağmen, biz bu çizgiden taviz vermedik ve kolay kolay da vermeyiz.

devamı 16'da

İçindekiler

◆ Süreç eylem sürecidir. Söylenmesi gereken her söz söylenmiştir. Çözüm ve barış ortamının sağlanması için gereken her türlü fedakarlık halkımız ve örgütümüz tarafından yapılmıştır. Ancak buna saldırı ve inkarla cevap verilmeye devam edilmektedir. Halkımız kendi şehitlerinin cenazelerini kaldırırken bile barış ve çözüm çağrısı yaparken, Türk devleti gerilla cenazeleriyle her türlü ahlak dışı, savaş kurallarını hiçe sayan bir tarzda oynayarak ve arazide çürümeye terk ederek cevap vermektedir.

Mevcut siyasal koşullarda örgüt ve halk olarak eyleme geçmek, meşru savunma ve demokratik serhildanlar temelinde direnişi geliştirmek dönemin kaçınılmaz görevidir. Dönemin en temel ölçüsü geliştirilen eylem ve eylemin niteliğidir. Tüm örgüt birimlerimizin başarı ölçüsü eylem olacaktır. Herkesi bu temelde duyarlı olmaya ve tüm toplumsal kesimleri üzerlerine düşen görevleri layıkıyla yerine getirmeye çağırıyoruz.

sayfa 7'de

14 Temmuz gerçeği çözüm gücü haline gelme başarma ve zafer gerçeğidir

◆ Söz bitti, artık söz söylemek eylemde bulunmak demektir; bu koşullarda sözle söylenecek ve yapılacak hiçbir şey kalmamıştır. Ülkeye dönüş kararı aslında böyle bir gelişme temelinde ve kararlılıkla oluştu. Zindan direnişinin söylediği sözü ve verdiği kararı ülkeye, dağa, gerillaya ve halka taşımak kararıydı. 15 Ağustos büyük atılımı bu yürüyüşün, 14 Temmuz çizgisini ve ruhunu gerillaya ve halk mücadelesine taşımanın başlangıcı oldu.bugünü kendimizi yeniden sorgulama ve harekete katma günü, büyük bir iç sorgulama günü yapalım diyoruz. Böyle yapanların kesinlikle Kemal Pir çizgisine girerek her türlü başarıyı sağlayacaklarına inanıyoruz.

sayfa 8'de

Demokratik direniş derinleşerek sürdürülecektir

Özgürlük hareketi 1 Haziran 2004 atılımı ile yeni bir sürece girdi. Aslında ABD'nin Irak müdahalesi ardından Irak'ta ortaya çıkan durum ve bunun Ortadoğu açısından taşıdığı anlamın bir sonucu olarak içine girilen bir süreçti bu. 2003 güzünden itibaren Önderlik böyle bir süreci değerlendirdi, fakat örgüt bunu izleyemedi. Ortadoğu'ya müdahalenin bir parçası da bize yöneldi. İçten provokatif, tasfiyeci dayatmalarla hareketimizin siyasi gelişmelere denk düşecek, halkların, Kürt halkının iradesini, özgürlük, demokrasi çizgisini etkin pratikleştirecek bir sürece girmesi engellenmeye çalışıldı. Örgüt içine dayatılan provokatif, tasfiyeci çizginin esas politik anlamı buydu. Yoğun bir mücadeleyle bu durum etkisizleştirilmeye, boşa çıkarılmaya, hareket bu durumdan kurtarılmaya çalışıldı.

Nihayetinde hareket, Ortadoğu'daki siyasi durumun gerektirdiği siyasi mücadele içerisine 1 Haziran 2004 hamlesiyle girebildi. Bu, değişim, yenilenme, yeniden yapılanma anlamında yürütülen çalışmaların artık yeni sürece, mücadele sürecine taşırılmasını, yeni politikalar, taktikler belirleme, ona göre mücadele etmeyi ifade ediyor. Yani oluşan siyasi ortamda tek yanlı ateşkesi, bu anlamda yeterince karşılık bulmayan barışçıl çabaları, yine halkı aktif mücadeleye çekmeyen, diyalogla sorunları çözmeyi öne koyan tutumları sürdürmenin artık çok fazla anlamlı, gerekli olmadığının görülmesi ve buna karşı yeni politikaların tespitini içeriyor. Tek yanlı ateşkesin son bulması, halkın demokratik siyasal mücadeleye çekilmesi, saldırılar karşısında meşru savunma hakkının daha sağlıklı kullanılmasını ifade ediyordu taktik anlamda. Esas stratejik anlamı da şu: Demokratik siyasal mücadele stratejisi dediğimiz stratejinin aktif bir biçimde pratikleşmesinin başlangıcını da oluşturuyordu. Bu bakımdan stratejik bir atılımdır. Nasıl ki 15 Ağustos Atılımı 12 Eylül rejimi karşısında bir stratejik atılım olduysa, 1 Haziran Atılımı da –tabii farklı bir stratejinin pratikleştirilmesi yönünde bir stratejik atılım– uluslararası komplo karşısında yeni stratejimizin, komploya karşı mücadele etme ve onu yenme stratejimizin aktif bir biçimde pratiğe geçirilmesinin en güçlü, temel atılımını ifade ediyor, içeriyor. Bu bakımdan stratejik değerdedir, önemlidir.

2004 yılı boyunca hareketimiz bu stratejik atılımın ilk uygulamalarıyla aslında biraz uyarıcı olmak istedi. Yani 'bunlar zayıfladılar, dağılıyorlar, uluslararası komplo gerçekleşti, provokasyon, tasfiyecilik oldu, uzun süre geçti, artık mücadele edecek güçleri, enerjileri kalmamıştır, yapacakları bir şey yok' gibi değerlendirmelerin boş ve anlamsız olduğunu görmeleri sağlanmaya çalışıldı. Bununla birlikte mevcut gelişmelerin doğru değerlendirilip, bu temelde mümkünse çift taraflı ateşkes, diyalog çerçevesinde Kürt sorununun barışçıl, demokratik çözümünü gerçekleştirmek üzere gerekli kararlılığın oluşması, adımların atılması için ilk mücadeleler, direnişler, gerillanın aktif savunması, halkın siyasi eylemliliği uyarıcı olabilir diye hesaplandı. Fakat yıl sonunda görüldü ki Türkiye yönetimi askeri, siyasi, sivili, gizli açık güçleriyle böyle bir yönelim içine girmiyor. Bunun yerine, inkar ve imhada sonuna kadar ısrar ediyor, başka hiçbir şey de bilmiyor.

Türkiye, Ortadoğu'da belirleyici alan konumundadır

AKP hükümeti tıpkı geçmiş dönemin özel savaş hükümetleri gibi bir sürece giriyor. Bunun karşısında yapılacak başka şey yoktu. Direnişi derinleştirmek gerekiyordu. Ve 2005 baharından itibaren bu temelde direniş daha da geliştirildi. Newroz'da, halk tutumunu çok görkemli bir biçimde koydu. Milyonlarca insan, Kürdistan'ın dört parçasında, yurtdışında Önderliğin, Özgürlük hareketinin etrafında kenetlenmiş olduğunu, özgürlük ve demokrasi taleplerinde son derece kararlı ve ısrarlı olduğunu ortaya koydu. Milyonlar halinde Koma Komelên Kurdistan ilanını sahiplendi. Bu konuda adeta bir referandum oldu. Bu temelde demokratik konfederalizm ilkelerinin geliştirilmesi, örgütsel sistemin yaratılması, Özgürlük hareketinin böyle bir sistem içine alınması doğrultusunda çok sayıda konferans ve kongre yapıldı. Kapsamlı tartışmalar, değerlendirmelerle 1 Haziran Atılımı'yla başlayan direnişin ortaya çıkardığı gelişmeler üzerinde yeni stratejimizin örgütsel sistemi olan KKK sisteminin netleştirilmesi, hareketin böyle bir sisteme kavuşturulması gerçekleştirildi. Yani örgütsel yeniden yapılanmada güçlü adımlar atıldı. Bu, esas olarak da demokratik konfederalizm ilkeleri temelinde gerçekleştirildi.

Diğer taraftan direniş geliştirildi. Hem *'savaşa geçiş vermeyeceğiz'* sloganı etrafında halkın siyasal direnişi hem de gerillanın aktif savunma pozisyonunun geliştirilmesi ile demokratik mücadele gittikçe geliştirildi, boyutlandı. Türkiye yönetiminin orduyu Kürdistan'a sevk etme, savaş kararı verme ve gerillaya, halka yönelik saldırıları karşısında gerillanın direnişi, Kürdistan'ı giderek yeniden savaş alanı haline getirdi. Halkın serhildanı büyüdü, Özgürlük hareketi yeniden yapılanmasını tamamladı, bu temelde 2005 yazında yeni bir düzeye ulaştı. 1 Haziran Atılımı'nın 1. yılında yürüttüğü çalışmalarla siyasal, örgütsel, meşru savunma alanlarında önemli gelişmeler kaydetti. Nitekim 1 Haziran Atılımı'nın 2. yılına girerken, yeni açılımlar ilan etti. Önder Apo'ya özgürlük sürecinin başladığını, artık İmralı sistemiyle birlikte yaşanılamayacağını, halkın demokratik siyasal eylemlerinin bu temelde gelişeceğini, bunun Kürt sorununun demokratik çözümünü gerçekleştirme, Kürdistan demokrasini inşa etme atılımı, adımı olduğunu ifade etti. Bu, Özgürlük mücadelesinin bütün bakımlardan, ideolojik, siyasal alanda, kitle mücadelesi, diplomasi çalışmaları bakımından daha da boyutlanmasını ortaya çıkardı. Yine örgütsel atılım olarak, gerillanın savunma direnişini geliştirmesi bakımından bütünlüklü bir direniş gücü haline geldi.

Bütün bu gelişmeler, Ortadoğu'ya Kürdistan üzerinden, halkların birliği ve kardeşliği temelinde, demokrasi ve özgürlük çizgisinde yeni bir müdahaleyi ifade etti. Bu da 20 Mart 2003'te Irak üzerinden ABD'nin Ortadoğu'ya varolan statükoyu yıkmak ve yeni bir Ortadoğu kurmak üzere geliştirdiği müdahaleye benzer, onun gibi ikinci bir müdahaledir. Kürdistan üzerinden, halkların çıkarı doğrultusunda, mevcut statükoyu aşmak, demokrasi ve özgürlük çizgisinde halkların kardeşliğine dayalı yeni bir Ortadoğu yaratmak üzere bir müdahale oluyor.

Özgürlük hareketi, artık 2005 yazı, 1 Haziran Atılımı'nın 2. yılı itibariyle böyle bir siyasi düzeye ulaşmış bulunuyor. Bu, şu anlama geliyor: Artık Ortadoğu'daki siyasi durumu değerlendirirken sadece ABD müdahalesiyle değerlendirmek yeterli değildir, eksik bırakır. Geçen yıllarda bu doğruydu, herkes de böyle değerlendiriyordu, ama şimdi, sadece ABD'nin yaptıklarını esas alan bir değerlendirme, Ortadoğu'daki siyasi durumu değerleyi çözümlemeye yetmez. En az onun kadar, Ortadoğu'daki siyasi gelişmeleri Kürdistan özgürlük mücadelesi de etkiliyor. Dolayısıyla bütünlüklü bir değerlendirme, siyasi bir çözümleme yapabilmek için, onun da çözümlenmesi, değerlendirilmesi gerekiyor. Özgürlük hareketi, bir yıllık mücadeleyle böyle bir siyasi gelişme düzeyine ulaşmış bulunuyor. Yeni bir Ortadoğu yaratma çizgisini ifade ediyor. Hem I. Dünya Savaşı'nın yarattığı, Kürdistan için inkar ve imhayı öngören mevcut Ortadoğu statükosunu parçalama, aşma yönünde hem de ABD'nin önce YDD, sonra BOP, arkasından GOP denen küresel sermaye çıkarları doğrultusunda yeni bir Ortadoğu yaratma projesine alternatif, halkların çıkarı, demokratik konfederal ilişkilere dayalı birliği temelinde yeni bir Ortadoğu yaratmayı öngören ideolojik, siyasi çıkış oluyor. Hem eski statükonun karşıtı hem de ABD'nin yaratmak istediği Ortadoğu'nun alternatifi oluyor bu. Özgürlük hareketi böyle bir düzeye bu mücadeleyle ulaşmış durumda. Bu bir abartı değildir. Kuzey Kürdistan'daki, Türkiye'deki gelişmeler, yine Suriye'deki, İran'daki, Irak'taki gelişmeleri toplu ele aldığımızda bunu böyle değerlendirebiliriz. Gerçeğin bu olduğunu rahatlıkla görebilir, anlayabiliriz.

Türkiye siyaseti yeniden yapılandırılıyor

Bugün Kürt sorunu yeniden Türkiye siyasetinin tümünü belirler hale gelmiştir. Siyasi, ekonomik, sosyal, ideolojik, askeri, devletin bütün kurumlaşması, siyaseti Kürt sorununa kilitlenmiş, endekslenmiş durumda. '99 öncesinden çok daha fazla Türkiye siyasetini Kürt sorunu, bu temelde gelişen Özgürlük mücadelesi belirliyor. Türkiye'nin Ortadoğu'daki yerine, Ortadoğu siyaseti içerisindeki anlamına, Ortadoğu'daki konumuna bakarsak bunun sadece bir Türkiye siyasetini etkileme olmadığını, Ortadoğu siyaseti üzerinde de çok derin bir etkide bulunduğunu rahatlıkla görebiliriz. Türkiye, Ortadoğu'da belirleyici alan konumundadır. Bu durum halen devam ediyor. Dolayısıyla Türkiye siyasetine yön veren hareket kuşkusuz Ortadoğu siyaseti üzerinde de bu denli etkide bulunmuş oluyor. Kaldı ki bununla da sınırlı değil. Suriye'nin içinde aynı durum geçerlidir. Suriye geçmişte olmayan bir biçimde şimdi temel politikalarını oluştururken, önemli bir argüman olarak Kürt sorununu, PKK'yi görüyor. Geçmişte böyle bir durumu yoktu. Hakeza İran da bu biçimdedir. Belki bunlar Türkiye kadar Kürt sorununa kilitlenmiş değildir, ama Kürt sorunu geçmişte olmayan bir biçimde şimdi temel politika oluşturulan etkenlerden biri oluyor. Bunlar yeni gelişmelerdir, 1 Haziran Hamlesi'yle ortaya çıkan yeni siyasi durum oluyor.

Aynı zamanda Güney Kürdistan ve Irak durumu da benzerdir. Güney Kürdistan'daki gelişmeler hep Özgürlük mücadelesinin dolaylı sonuçları olarak değerlendirildi. Bu durum şimdi de devam ediyor. Ne KDP ne YNK'nin mücadelesi ne de ABD'nin müdahalesi Güney'deki durumu yaratmadı. Birinci planda PKK'nin yürüttüğü mücadelenin dolaylı etkileri yarattı. Daha sonra ABD'nin, daha sonra KDP YNK'nin çabaları geliyor. Bunun böyle bilinmesi, değerlendirilmesi, anlaşılmasında büyük yarar var. Çünkü bu konuda büyük yanılgılar ve çarpıtmalar da yaşanıyor. KDP ve YNK'nin mahiyetiymiş gibi görünüyor Güney'deki gelişmeler veya bazı çevreler ABD'nin hediyesiymiş gibi değerlendiriyorlar. Bunlar büyük yanılgılar ve yanlışlardır. Esas olan PKK'ye karşı yürütülen mücadelenin ortaya çıkardığı sonuçlardır. Dolayısıyla PKK direnişinin dolaylı sonuçları oluyor, onun etkisiyle gelişiyor. PKK, onun direnişi olmazsa, değil Kürdistan'da federasyon, inkar ve imha hakim olurdu. Bir gün bile bu sistem ayakta kalamazdı. Ne ABD böyle bakar, ne YNK ve KDP değil devlet olmak, Kürdistan'da bile duramazlardı. Böyle olduğu zamanları da çok iyi biliyoruz çünkü. Dolayısıyla gerçeği doğru tanımlamakta yarar var. Güney'deki durumu belirleyen de Özgürlük hareketinin kendisidir, gelişim düzeyidir. ABD müdahalesinin de kuşkusuz etkileri var, inkarcı olmamalıyız, ama birinci planda değildir. KDP, YNK'nin çabaları ise daha geriden, 3. veya 4. planda geliyor. Sonuçların onların lehine olması, bu gelişmeleri onların yarattığı anlamına gelmiyor. Konjonktür onlar için elverişlidir, onlar da bu sonuçları değerlendiriyorlar. Böyle anlamamız gerekiyor. Yine Özgürlük hareketinin Irak siyaseti üzerinde de ne denli etkili olduğu ortada. Türkiye-ABD-Irak üçlü görüşmeleri tamamen PKK gündemiyle gerçekleşiyor. Zaten Irak Başbakanı dikkat edilirse ilk gezisini Türkiye'ye yaptı. Büyük ihtimalle Özgürlük hareketini, gerillanın durumunu görüştüler. Yani Irak siyaseti üzerinde de Özgürlük hareketinin bu denli büyük etkisi var.

Türkiye, özgürlük mücadelesinin gelişim düzeyini itiraf etmek zorunda kaldı. Genelkurmay Başbakan'a brifing verdi, birçok toplantı yapıldı, ardından basına brifing verildi, geniş toplantılar yapıldı. Genelkurmay çeşitli kurum, kuruluşlara devletin etkili güçlerine brifing vermeye devam ediyor. Bu, şu anlama geliyor: Genelkurmay'ın öncülüğünde, belirleyiciliğinde Kürdistan'da yürütülen savaşa göre Türkiye siyaseti yeniden yapılandırılıyor, sisteme çekiliyor, örgütlendiriliyor. Adeta '87'de Olağanüstü Hal sisteminin geliştirilmesine benzer bir çaba gözüküyor. Yeni bir sistem oluşturuluyor. Zaten Genelkurmay'da Başbakan'a verilen brifingde iki konunun tartışıldığı söyleniyor; "olağanüstü hal mi ilan edelim, yoksa başbakanımızın yönetiminde olağanüstü bir koordinasyon mu oluşturalım," bu tartışılıyor. Olağanüstü halin eskiye benzeyeceği, kendileri için olumsuz olacağı, olumsuz puan anlamına geleceği değerlendirilerek Başbakanın yönetiminde olağanüstü yetkilerle donatılmış bir koordinasyonun görevlendirilmesi uygun bulunuyor. Şimdi böyle bir koordinasyon oluşturuluyor. Buna göre de bütün kurum, kuruluşlar yeniden yapılandırılıyor, yeni bir doğrultuya çekiliyor. Bu tamamen özel savaş sistemidir. Kürdistan'da yürütülen imha savaşının propagandacısı ya da maddi, manevi yönde, çeşitli biçimlerde destekleyicisi haline getirilmeye çalışılıyor. Yürütülen Özgürlük mücadelesi Türkiye siyasi yapısını bu düzeye ge-

Serxwebûn' dan

tirdi, bu, önemli bir durumdur, ciddi bir gelişmeyi ifade ediyor. Geçen dönemde birkaç yılda yapılan, mücadeleyle sağlanan gelişme düzeyi şimdi bir yıllık mücadeleyle sağlanmış bulunuyor.

PKK yeni Ortadoğu'yu yaratmada iddialı, kararlı

Diğer hususlar var. AKP hükümeti Kürdistan'ın durumunu, özgürlük mücadelesinin ulaştığı düzeyi tekrar ABD'nin, AB'nin gündemine götürdü, NATO gündemine götürmüşlerdi. Yani tekrar uluslararası siyasi güçlerin gündemine de götürerek, onların da ortak bir ittifakını kendi özel savaş planları doğrultusunda, ona hizmet edecek şekilde oluşturmaya çalışıyor. Böyle bir mücadele, çaba var. Mücadelenin ulaştığı böyle bir düzey var. Bütün bunlar Ortadoğu üzerinde, siyasi mücadele içerisinde Özgürlük hareketinin de belirleyici bir yer tuttuğunun temel işaretleri oluyor. Kürdistan'dan gelişen özgürlük mücadelesi de en az ABD müdahalesi kadar Ortadoğu siyaseti üzerinde etkileyici, belirleyici hale gelmiştir denilebilir. Bu durumda şu hususlar daha da netleşiyor: Bir, I. Dünya Savaşı'nın ortaya çıkardığı Ortadoğu statükosu, despotik ulus devlet sistemine dayanmaktadır. Bu, aynı zamanda Kürdistan üzerinde inkar ve imha sistemi oluyor. İkincisi, bunu yıkmak isteyen iki güç var. Bir tanesi küresel sermaye çıkarları doğrultusunda ABD müdahalesi, diğeri halkların demokrasi ve özgürlük çıkarları doğrultusunda PKK müdahalesidir. Birisi BOP temelinde bunu yapıyor, diğeri demokratik konfederalizm projesi temelinde yapıyor. En az ABD müdahalesi kadar PKK müdahalesi de Ortadoğu'daki siyasi gelişmeler üzerinde etkide bulunuyor. Yine PKK de yeni Ortadoğu'yu yaratmada iddialı, kararlı. Gücü de en az ABD'nin gücü kadar var. Belki ekonomik, siyasi, maddi olarak ABD güçlü, bu konuda kıyaslama yapmamız bile gerekmiyor. Ama ideoloji ve projenin içeriği bakımından da demokratik konfederalizm projesi güçlüdür. İçeriği daha dolgundur, çerçevesi daha iyi çizilmiştir. Halklar açısından daha anlaşılır durumdadır. Ortadoğu gerçeğine daha uygundur. Dolayısıyla halkları etkileme, birleştirme gücü daha fazla. Bunlar da önemli güçlerdir. Bu bakımdan en az ABD müdahalesi kadar Kürdistan özgürlük mücadelesinin de yeni demokratik konfederal Ortadoğu yaratma iddiası mevcuttur.

Özgürlük hareketinin politikaları, güncel olarak Kürdistan'da, Ortadoğu'da, uluslararası planda oluşturduğu politikaların hepsi bu durumdan çıkıyor. Ulus devlet statükosuyla çelişkili ve çatışmalı durumu buradan ileri geliyor. Bu, ABD ile yaklaşımı tamamen veriyor. Yani eski statükoyu yıkma gündeme geldiğinde objektif olarak paralel düşülüyor. Özgürlük hareketinin yürüttüğü mücadeleden ABD, ABD'nin yürüttüğü mücadeleden hareket yararlanıyor. Tabii böyle bir durum var. Bu, bir objektivite.

Yeni Ortadoğu'yu yaratma gündeme geldiğinde iki proje, çizgi ortaya çıkıyor. Bu temelde ABD ile demokratik çerçevede karşı karşıya geliniyor, mücadele yürütülüyor. ABD'ye karşı duruş, onunla paralellik, çelişki, olacaksa ilişki ve mücadele işte böyle bir temel duruştan kaynaklanıyor. Hareketin Ortadoğu'nun despotik ulus devlet yapılarına karşı politikaları, stratejik duruştan çıkıyor, yine Ortadoğu halklarıyla, demokratik güçleriyle ilişkileri ya da onlar karşısındaki duruşları da aslında böyle bir stratejik duruştan kaynaklanıyor. Temel politikaların kaynağını böyle belirleyebiliriz. Bu bakımdan ulus devlet yapılarıyla çatışmalı bir konum yaşanıyor. Özgürlük hareketi geçmişte de böyle bir çatışma içinde oldu. Aslında yıkımın eşiğine de getirdi. Fakat uluslararası komployla ABD bunu ellerinden almak istedi. Uluslararası komplo da bunun için geliştirildi. Baktı ki PKK, Ortadoğu'yu ele alacak, Kürdistan özgürlük hareketi yeni bir Ortadoğu kuracak, Önderlik o zaman bunu Kürdistan'a dayalı yeni bir Ekim Devrimi biçiminde değerlendirmişti, bunu engellemek için uluslararası komplo geliştirildi. Yine işbirlikçi Kürt güçleri geliştirilerek, ABD müdahalesi için gerekli hazırlıklar yapılarak aslında şimdi böyle bir müdahale içine girildi. ABD, hem mevcut ulus devlet sistemini aşmaya çalışıyor hem de buradan yeni bir devrimci demokratik gelişmenin ortaya çıkmasını engellemek istiyor. Uluslararası komplo bu temelde gelişti. Günümüzde de bu durum sürüyor. Yani onun da ikili bir duruşu var. Ulus devlet statükosunu aşabilmesi için dayanacağı en temel alan Kürdistan'dır. O statüko Kürdistan'ı inkar ediyor, yok sayıyor. En zayıf olduğu yer Kürdistan'dır. Dolayısıyla onunla çatışırken Kürdistan'a, Kürtlere bir yaklaşım geliştirmesi gerekiyor. Bu stratejik konumdan yararlanmak zorunda. Fakat bunu başka bir amaç doğrultusunda değerlendiren güç, PKK var. Dolayısıyla Kürdistan'ı PKK'nin elinden alması, PKK'yi en azından sınırlandırması gerekiyor. Bu temelde de uluslararası komployu yürütüyor. Yani onun politikaları da böyle oluşuyor.

Bu çelişki ve çatışmaların içinde olası gelişmeler nasıl olabilir? ABD'nin kendi amaçları doğrultusunda müdahalesini derinleştirerek sürdüreceği kesin. Bu konuda yanılgılı olmamalıyız. Suriye üzerinde baskılarını yoğunlaştırmış. İran için de hazırlık yapıyor. Bazıları Irak'taki gibi Suriye'ye saldırmayınca ABD'nin müdahaleden vazgeçtiğini veya vazgeçebileceğini değerlendiriyor, bu yanlıştır. Irak gibi yapmıyorsa bu demek değildir ki ABD, Suriye'ye müdahale etmiyor. Hayır, çok fazla ediyor. Lübnan'dan çıkardı, kuzeyde Kürtleri kışkırtmaya çalıştı, milliyetçiliği geliştirmeye çalışıyor. İçten baskıyı sürdürüyor. BAAS içinde de bir sürü çelişki yarattı. Suriye'de bazı açılımlar yapmak istese de yönetim bunu kabul etmiyor. Kendi karşıtlarını tümden düşürmek istiyor. Ama bunu Irak'taki gibi merkezi yönetimi dağıtarak yapmak istemiyor. Bu da Irak'tan çıkardığı sonuçtur. Irak'ta dağıttı merkezi denetimi, şimdi kontrol sağlayamıyor, Suriye'de de dağıtsa artık hiç kontrol sağlayamaz. Oradan çıkardığı deneyimle mümkün olduğu kadar merkezi yapıyı dağıtmadan ele geçirmek, kendi işbirlikçilerinin denetimine geçirmek istiyor. Mevcut stratejisi bu temeldedir. Türkiye'yle de çelişkileri sürüyor, bu, devam edecek. İran üzerinde de baskıları sürüyor. ABD'nin Dışişleri Bakanı birkaç haftada bir Avrupa'ya, Ortadoğu'ya geliyor, Filistin-İsrail görüşmelerinde Suriye'yi, İran'ı zayıflatacak sonuçlar almaya çalışıyorlar. Bu temelde önemli bir çaba harcıyorlar. Bunu görmemiz gerekiyor. Bunun karşısında ulus devlet yapıları direniyorlar, ama dayanma güçleri zayıftır.

Anti PKK ittifakı geliştirildi. İki yıl bu temelde Türkiye, İran, Suriye ittifakı mücadele etti. Operasyonlar, tutuklamalar yaptılar. Birlikte pişmanlık kanunu yürüttüler. Ama fazla sonuç alamadılar. Diğer yandan ABD baskıları oldu. Şimdi görünüşte ayrılmış gibi görünüyorlar, ama gizliden sürüyor bu ittifak. İkili ittifaklar biçimde yürütüyorlar. Bir de Türkiye bunu Irak'a komşu ülkeler ittifakı biçiminde sürdürüyor. Tamamen böyle bir politika içindeler. AB'yi zorlayarak, şantaj yaparak desteğini almaya çalışıyorlar. Tayyip Erdoğan'ın Avrupa ve ABD gezileri bu çerçevedir. ABD'ye 'biz artık elde tutamıyoruz, gidiyor, PKK gelişimi böyledir, bundan siz de zarar görürsünüz, dolayısıyla birlikte savunmalıyız' diyerek ABD'yi Özgürlük hareketinin üzerine saldırtmaya çalışıyorlar. AB'ye de aynı şeyi söylüyorlar. Bir yığın ekonomik vaatlerde bulunuyorlar, yine Ortadoğu devletlerini birleştirmeye çalışıyorlar. Ortadoğu devletlerini birleştirerek, AB'nin desteğini alarak, KDP, YNK'yi de yeniden işbirliğine zorlayarak hareketi ezmeyi hesap ediyorlar, umut ediyorlar. Tamamen böyle bir siyasete kilitlenmiş durumdalar. Genelkurmay'daki brifingde buna karar verdiler. Olağanüstü yetkilerle donanmış koordinasyon, aslında bunun koordinasyonu oluyor. Buna karşı çıkan, zayıflatan her türlü arayışa karşı çıkıyorlar dikkat edilirse, aydınlara karşı çıktılar, kitle hareketlerine saldırıyorlar, polisi azgın saldırıya geçiriyorlar, gerillaya karşı orduyu savaşa sürüyorlar. Yani tümüyle bir ezme kararındalar. AKP hükümeti gerillayı ezmek, PKK'yi dağıtmak, Kürt sorununu bu biçimde bastırma çabasında. Şimdiye kadar bunu uluslararası komplonun, 15 Şubat'ın sonuçlarına dayanarak adım adım, yavaşça yapmayı umut ettiler. Birçok insanı bu konuda görevlendirdiler. Ordu, JİTEM, çeşitli güçler harıl harıl köylerde, kasabalarda çalıştılar. Hareketin geçmişte ne kadar ilişkisi olmuşsa onlara tek tek gidip ajanlaştırmaya, çeşitli kurslar açarak insanları kendilerine bağlamaya çalıştılar. Ekonomik kaynakları, sivil kurumları, yine orduyu seferber ederek aslında tam bir tahakküm kurmaya çalıştılar toplum üzerinde. Bazı yazar çevrelerini kullanmaya çalıştılar.

CNN çevreleri, Doğan grubu deniliyor. Sözde liberal kanat. Bunlar kitap yazdılar, Kürdistan'a gidip geldiler, çeşitli çevrelerle ilişki kurdular, böylece PKK'den aydın çevreleri, siyasi çevreleri uzaklaştırmayı umut ettiler. Zaten 1 Haziran Atılımı'nın hemen ardından 9 Haziran'da DEP milletvekillerini bıraktılar. CNN Türk, Leyla Zana'nın özel televizyonu gibi çalışıyordu. Her gün canlı yayın yapıyordu, günlerce sürdü bu. Baktılar ki oyuna gelinmiyor, uzaklaştılar. Bütün bu oyunların bozulduğu görülünce hepsi birden saldırmaya başladılar. Aslında planlı bir konsept olduğu görülüyor. Hepsi bir merkezden yönlendirilmişti, işbölümü yapmışlar. Yumuşak bir tarzda, herkesin üzerine düşeni yapacağı temelde, hareketi dağıtırız, tasfiye ederiz, gerillayı dağıtırız, çeşitli çevreleri denetim altına alırız, bu işi bitiririz, Önderliği de tecritte sustururuz hesabını yapmışlardı. Şimdi bütün bunlar bozulmuş oluyor, mücadele bunları bozmuştur. Herkesin çabası boşa gittiği, bütün bu oyunlar bozulduğu için hepsi saldırıyor. Amaçlarında bir değişiklik yoktur, yöntemde değişiklik oluyor. Şimdi de imha yöntemiyle saldırarak, her bakımdan orduyu harekete geçirerek, faşistleri, polisleri saldırtarak kitleleri sindirmek, gerillayı ezmek, hareketi dağıtmak, böylece Kürt sorununu bastırmak istiyorlar. Türkiye'nin amacı budur. Suriye, İran'ı da bu temelde motive etmeye çalışıyor. KDP, YNK üzerinde buna göre baskı sürdürüyor, ittifaka çekmek istiyor, ABD, AB'nin de desteğini almaya çalışıyor. Türkiye-Irak-ABD görüşmeleri aslında bir pazarlıktır bu konuda. Biliniyor, Irak müdahalesine Türkiye katılmadıktan sonra, Türkiye ile ABD'nin stratejik farklılıkları ortaya çıktı. Bu, günümüze kadar gittikçe derinleşti.

ABD ulus devlet statükosu ile çatışırken, eskisi gibi Kürt politikası izleyemeyeceğini gördü. Bu anlamda Türkiye, Kürt politikasında bir değişiklik oldu. Bu, PKK'ye karşı yaklaşımında da bir değişikliği beraberinde getirdi. ABD de bunu bir koz olarak kullanmaya çalışıyor. Üçlü görüşme, aslında Suriye ve İran'a karşı bir ittifak yaratmayı öngörüyor. Aynı zamanda bu, Kürt özgürlük hareketine karşı da bir ittifak arayışı oluyor. Masaya konulan kozlar arasında bir de Özgürlük hareketi var. ABD, Türkiye ve Irak'tan Suriye ve İran'a karşı kendisiyle birlikte hareket etmesini istiyor. Daha çok da Türkiye'yi ittifaka zorlamak için Irak'ı bu konuda bir argüman olarak kullanıyor. Türkiye'yi teslim almak, Suriye ve İran'a karşı yürüttüğü savaşta bir güç olarak kullanmak istiyor. Yani tam siyasetine girmiş bir güç haline getirmek istiyor. Tabii Türkiye de bunun karşılığında PKK'nin ezilmesini dayatıyor. Yani Türkiye onu, Suriye ve İran'ın ezilmesini kabul edemiyor. Onu kendi yıkımı olarak görüyor. Onun için de ABD baskılarını önlemek amacıyla daha fazla PKK'yi gündeme getiriyor, ABD'yi teşhir etmeye çalışıyor. Aslında baskı yapan, talepte bulunan ABD'dir. Şimdi böyle bir pazarlık var, yanılmamalıyız bu konuda.

ABD şunu gördü: Türkiye'yi zorlayacağı en önemli siyasi yön Kürdistan ve PKK'dir. Türkiye'nin en zayıf yanıdır bu. Başka biçimde Türkiye üzerinde etkide bulunamaz. Bu nedenle PKK'ye yaklaşımlarında Türkiye'den ayrıldı. Bu yönlü bir baskı da uyguluyor. Şu an çelişkileri var. Yani Türkiye, İran ve Suriye'yi yıkacak bir savaşa giremiyor, çünkü girerse kendisi de yıkılacak, bunu görüyor. Öyle bir değişimi kendi içinde yaratamadığı için de karşı çıkıyor. Fakat pazarlık da sürüyor. Hiç olmaz dememek gerekiyor. Türkiye içinde bazı kanatlar çıkarak ABD'ye tamamen teslim olabilirler. PKK'ye karşı ABD'nin mücadelesi temelinde Suriye ve İran'a karşı savaşır konuma gelebilir. Yani tümüyle ABD güdümüne giren bir çizgiye çekilebilir. Tabii bu zordur. Bu, Türkiye'deki iç değişiklikleri de gerektirir. Bu anlamda sadece Türkiye-ABD-Irak ittifakı olmuyor, buna KDP, YNK'yi de çekerler. Böyle olursa, bu, gerillayı ezmek üzere bir savaş olarak gündeme gelir. Tabii böyle bir birlik en gerici, en tehlikeli birliktir. Teşhir edilmesi, karşı çıkılması gerekiyor. Böyle ittifak olmamalı mı? Kuşkusuz olabilir, ama demokratikleşme temelinde, Kürt sorununu diyalog yolunda çözme çerçevesinde olursa, Kürt özgürlük hareketini ezme değil de, diyalog yolunda, demokratik açılımlar temelinde bir ilişki, ittifak, giderek birlik gelişirse, bütün güçlerin katıldığı bir ortam oluşursa, böyle bir demokratik düzen gelişirse iyidir. İstenmesi gereken ittifak budur. Çeşitli güçlerin, Türkiye'nin, ABD'nin, AB'nin, Suriye'nin, İran'ın, Irak'ın birbirine karşı olmasını, birleşmemesini istemeyiz, ama Kürt karşıtı, PKK karşıtı, Kürt iradesini ezmek, Kürt inkarını ayakta tutmak üzere birlik olmalarına karşı çıkılmalı. Özgürlük mücadelesinin siyaseti budur. Siyasal mücadele, direniş bu temelde sürüyor, sürdürecektir. Hem bu oyunları bozmak hem de demokratik reformlarla kendilerini değiştiremeyen, demokratikleştiremeyen başta Türkiye olmak üzere ulus devlet yapılarını değişime uğratmak üzere demokratik direnişi geliştirmekten başka yolu yok. Bu temelde demokratik direniş gelişerek sürecektir, sürmek zorundadır.

Halkın demokratik örgütlülüğünün geliştirilmesi gerekir

Özgürlük hareketinin yürüttüğü mücadelenin iki boyutu var. Birincisi mevcut ulus devlet yapılarını zorlamak, dağıtmak, aşmak, bunlara demokratik değişimi, reformu dayatmak. İkincisi ise Kürt halkının demokratik örgütlülüğünü geliştirmek. Yani Koma Komelên Kurdistan sistemini örgütlemektir. Bunlar birbirine bağlı, biri geliştikçe diğeri de gelişiyor. Demokratik örgütlülük geliştikçe devletlerin demokratik reforma zorlanması gerçekleşiyor. Devletleri demokratik reforma zorladıkça Kürt halkının demokratik örgütlülüğünü gerçekleşmesi için zemin güçleniyor. İdeolojik, örgütsel, siyasal, meşru savunma duruşu, mücadele bu temelde yürütüyor. Kampanyalar bu temelde geliştiriyor. Bir yandan inkar sistemini teşhir etmeye, diğer yandan demokratik örgütlülüğü geliştirmeye yönelik, iki amaca da hizmet etmeyi hedefleyen kampanyalardır bunlar.

Esas olan, Önderliğe özgürlük, Kürt halkına demokrasi sürecidir bu süreç. Özgürlük hareketi bunu meşru savunma direnişiyle, halkın demokratik eylemliliğiyle, diplomasi faaliyetleriyle, örgütsel çalışmalarla, ideolojik mücadeleyle, her yöntemle yapıyor. Bu direnişi geliştirmekten, bu temelde mevcut statükoyu parçalayıp aşmak ve demokratik örgütlülüğü geliştirmekten başka yol kalmamıştır. Artık Kürdistan'da gelişme de bu temelde sağlanabilir. Ortadoğu'da mevcut statükonun aşılması, inkar sisteminin parçalanması da bununla olabilir. Yine BOP çerçevesinde sadece küresel sermaye çıkarlarına hizmet eden bir Ortadoğu'nun yaratılmasının engellenmesi, en azından karma bir demokratik sistemin kurulmasına yol açılması da ancak böyle bir mücadeleyle olur. Hareket böyle bir mücadele duruşu içindedir. Gayet anlaşılır, anlamlı bir durumdur. Mücadele hem kendi pratiğini, mücadelesini bu amaçla geliştiriyor hem de çeşitli güçlere yaklaşımını bu temeldedir. Yani teşhir, tecridi de bu temelde yapıyor. Yine ilişki ittifak arayışı da bu temeldedir. Bunun için Kürt halkının demokratik sistemini geliştirmek üzere yoğun bir çalışmanın yürütülmesi, en geniş kesimleri demokratik ortamda birleştirmesi, konfederalizm ilkeleri temelinde gereklidir. Birçok gücün gericiliğin, inkar sisteminin aleti olmaktan çıkartılması gerekiyor. Tehlike var, KDP, YNK bugün mevcut durumdan faydalanıyorlar, ama yarın ittifaka girebilirler, saldırı konumuna geçebilirler, geçmişte de yaptılar. Şimdi koşulları biraz zor, ama ihtimal hiç yok değil. Onları sınırlandırmak örgütlenmekten, demokrasi mücadelesini geliştirmekten, demokratik örgütlülüğü ilerletmekten geçiyor. Aynı zamanda onları ortak bir demokratik stratejiye zorlamak da gerekiyor. KONGRA GEL'in demokratik çerçevede, ulusal konferans çağrısı bu temeldeydi. Bölge halklarıyla, demokratik güçleriyle ilişkileri geliştirmek, önemsemek, bunun gerektirdiği propaganda çalışmalarını yapmak, bu güçlerin örgütlenip güçlenmesi için elden gelen çabayı yapmak kuşkusuz temel görevdir. Gerici yapıların teşhir edilerek parçalanması gerekiyor. Bu despotik yapıların çeşitli biçimlerde aşılmasını sağlamatak lazım.

Uluslararası planda da AB'nin ikiyüzlü duruşunu aşmak gerekir. Geçmiş taktik duruşu onlar aşmıyorlar. 17 Aralık kararlarıyla Türkiye'yi güçlendirdiler. AİHM kararıyla bunu biraz dengelediler, harekete yer verdiler. Böyle bir çıkar politikası yürütüyorlar. Şimdi bunun üzerinde yoğunlaşılmalı, yüklenmeli, bu durum teşhir edilmelidir. Kitle mücadelesiyle, diplomatik çabalarla zorlanmalı. Öyle ki gerçekten varsa demokrasi, bu, Kürtler için de uygulanmalı. Bunu sağlanmaya çalışmak gerek. Bu, AB geleceği açısından da önemli. Sorunları, yine güvenlik sorunları varsa demokrasisinin darlığından kaynaklıdır. Hem güvenlik sorunları, hem birliğin geleceği demokrasisini daha da geliştirmesine bağlı. Bunun da en önemli göstergesi Kürt sorununun çözümüne yaklaşımda ortaya çıkacak. Böyle bir çizgiyi, siyaseti AB'ye dayatmak bu temelde çalışmak, mücadele etmek önemli.

ABD'ye karşı da hem bölge statükosuyla çatışmasından yararlanmayı bilen, uluslararası komployu yürüten güç olarak doğru yöntemlerle karşısında sağlam durmayı başaran, mücadele eden bir konumda olunmalı. Zaten ilişki ve mücadele diyalektiğine uygun bir yaklaşım var. Başkalarının, sorumluluğu az olanların yaptığı gibi her gün karşıt şeyler söyleyip yapılamayız. O mümkün değil, gerçekçi de değil. Fakat ABD'nin de gerçekten kendine sonuna kadar bağlanmış işbirlikçi güçlerle ilişkisini sürdüren değil de , Kürt halkının özgür, demokratik iradesini tanıyan, Kürtler arasında bölücülük yapmaktan vazgeçen bir çizgiye gelmesi için siyasi mücadelenin yürütülmesi gerekiyor. Hareketin politik yaklaşımları bu çerçevedir.

"I. Dünya Savaşı'nın ortaya çıkardığı Ortadoğu statükosu, despotik ulus devlet sistemine dayanmaktadır. Bu, aynı zamanda Kürdistan üzerinde inkar ve imha sistemi oluyor. Bunu yıkmak isteyen iki güç var. Bir tanesi küresel sermaye çıkarları doğrultusunda ABD müdahalesi, diğeri halkların demokrasi ve özgürlük çıkarları doğrultusunda PKK müdahalesidir. En az ABD kadar PKK müdahalesi de Ortadoğu'ya etkide bulunuyor. Yine PKK de yeni Ortadoğu'yu yaratmada iddialı ve kararlıdır."

"Özgürlük hareketinin yürüttüğü mücadelenin iki boyutu var. Birincisi mevcut ulus devlet yapılarını zorlamak, dağıtmak, aşmak, bunlara demokratik değişimi, reformu dayatmak. İkincisi ise Kürt halkının demokratik örgütlülüğünü geliştirmek. Yani Koma Komelên Kurdistan sistemini örgütlemektir. Bunlar birbirine bağlı, biri geliştikçe diğeri de gelişiyor. Demokratik örgütlülük geliştikçe devletlerin demokratik reforma zorlanması gerçekleşiyor."

Çift taraflı ateşkes sağlanana kadar
MEŞRU SAVUNMA DEVAM EDECEK

1 Haziran Atılımı'nın ikinci yılı ve görevlerimiz konusu her geçen gün daha çok önemini arttırıyor. Her şeyden önce 1 Haziran Atılımı'nın doğru ve yeterli bir tanımının yapılması gerekmektedir. Doğru anlaşılmaz, yeterli bir tanıma kavuşturulamazsa, hem yol açtığı sonuçlar yeterince görülmez, değerlendirilemez hem de yüklediği görevler yerinde ve zamanında başarıyla yerine getirilemez.

1 Haziran kararı stratejik bir karardır, atılımı da stratejik bir atılımdır. ABD'nin Irak'a müdahalesi, Irak'ta Saddam Hüseyin rejiminin yıkılması dolayısıyla bölgede yeni bir statüko değişiminin gündeme girdiği dönemde böylesi bir karara gidildi. Daha doğrusu, PKK mücadelesiyle birlikte Kürdistan'da ortaya çıkan gelişmeler, Sovyetler Birliği'nin çözülüşü, yine dünya ve Ortadoğu'da yaşanan değişimlere göre bu gelişmelerin 2000'li yıllardaki somutlaşması olarak ortaya çıktı. Egemen devletçi sistem buna 11 Eylül olaylarıyla giriş yaptı.

ABD, bölgede yeni dünya düzeni kavramı çerçevesinde, Körfez Savaşı'yla beraber böyle bir arayışı gündemleştirdi. 11 Eylül süreci, sistemin kendi içindeki çelişkilerine dayalı gelişen bir çatışma durumuydu. Bunu, 20 Mart 2003 tarihinde Irak'a askeri müdahaleyle, bölgenin merkezinde daha da somutlaştırmış oldu. PKK ise '93'ten itibaren adım adım geliştirdiği, '98'de somutlaştırdığı stratejik değişim ve yeniden yapılanma sürecini uluslararası komplo adı altında gelişen imha sürecine karşı direniş içerisinde kararlılıkla sürdürdü. Felsefik bakış açısında düzeltmeler, gelişmeler yaparak, yeniden bir teorik değerlendirme süreci içerisine girdi. İdeolojik olarak kendisini yeniledi ve yeni bir siyasi program ortaya çıkardı. Bu temelde, devletçi iktidarcı sistemi doğuşundan günümüze kadar değerlendirdi. Buna karşı, doğal toplumun komünal değerlerinden günümüze kadar halkların yürüttüğü demokrasi mücadelesinin ortaya çıkardığı birikimleri esas alarak, devlet dışında yeni bir demokrasi tanımı geliştirdi. Halkların özgür ve eşit yaşamlarının siyasi sistemi olarak ekolojiye ve kadın özgürlüğüne dayalı demokratik sistemi teorik tahliline ve programına kavuşturdu. Bunu demokratik konfederalizm sistemi biçiminde, giderek daha çok ilke ve amaçlar düzeyinde örgütsel sistemle bir somutluğa kavuşturdu.

Böyle bir süreçte kendisini felsefik, ideolojik olarak yenileyip, yeniden bir programa kavuşturarak, bu programı hayata geçirecek yeni bir strateji ve taktik ortaya çıkardı. Bunu, örgüt sisteminin yapısını somutlaştırmaya yönelik çalışmaları yoğunlaştırdığı bir süreçte, tabii bu ABD'nin Ortadoğu statükosunu parçalayıp aşmak ve küresel sermayenin çıkarlarına uygun bir Ortadoğu yaratmak üzere başlattığı müdahaleyle birleşince, halkların özgür ve demokratik yaşamlarını, yine demokratik konfederal biçimde varlık göstermelerini hedefleyen bir stratejik mücadeleyi ön gördü. Bu anlamda 1 Haziran Atılımı, böyle bir değişim, yeniden yapılanma ve kendini yenilemeye dayalı yeni bir program ve stratejiyi esas alan bir pratik sürecin başlangıcı olmaktadır. Onun ilk taktik uygulaması, pratikleştirilmesi ve geliştirilmesidir. Bu temelde stratejik ve yeniden yapılanma sürecinin taktikleri olan tek yanlı ateşkes, diyalog yoluyla çözüm arayışı; demokratik yöntemlerin tek yöntem olarak öne çıkartılması gibi bir taktik sürecin, stratejik değişim ve yeniden yapılanmayı gerçekleştiren taktik yöntemlerin artık yapacaklarını yaptığı, onlar yerine daha aktif bir demokratik mücadele sürecine girilen; despotik ulus devlet yapılarını böyle bir mücadeleyle çözme ve küresel sermaye hakimiyeti doğrultusunda yeni bir Ortadoğu yaratmayı en azından sınırlandırarak halkların demokratik iradelerinin de hesaba katıldığı, gündemleştiği yeni bir siyasal sistemi yaratmayı hedefleyen bir mücadele ortaya çıktı. Bu, yeni bir stratejik mücadele sürecinin Kürdistan özgürlük ve demokrasi hareketi için başlamasını ifade etmektedir.

Nitekim Önderlik, 1 Haziran Atılımı'nı ikinci 15 Ağustos Atılımı olarak tanımladı. Aslında bunu 1 Eylül 2003'te gündemleştirdi. Artık tek yanlı ateşkes sürecinin sona erdiğini, böyle bir durumun işlemeyeceğini, o tutumla bölgede herhangi bir sonucun alınamayacağını görüp değerlendirerek o kararı geri çektiğini, hareketin ve halkın buna uygun olarak davranabileceğini tanımladı. Fakat örgüt bunu izleyemedi. Uluslararası komplonun yürütücü gücü olarak ABD'nin Irak'ta elde ettiği zemine dayanarak, örgütümüzün içine provokatif tasfiyeci müdahalesi oldu. Örgüt bir dönem inişli çıkışlı bir süreç yaşadı. Önderlik çizgisinden uzaklaştı. Bundan ancak 1 Haziran 2004'te kurtulabildi. Yeniden çizgi gereklerine uygun davranan, çizgiye çekilen bir konuma geldi ve atılım 1 Haziran 2004'te başladı. Bu anlamda 1 Haziran 2004, demokratik siyasal mücadele stratejisinin pratikleşme atılımı olmaktadır. Bu, yeni bir stratejinin pratikleştirilmesinin başlangıcını ifade etmektedir. Bu yönüyle 15 Ağustos Atılımı'na da benzerdir.

1 Haziran Atılımı demokratik mücadele stratejisinin hayata geçirilmesidir

Kuşkusuz 15 Ağustos Atılımı silahlı mücadele stratejisinin hayata geçirilmesinin başlangıcıydı. Dolayısıyla sürekli onun özelliklerini taşıdı. 1 Haziran Atılımı ise demokratik siyasal mücadele stratejisinin hayata geçirilmesidir. Bu anlamda onun özelliklerini taşır. Bu nedenle 15 Ağustos'tan farklıdır. Özü itibariyle siyasal bir atılım ve demokratik siyasal mücadele hamlesi olmaktadır. Bir stratejik atılımın ilk taktiklerinin açığa çıkması, ilk taktik uygulamalarının yapılmasıdır. Bunun doğru anlaşılması gerekiyor.

Bu atılım çok güçlü bir siyasi çıkış ve eylemlilik içermedi denebilir. Siyasal bir atılım olmasına rağmen siyasal güçlerimiz tarafından yeterince sahiplenilememiş, güçlü siyasi eylemlerle yürütülememiştir. Halkın demokratik siyasi mücadelesi hızlı ve etkili bir biçimde gündeme sokulamamıştır. Hareketimizin siyasi güçleri hamleyi yeterince anlayamamış, sahiplenememiş ve pratikleştirememiştir. Fakat böyle olması, atılımın siyasal bir atılım olmasını ortadan kaldırmıyor. Sadece bazı siyasal güçlerin görevlerini yeterince yerine getirmemiş olması, sürece yeterince hazırlıklı girememe durumunu ifade ediyor. Bu da doğal ve anlaşılır bir durumdur. Çünkü 1 Haziran kararına kolay ulaşılmamıştır. Yoğun bir ideolojik ve örgütsel mücadele temelinde böyle bir karara ulaşılabilmiştir.

Örgüt, bu stratejik önemdeki kararı, kendi içinde değişim ve yeniden yapılanma çalışmalarını eğitim, teorik çözümleme ve kararlarla yürüttüğü bir ortamda almamıştır. Tam tersine, dıştan uluslararası kompiloya dayalı bir provakatif tasfiyeci eğilimin hareketi içten yıkmak, bozmak, dağıtmak üzere dayatıldığı, buna karşı yoğun bir ideolojik ve örgütsel mücadelenin yürütüldüğü bir ortamda, bu mücadelede sağlanan başarının sonucu olarak böyle bir kararlılığa ulaşabilmiştir. Burada, örgüt ciddi bir iç mücadele yaşamış, önemli tahribatlara uğramış, kendi içinde savrulmalar yaşamıştır. Böyle bir ortamda yürütülen ideolojik, örgütsel mücadelenin sonucunda, örgütü bu hale getirip, dağıtmayı hedefleyen provokasyon, tasfiyecilik etkisizleştirilip, yenilgiye uğratılmış, en asgari düzeyde örgütün, hareketin toparlanması temelinde bir kararlılığa ulaşılmıştır.

Bu anlamda, örgüt çok büyük bir siyasal mücadeleye hazırlıktan çok, dağılma ve tasfiyeyi boşa çıkartmayı sağlayabiliyor. Bu bile başlı başına büyük bir siyasi kazanımı ifade etmektedir. Çünkü tasfiyecilik dayatılmış, Ekim 1998'de başlatılan uluslararası komplonun örgütü tümden tasfiye etme, dağıtma amacını gerçekleştirmek üzere en sinsi, hilebaz, örgütlü bir biçimde içten saldırdığı ve örgütü dağıtmayı umut ettiği bir ortamda bununla mücadele edilerek bu karar alınıyor. Böyle bir tasfiyeci saldırının boşa çıkartılması, başarısız kılınması ile bu karara ulaşılmıştır. Uluslararası gericilik tarafından hareketin tümden tasfiye edileceğinin planlanıp hedeflendiği, bunun için her türlü saldırının yürütüldüğü bir ortamda, bunların boşa çıkartılıp, örgütün kendisini toparlayarak, yeni bir hamle yapmaya, mücadeleyi geliştirmeye karar vermesi bile başlı başına büyük bir siyasal karar olmaktadır. Bu, çok güçlü bir siyasi etkide bulmaktadır. Aslında hamlenin kendisi zaten bu olmaktadır.

Nitekim politik mücadele ve gelişmeler üzerinde bu denli etkide bulundu. Hareketin yeniden Önderlik ve mücadele çizgisine ulaşması, buluşması ve bütünleşmesini, bu temelde kendini yeniden mücadele içine sokmasını ifade etmektedir. Hareketin bu konumda çok hazırlıklı, planlı mücadeleyi geliştirip, hamleye sahip çıkabilmesi, önceden güçlü eylemleri kararlaştırıp, planlayabilmesi elbette beklenemez. Nitekim zaten öyle olmamıştır da. Bu bakımdan siyasi güçlerin etkili hamle yapıp ya da eylemler geliştiremediği, hamleyi yeterince sahiplenip, yürütemediği de bu anlamda anlaşılmaktadır. Bırakalım taktik eylemlerle güçlü bir çıkış biçiminde hamleyi yürütmesini, kendini imhadan kurtarmış olması bile büyük bir siyasal olay ve gelişme anlamını taşımaktadır.

Hareket bu konumdayken böyle bir mücadele içerisine girmiş, stratejik mücadeleye çekilmiştir. Bugün bazıları, özellikle karşıtımız olan güçler bu duruma bakarak "aslında PKK bu mücadeleye kendini toparlamak, örgütsel dağılmayı aşmak için başvurdu" diyorlar. Tabii bu da yabana atılır bir görüş değil. 1 Haziran Atılımı'nın önemle gerçekleştirdiği görevlerden birisi de bu olmaktadır. 1 Haziran Atılımı yalnız toparlanmayı sağlayan, örgütsel dağılmayı önleyen bir atılım değil, tasfiyeciliği, provokasyonu ve dağılmayı boşa çıkartarak alınmış bir karardır. Böyle bir mücadele kararına ulaşması, onun içine girmesi bile zaten provokatif tasfiyeci, dağıtıcı saldırıların boşa çıkartılması, başarısız kılınması anlamına gelir. Bu bakımdan aktif mücadele örgütün daha fazla mücadeleye çekilmesini, sistem kazanıp pratikleşmesini ve aktifleşmesini sağlamaktadır. Bu anlamda örgütün ve hareketin toparlanmasına, yine Koma Komalên Kürdistan sisteminin doğru bir biçimde tanımlanmasına, bunu ifade eden örgütsel yeniden yapılanmanın bir yıl içerisinde sağlanmasına büyük hizmeti olmuştur.

Halkların özgür yaşam çıkarları için demokrasi ve özgürlük mücadelesi geliştirilmiştir

Hareketimizin demokratik konfederalizm çizgisinde yeniden yapılanması ve demokratik konfederalizm sistemini ortaya çıkartması tamamen 1 Haziran Atılımı'nın ortaya çıkardığı gelişme ve mücadele zemini üzerinde gerçekleşmiştir. Bu mücadelenin örgütsel yeniden toparlanmada belirleyici düzeyde katkısı olmuştur. Fakat hareket bunu sağlamak için 1 Haziran Atılım sürecine girmemiştir. Bu biçimde yaklaşılırsa dar ve yetersiz bir yaklaşım olur ve işin esasını görmemeyi ifade eder. Tersine, işin esası, bunun stratejik değişim ve yeniden yapılanması temelinde Özgürlük hareketimizin ortaya çıkardığı yeni program ve stratejinin hayata geçirilmesi olarak ortaya çıkmıştır. Böyle bir stratejik adımın bölgede ABD müdahalesinin ortaya çıkardığı politik ortamı değerlendirerek kendini pratikleştirmesini ifade etmektedir. Hareket, bölgenin ve Kürdistan'ın ABD müdahalesiyle içine girdiği politik

"Önderlik, 1 Haziran Atılımı'nı ikinci 15 Ağustos Atılımı olarak tanımladı. Aslında bunu 1 Eylül 2003'te gündemleştirdi. Artık tek yanlı ateşkes sürecinin sona erdiğini, böyle bir durumun işlemeyeceğini, o tutumla bölgede herhangi bir sonucun alınamayacağını görüp değerlendirerek o kararı geri çektiğini, hareketin ve halkın buna uygun olarak davranabileceğini tanımladı."

"ABD küresel sermaye çıkarları adına bölgeye çok etkili siyasi, askeri müdahalede bulunmuştur. Statükoyu aşmak ve yeni bir Ortadoğu yaratmak mücadelesinde, küresel sermayenin çıkarlarını öngören yeni bir hegemonya yaratma tehlikesi ortaya çıkmıştır. Bu, halkların iradesinin ortadan kaldırılması, halkların özgür, demokratik yaşamlarının ellerinden alınması, daha ağır bir baskı ve sömürüye dayalı hegemonyanın ortaya çıkması anlamına gelmektedir."

süreci böyle bir pratik hamle yapmak için uygun ve gerekli görmüştür. Çünkü dış hegemonyacı güçlerle, bölgenin ulus devlet statükocu güçleri yoğun bir çatışmaya girmişlerdir. Bu, halkların kendi özgür iradelerini ortaya çıkarmaları, demokrasi ve özgürlük mücadelelerini geliştirmeleri açısından oldukça elverişli ve imkan sunan bir durumdur.

Diğer yandan ise, ABD küresel sermaye çıkarları adına bölgeye çok etkili siyasi, askeri müdahalede bulunmuştur. Statükoyu aşmak ve yeni bir Ortadoğu yaratmak mücadelesinde, küresel sermayenin çıkarlarını öngören yeni bir hegemonya yaratma tehlikesi ortaya çıkmıştır. Bu, halkların iradesinin ortadan kaldırılması, halkların özgür, demokratik yaşamlarının ellerinden alınması, daha ağır bir baskı ve sömürüye dayalı hegemonyanın ortaya çıkması anlamına gelmektedir. Buna fırsat vermemek, bölgenin yeniden yapılanmasında halkların da söz sahibi olduğu, halkların demokratik ve özgür yaşam çıkarlarının da gözetildiği bir sistemin yaratılmasını sağlamak açısından 2003-2004 koşulları demokrasi ve özgürlük mücadelesini geliştirmeyi zorunlu kılmıştır. Eğer mücadele adımı atılmaz, geliştirilemez, derinleştirilemezse tarihsel olarak halkların özgür ve demokratik duruşlarının geliştirilmesi yönünde ciddi bir kayıp yaşanabilir. Böyle bir tehlikenin önlenmesi, oluşan fırsatların halklar yararına demokrasi ve özgürlük çizgisinde doğru ve yeterli bir biçimde değerlendirilebilmesi hayati önem arz etmektedir. Siyasi koşullar, demokrasi ve özgürlük mücadelesini geliştirmeyi, bu konuda hamlesel bir çıkış yapmayı zorunluluk haline getirmiştir. Nitekim bunun gereği olarak da 1 Haziran Atılımı gerçekleşmiştir.

Demokratik direnişin geliştirilmesi çağrısına onurlu cevap verilmiştir

1 Haziran Atılımı, daha güçlü pratikleşmeden bile, hareketin siyasi güçlerinin ciddi biçimde anlayamadığı, sahip çıkamadığı, halka yansıtamadığı, halk tarafından doğru bir anlama ve sahiplenmenin geliştirilemediği bir ortamda böyle bir mücadele kararının siyasi gündem üzerindeki etkisi çok güçlü ve yaygın olmuştur. Bu karar, bütün dünyada tartışılan bir husus olmuştur. Türkiye yönetimi bunu hızla boşa çıkarmak için siyasi kararlar almıştır. 1 Haziran'da böyle bir siyasi mücadele süreci içerisine girilmesi ardından, Türkiye yönetimi hızla 9 Haziran'da eski DEP milletvekillerini serbest bırakarak, karşı bir siyasi hamlede bulunmuştur. Çünkü 1 Haziran siyasal atılımını boşa çıkarmak, düşürmek için yapmıştır. O bakımdan Türkiye yönetiminin 9 Haziran kararı hiç ortada yokken birden bire, tamamen siyasi gelişmelere bağlı olarak alınan bir karar olmuştur. 1 Haziran Atılımı'na karşı Türkiye'nin verdiği taktiksel, siyasi kararı ifade etmiştir. Fakat bu karar da etkisiz kılınmıştır. Hesaplanan oyunlar tutmamıştır. Önderliğin çabalarıyla, halkın tutumuyla, yine kadroların sağduyulu ve mücadeleye bağlı yaklaşımlarıyla bütün bu oyunlar boşa çıkarılmıştır. Aynı biçimde diğer güçler üzerinde de 1 Haziran Atılımı'nın etkisi olmuştur. Dış güçler başta kuşkuyla baktılarsa da giderek halkın sahiplendiğini, hareketin mücadele eder güçte olduğunu görünce, önemli ölçüde ilgilenmeye, anlamaya ve bunun için tartışmaya yöneldiler. Bu temelde Kürt sorunu, PKK'nin durumu, Kürdistan'da yaşanan mücadele yeniden tartışmaya girmiştir.

Kürt sorunu 2004 yılı içerisinde Türkiye, Ortadoğu, Avrupa ve Amerika'da hemen her alanda mücadele geliştikçe en çok tartışılan bir gündem maddesini oluşturdu. Ancak AB'nin 17 Aralık 2004 kararında görüldüğü gibi siyasi kararları hızla etkileme gücü zayıf kalmıştır. Birkaç aylık bir mücadele süreci içerisinde daha önce oluşmuş hareketin tasfiye olacağı umut ve hesaplarına dayalı siyasi kararları etkileyememiştir. Ancak hareketin mücadele yürütebildiğinin kanıtlandığını ve ilerlediğini gördükçe siyasi yaklaşımı çok değişmiştir. Çünkü şu hesap ediliyordu: Nasıl ki 2000 yılında Kandil'de ilk çatışma başladığında, Celal Talabani "bunu araştırın, PKK bunu yapamaz, PKK adına kurşun sıkacak hiçbir kişi bile kalmamıştır" dediği ve böyle sandığı bir gerçekse, 2004 yılına geldiğimizde başta Türkiye olmak üzere uluslararası güçler de çoğunlukta PKK'nin tarih sahnesinden silindiğini, mücadele edemeyeceği, siyasal, askeri, ideolojik hiçbir alanda mücadeleyi geliştiremeyeceği hesabını yapmıştır. Hareketin yaşadığı durum, harekete yönelik uluslararası komplonun provokatif tasfiyeci saldırıların ortaya çıkardığı düzey bunu gösteriyordu. İşte 1 Haziran Atılımı kararı böyle bir ortamda karar altına alınmıştır. Halkın siyasi eylemliliklerinin giderek geliştirilmesi, gerillanın meşru savunma çizgisi temelinde kendini aktifleştirebilmesi böyle bir süreçte gündeme girmiştir.

Süreç ilerledikçe halkta atılımı anlama, sahiplenme durumu gelişmiştir. Gerillanın aktif savunma pozisyonu giderek sağlamlaşmış, geriye düşmemiştir. Yavaş yavaş da olsa sürekli bir gelişme kaydetmiştir. Bu durum 2005 Newroz'undan itibaren kendini daha da yakıcı bir biçimde hissettirince, bir yandan halkın Newroz'da milyonlar halinde Önderliği ve mücadeleyi sahiplenen tutumu ve bu temelde Önderliğin *"savaşa geçit vermeyeceğiz"* şiarı altında demokratik direnişin geliştirilmesi çağrısına onurlu cevap verilmiştir. Halkın serhildanı geliştirmesi, gerillanın da aktif savunma pozisyonunu 2004'e göre daha fazla yayması ve yoğunlaştırması, 1 Haziran Atılımı'nın siyasi gündemi çok etkileyen, bölgedeki siyasi mücadeleye müdahale özelliği taşıyan bir düzeye ulaştırmıştır.

"PKK'nin bir yıllık yeniden inşa süreci kendini bu temelde yeniden değerlendirme, yapılandırma, ideolojik, örgütsel olarak çizgi esaslarına çekme, donatma ve bu temelde partileşmeyi geliştirme süreci oldu. Bu, bizim açımızdan önemli bir gelişmedir. PKK'nin yeniden inşası demek, ideolojik mücadele demek aslında kadroyu bu durumdan çıkarmak, kurtarmak, yeniden ideolojik, örgütsel çizgiye çekmek, partileştirmek anlamına geliyordu."

Apocu hareketin temel güç kaynağı ideolojik çizgisidir

1 Haziran Atılımı'nın ikinci yılına girerken, mücadele düzeyinde önemli bir gelişme yaşanmıştı. İlk yılı zorlu geçmesine rağmen, kararlılık, mücadelede ısrar, fedakarlık, gerillanın kahramanca duruşu ve direnişi giderek örgütü de sisteme kavuşturmuştur. Halkın serhildanı için de çok güçlü bir zemin yaratmış ve halkı serhildana çekmiştir. Kendisi açısından da yeni bir güven, kararlılık ve daha başarılı direniş için önemli bir tecrübe, birikim ortaya çıkarmıştır. 1 Haziran Atılımı'nın birinci yılındaki gelişmeleri çok yönlü irdelemek, tanımlamak mümkündür. KONGRA GEL III. Genel Kurulu Toplantısı'nın bu süreçte yapılmış olması, bütün hareket ve halk adına KONGRA GEL'in bu değerlendirmeyi yapmasına fırsat verdi ve 1 Haziran 2005'te, yani atılımın ikinci yılına girerken, KONGRA GEL yönetimi ve Yürütme Konseyi hareketin önüne yeni hedefler koydu. Bir yandan bir yıllık mücadeleyle ideolojik, siyasal, örgütsel, askeri bakımdan sağlanmış gelişmelere dayanarak daha emin, etkili, sağlam bir duruş sergiledi ve değerlendirme yaptı.

İkinci yıl hedeflerini daha kapsamlı ve net açıkladı. Meşru savunmaya ilişkin daha somut açıklamalar yaptı. Demokratik çözümü ve Önderlikle siyasal diyalogu bunun için temel şart olarak ortaya koydu. Operasyonların, savaş düzeyindeki saldırıların durdurulmasının ve çift yanlı ateşkese gidilmesinin gereğini vurguladı. Esas olarak uluslararası komploya karşı yaklaşımımızı daha somut koydu. Uluslararası komplonun somut ifadesi olan İmralı sistemi karşısındaki duruşumuzu daha net, somut ifade etti. Tecrit, baskı, operasyonların ve artık İmralı sisteminin geçersiz olduğunu, aşıldığını ve bunu ortadan kaldıracak bir siyasal durumun yaratılması gerektiğini vurguladı. Bunu da İmralı sisteminin lağvedilmesi ve Önderliğin özgür çalışacağı, mücadele yürüteceği bir ortama kavuşturulması olarak tanımladı. 'Önder Apo'ya özgürlük, Kürt halkına demokrasi' kampanyasının siyasal, ideolojik, örgütsel, askeri her bakımdan geliştirileceğini belirtti. Yine etkili bir ideolojik mücadele içinde olunacağını, siyasal düzeyde halkın demokratik serhildanının ana dilde eğitim kampanyası temelinde sürdürüleceğini; örgütsel bakımdan KONGRA GEL kararları temelinde, demokratik konfederalizmin inşası için tam bir seferberlik düzeyinde çalışılacağını, çift yanlı ateşkes ve siyasi diyalog oluşuncaya kadar meşru savunma çizgisinde aktif savunma pozisyonunun devam edeceğini, yani savunma savaşının süreceğini ifade etti.

Böyle bir açılıma temel oluşturan gelişmelerin birinci etkeni olarak ideolojik planda sağlanan gelişmeleri görmemiz gerekiyor. "Bir Halkı Savunmak" kitabı temelinde hareketimiz ve onun kadroları yoğun bir netleşme ve kararlaşmayı yaşadılar. Demokratik ekolojik ve cinsiyet özgürlükçü toplum çizgisinde yenilenme, netleşme ve kararlaşma içinde oldular. Kendilerini yeniden eğiterek harekete katıldılar. Hareket içerisinde böyle bir kadro çizgisi yeniden tek ve esas çizgi olarak benimsendi. Bu çizginin doğruları esas alınır hale gelindi. Bu temelde hareket ve kadrolar yeniden hatalar ve yanlışlıklarla ideolojik mücadele yürütme içerisine girdi. Bunun somut ifadesi olarak bu bir yıllık süre içerisinde PKK'nin yeniden inşası gelişti. Daha önceki süreçte ideolojik mücadele kurumu fesih edilmiş, tasfiye sürecine sokulmuştu. Onun tasfiye edilmesi için dıştan uluslararası komplocu güçlerin, içte de onların uzantısı olan provokatif tasfiyeci güçlerin yoğun saldırıları vardı. Bu ortamda hareketin ideolojik çizgisi dağıtıldı, çizgiden kopartılarak muğlaklaştırıldı. Bu anlamda ideolojisizlik egemen kılınmak istendi. Oysa Apocu hareketin temel gerçeği bir ideolojik çizgi hareketi olmasıydı. Temel güç kaynağı ideolojik çizgisiydi. Geçen süreçte, ideolojisiz, ideolojik çizgisiz, bunun örgütü olarak partisiz bir adım atılamadığını gördük. Bu olmadan gelişme sağlamak, örgüt ve kadro yaratmak; özgür insan, onurlu, şerefli, yurtsever, demokratik bir insan olarak ayakta kalmak bile mümkün değil. İdeolojisiz ve örgütsüz olunursa, Kürdistan'da ortaya çıkacak durum, teslimiyet, işbirlikçilik, uşaklık, dağılmak ve parçalanmak olacaktır. Ulusal, sosyal, her türlü kimliğini, hatta giderek insanlığını kaybetmektir. Bu PKK'den önce de böyleydi. Aslında PKK daha doğarken böyle bir Kürdistan ve Kürt toplum gerçeğini tanımlayarak, çözümleyerek bunun alternatifi biçiminde kendisini şekillendirerek doğup gelişmişti. Böyle bir Kürt birey ve toplum duruşunun tersi ve alternatifi olarak ortaya çıkmıştı. PKK'nin gelişimi kişilik, ulusal diriliş, kültür ve cins devrimi olarak kendisini sürekli geliştirmiştir. Bütün bunların hepsi düzenin ortaya çıkardığı Kürt birey ve toplumunun reddedilmesi, aşılması, yeni özgür birey ve toplumun yaratılmasını sağlama adımlarıydı. Dolayısıyla hareket provokatif tasfiyeci çizgi dayatmasıyla bütün kazanımlardan uzaklaştırılmak, otuz yıllık mücadeleyle hareketin ortaya çıkardığı kazanım ve birikimler ortadan kaldırılarak tasfiye edilmek, inkarcı bir yaklaşımla kötülenerek tekrar sınıflı cinsiyetçi toplum içerisine sokulmak, ona teslim olmak, onun içerisinde erimeyi hedefliyordu. Kesinlikle bu saldırıların başka bir arayış ve hedefi yoktu. Hiyerarşik devletçi sisteme, onun ideolojisine, yaşam çizgisine teslim olmayı ifade ediyordu.

Biz bu bakımdan doğru bir ideolojik duruşa sahip olamamanın, kendini ideolojik olarak örgütlememenin ve mücadele etmemenin ne kadar vahim sonuçlar doğurduğunu, devletçi sistemin nasıl egemen ve yönlendirici hale geldiğini bu süreçte gördük. İdeolojisiz, örgütsüz Kürdistan'da özgür, onurlu, iradeli, kimliğine sahip insan olmak mümkün değil. Partisiz, insan olmak, hayatta kalmak, özgürleşmek, güç sahibi olma imkanı da yoktur. Bu özgür ve iradeli yaşam, parti, onun ideolojik, örgütsel hattıyla varolmuştur. Bunlar kaybedildiği zaman her şey kaybediliyor. Nitekim hareketimizin kadro yapısı bu yakıcı gerçeği acı olaylarla yaşadıkça ideolojinin, örgütün, partinin önemini anlayan, ona yeniden dönen, sahiplenen, onu yeniden inşa eden bir sürece girdi.

PKK'nin bir yıllık yeniden inşa süreci kendini bu temelde yeniden değerlendirme, yapılandırma, ideolojik, örgütsel olarak çizgi esaslarına çekme, donatma ve bu temelde partileşmeyi geliştirme süreci oldu. Bu, bizim açımızdan önemli bir gelişmedir. PKK'nin yeniden inşası demek, ideolojik mücadele demek aslında kadroyu bu durumdan çıkarmak, kurtarmak, yeniden ideolojik, örgütsel çizgiye çekmek, partileştirmek anlamına geliyordu. Buna paralel olarak kadın partileşmesi de gelişti. PAJK örgütlenmesi, kadın özgürlük çizgisinin yeniden şekillendirilmesi, tanınması; cins mücadelesinin sınıf mücadelesiyle birlikte ideolojik mücadelenin önemli bir parçası haline getirilmesiyle, onun örgütsel yapısı, parti yapısı daha da somutlaştırıldı. Bu biçimde 1 Haziran Atılımı'nın birinci yılında aslında kadro gücü yeniden ideolojik ve örgütsel çizgiye kazanıldı. Yeni bir partileşme içine çekildi. Bu bizim açımızdan temel bir adım ve gelişmedir.

Yakın dönemde birçok devlet, parti dünyanın değişik yerlerinde yok oldu, eriyip gitti, kendi özünden koptu. PKK hareketi için de dayatılan buydu. Değişim ve yeniden yapılanma sürecinde onu başarmadan sürecin tasfiye olmayla sonuçlanması için uluslararası komplo güçleri dıştan ve içten her türlü yöntemi ve çabayı harcadılar. Oysa PKK'nin yeniden kuruluşu, öncü ideolojik, felsefik çizgisi, HPG'nin kendini yeniden yapılandırması ve planlandırması, meşru savunma alanının örgütlenmesi, yine kadın ve gençlik örgütlülüğünün kendini tanımlayıp kurumlaştır-

"İdeolojik çizgi olmadan gelişme sağlamak, örgüt ve kadro yaratmak; özgür insan, onurlu, şerefli, yurtsever, demokratik bir insan olarak ayakta kalmak bile mümkün değil. İdeolojisiz ve örgütsüz olunursa, Kürdistan'da ortaya çıkacak durum, teslimiyet, işbirlikçilik, uşaklık, dağılmak ve parçalanmak olacaktır. Ulusal, sosyal, her türlü kimliğini, hatta giderek insanlığını kaybetmek olacaktır."

ması, örgütsel öncülüğün gelişimi ve tüm bunların KONGRA GEL III. Genel Kurulu'yla birleştirilerek Koma Komalên Kürdistan sisteminin oluşturulması, yeniden yapılanma sürecinde örgütün tasfiye edilme çabalarını boşa çıkarttı. Yeniden yapılanmanın hem politik program düzeyinde hem de örgütsel yapı düzeyinde başarıyla gerçekleşmesini sağladı. Zorluklar, kayıplar verilmiş de olsa örgüt kendisini yeniden yapılandırmış oldu. Bu, hareket açısından önemli bir gelişmeyi ifade etmektedir. Bu, tamamen 1 Haziran Atılımı'nın birinci yıl dönümü mücadelesinin ortaya çıkardığı kazanımlardır.

HPG fedai çizgisiyle donatılmış bir güçtür

Askeri bakımdan bir yıllık süreci değerlendirecek olursak; süreci anlayan, 1 Haziran Atılımı'na en hazırlıklı olan, atılımı en fazla sahiplenen ve gereklerini yerine getirmeye çalışan güç HPG oldu. Önderlik çizgisine, ideolojik, örgütsel çizgiye en yakın, onunla en çok donanmış bir güçtü. HPG, fedai çizgisiyle donatılmış, mücadele değerlerine, halka, Önderliğe bağlanmış güçtür. Provokatif tasfiyeci saldırıların belli ölçüde dışında da, uzağında da kendini tutmayı başarmıştır. Bu durum, 1 Haziran Atılımı'na etkili katılabilmesi için büyük bir avantaj sağladı. Dolayısıyla 1 Haziran sürecinde meşru savunma çizgisinde etkinlik HPG güçlerince gösterildi. Burada önemli olan, hareketin dağıldığının, tasfiye olduğunun söylendiği, artık bu hareket için kimsenin mücadele etmeyeceğinin sanıldığı bir ortamda, bütün bunların aksine demokrasi ve özgürlük mücadelesini geliştirmek üzere en aktif, cesur tutumun sahibi olundu. Nitekim HPG bu tutumu gösterdi.

Gerilla saldırılar karşısında büyük direniş geliştirdi. Gerillanın direniş çizgisinin daha da derinleştiği, kahramanlık çizgisinde daha net ve kararlı hale geldiği görüldü. Bu, bütünüyle uluslararası gericiliğin, komplo güçlerinin beklentilerinin başlı başına boşa çıkartılması anlamına geliyordu. Bu dönemde en çok yaygınlık kazanan saldırılar karşısında aktif savunma çizgisinin netlik ve kararlılık içerisinde uygulanabilmesiydi. HPG de bunu güçlü bir biçimde gösterdi.

Önderlik, 15 Ağustos Atılımı'nın yıldönümü vesilesiyle çatışma süreci daha fazla derinleşmeden, kayıplar artmadan acaba bir ateşkes imkanı, demokratik çözüm yöntemi gelişir mi diye yeni bir arayış içine girdi. Bu doğaldı tabii. Bir Önderliğin, barışçıl, demokratik çözüm isteyen bir gücün yapması gerekendi. Ama arayışlarına rağmen böyle bir eğilimin, yaklaşımın oluşmadığı görüldü. Türkiye yönetiminde ateşkes yaklaşımı, demokratik çözüm, barışçıl hiçbir eğilimin görülmediği, tersine imha etme, ezmekten başka herhangi bir yöntemin bilinmediği görüldü. AKP yönetimi, başbakanı, dışişleri bakanı gittikleri her yerde ezmekten, yok etmekten söz ettiler. Barış ve demokratik çözüme yanaşmadıkları, böyle bir olasılığın tümüyle önünü kapattıkları ortaya çıktı. Bu durumda çatışmalı süreç devam etti. Ama Önderlik bu durumu uyardı. Yine hareketimiz de bu noktada gerekli sağduyuyu gösterdi. Çatışma durumlarını mümkün olduğunca en alt düzeyde tutmaya çalıştı.

Önderlik, 2005 Newrozu öncesinde yeniden Kürt sorunuyla ilgili bütün güçlere 2004 yılı pratiğinden ders çıkartarak çatışmalı duruma son verme, barış ve demokratik çözümün önünü açma çağrısı yaptı. Newroz'u da bir tarih olarak belirledi. Böyle olmazsa mücadelenin daha farklı gelişeceğini ifade etti. Bütün güçleri, hareketimizi ve halkı da bu noktada duyarlı olmaya, hazırlıklı bulunmaya çağırdı. Fakat ortaya çıkan sonuç, barış ve demokrasi için yürütülen çabalar herhangi bir karşılık bulmadı. Hükümetin de herhangi değişik bir yaklaşımı olmadı. Tersine, AKP hükümeti 15 Ağustos Atılımı sürecindeki hükümetler gibi yeni bir özel savaş hükümeti olarak kendini ortaya çıkardı. Bütün ekonomik, siyasal, askeri durumu hareketimize, Kürt halkına karşı imha mücadelesine seferber ettiler. Önderlik, halk, kadın ve gençler üzerinde polis saldırıları arttırıldı. Öyle ki, 8 Mart kutlamalarında kadınlara yönelik geliştirilen baskıları AB bile protesto etmek zorunda kaldı. Türkiye'nin ekonomik kaynakları peşkeş çekilerek, PKK ile ilişkilenmeleri önlenmek istendi. Diplomasisi, ekonomisi, siyaseti tümüyle hareketimizi ezmek için seferber edilmek istendi. Tabii ordu da savaşa sevk edildi. Bırakalım barışçıl, demokratik çözüm aramayı, ilkbaharla birlikte Türk ordusunun dinamik, vurucu güçlerinin hepsi Kürdistan'a sevk edildi. Savaşta karar kılındığı, imha hareketinin geliştirileceği açıktı. Bu saldırı durumuna karşı halkın Newroz etkinliği iyi bir cevaptı. Kamuoyunu da derinden etkiledi. Fakat Türkiye yönetimi, inkarcı ve imhacı güçler bundan sonuç çıkartmak yerine, zihniyet, politika olarak inkarda ve imhada, Kürt karşıtlığında o kadar derinleşmişler ki, halkın bu demokratik tutumunu kendileri için en büyük tehlike olarak gördüler.

Dolayısıyla da Genelkurmay'ın yönlendiriciliğinde halka ve harekete karşı çok yönlü bir saldırı başlatıldı. Bayrak provokasyonu denen bir şey çıkartıldı. Türkiye oligarşisi etrafında toplumu birleştirmeyi hedefleyen milliyetçi bir hezeyan geliştirildi. Kürt halkına yönelik saldırı ve baskılar artırıldı. Kürt halkı üzerinde de askeri saldırılar en üst düzeye vardırıldı. Buna karşı HPG III. Konferansı'nın aldığı kararlar, hazırlıklar temelinde 2004 yılının pratik tecrübesinin çözümlenmesi, pratiklerden ders çıkartılmasına dayalı olarak da aktif direniş daha güçlü gelişti. Gerilla için hareket imkanları arttıkça, gerillanın saldırılar karşısındaki aktif savunma pozisyonu Kuzey Kürdistan genelinde daha fazla yaygınlaştı, yoğunlaştı. Bu yaygınlaşma ve yoğunlaşma gerillanın askeri etkinliğini arttırmasından ileri gelmedi. Tersine Türk ordusunun saldırıyı arttırmasından ve her alana yaymasından ileri geldi. Tabii her alandaki gerilla güçleri üzerinde saldırı olunca bunlar karşısında da aktif meşru savunma pozisyonu gelişti. Bu anlamda önemli bir yaygınlık ve yoğunluk da oldu.

Atılımın birinci yılı dolarken, yani 2005 Haziranı'na geldiğimizde, Kürdistan'daki askeri çatışma düzeyi 2004 yılını çok aşan bir yaygınlık ve yoğunluk düzeyine ulaştı. Gerillanın etkili ve ağır darbeler vuran direnişleri oldu. Yaşanan çatışmalar ortamında Türk ordusu çok kayıp vermiştir. Ancak kayıpların önemli bir kısmı gizlenmekte, en alt düzeyde gösterilmeye çalışılmaktadır. Halk aldatılmaya, savaşın sonuçları Türkiye halkından gizlenmeye çalışılıyor. Nitekim geçen savaş döneminde de böyle yaparak savaşın sonuçlarını halktan gizlemeye çalışmışlardır. Bu süreçte çatışmalar durumu zorlayınca, Genelkurmay, geçen 15 yıllık savaşın bilançosunu gerçeğe daha yakın açıklamak, geçmişte sakladıkları gerçeklikleri şimdi itiraf etmek zorunda kaldı. Aslında şimdiki bilanço da öyle ağırdır. Gerillanın da önemli bir kayıp düzeyi ortaya çıktı. Savaş yaygınlaştıkça ve yoğunlaştıkça taktik ve tarz sorunlarımız daha fazla gündeme geldi. Taktikte derinleşme ve tarzda düzeltme ihtiyacı ortaya çıktı. Taktik derinleşmedeki yetersizlikler, zayıflıklar saldırılar karşısında aktif savunmanın daha güçlü ve yeterli olmasını engellerken, tarzdaki hata ve eksiklikler kayıpların çok olmasına yol açtı. Haziran ve temmuz sürecine doğru tarz düzeltmesiyle birlikte kayıplar biraz daha alt düzeye çekildi.

Kürt halkı ve HPG değerli şehitler verdi

HPG temmuz başı itibariyle taktik derinleşmede ve taktik düzeltmesinde de giderek bir gelişmeyi yaşıyor. Bu konuda yoğun tartışmalar var. Geçen pratik üzerinde incelemeler yapılıyor. Kendi pratiğinden ders çıkartarak, gerekli düzeltme ve yeterli kılma çabaları içerisinde olunuyor. Son günlerde askeri duruşta, taktik derinleşmede bir gelişmenin olduğu görülüyor. Dolayısıyla siyasi gündemi çok daha etkileyen, Türkiye ortamını sarsan, Türkiye yönetimini ciddi biçimde yeniden düşünmeye sevk eden bir düzey kazandı. Nitekim Genelkurmay karargahı, başbakanı da çağırarak bu durumları gözden geçiren toplantılar yaptı. Ne tür sonuçlar aldılar bilemiyoruz, saldırılarını sürdürüyorlar. Fakat gerillanın taktik etkinliğinin Türkiye'nin siyasi ve askeri yönetimini yeniden durum değerlendirmesi yapmaya zorladığı bir gerçektir. Bu önemli bir gelişmeyi ifade ediyor.

Kürt halkı ve HPG, 2004 ve 2005 yılında büyük, değerli şehitler verdi. HPG'nin direniş ve kahramanlık çizgisi geçmişten gelen gerilla çizgisinde daha da derinleşmek olduğunu, ARGK çizgisinin daha da derinleştirildiğini ortaya koydu. Agit ve Zilan çizgisinde bir netliğin, kararlılığın derinleştirilerek sürdürüldüğü dosta düşmana, herkese gösterildi. Çıkmazın beklenildiği bir ortamda gösterilen bu kahramanlık düzeyi halka en çok umut veren, yine dostlarımızı en güvenli kılan, karşıt güçleri de zorlayan bir durumu ifade ediyor. Bazıları "fazla uzun sürdüremezler, geliştiremezler, sürekli kılamazlar" diye bir umut ve beklenti içindedirler. Bu tür beklentiler Türkiye yönetiminde, daha çok da o aydın taslaklarında var. Gazeteciler, yazarlar, Türkiye yönetimini bu biçimde yanlışa sevk ediyorlar. Halkı bu biçimde olumsuz etkiliyorlar. Bunlar milliyetçi gözü dönmüşlüğün, kendini beğenmişliğin, devletçi, milliyetçi despotizmin ürünleri oluyorlar. Gerilla 14 aylık pratiğiyle bu konuda ne kadar saldırı olursa olsun, savaş ne kadar uzarsa uzasın, bedeli ne kadar ağır olursa olsun, kesintisiz bir biçimde aktif savunma pozisyonu sürdürecek güce, inanca, cesarete, fedakarlığa ve donanıma sahip olduğunu gösterdi. Ortadoğu'nun koşulları buna el veriyor. "Üçüncü Dünya Savaşı" sürüyor, deniliyor ve bunu herkes söylüyor. Ortadoğu'da herkesin savaştığı bir ortamda Kürt halkının savaş örgütü kuramayacağını, savaşamayacağını sanmak gafletten başka bir şey olamaz. Kürtler cesaretini, fedakarlığını ve bunun bilincini de edindiler. O nedenle savaşın sürdürülemeyeceği biçimindeki beklentiler boş beklentilerdir.

Kürt halkı da 25 yıllık pratikle bu mücadeleye her türlü gücü, değeri vereceğini kanıtladı. Gerillayı çoğaltıp donatarak, yine siyasi eylemiyle destekleyerek birlik olduğunu, onuru, şerefi, kimliği, özgürlüğü gerillada bulduğunu gösterdi. Kürt halkıyla gerillayı birbirinden ayrı düşürmek ya da ayırmaya çalışmak da en büyük gafletlerden birisidir. Önderlik-halk birliği, yine gerilla-halk birliği; gerilla-halk-Önderlik birliği kimsenin hiçbir zaman koparamayacağı birliktir. Bu bakımdan 14 aylık pratikte bir duraksama, kesinti, zayıflama değil de bir istikrar, düzelme ve daha fazla derinlik kazanma var. Gerilla olarak tecrübemizin biraz daha gelişmesi gerekmektedir. Kürt halkı da bunu böyle istiyor. Siyasi hareketimizin taktiği bu çerçevededir. Onun bir gereği olarak çatışma düzeyi bu düzeydedir. Türk ordusu bütün gücüyle saldırıyor. Gerilla yaşanan bu saldırılara çok daha aktif cevap verebilir. Gerilla karşı tarafta belki sağduyu gelişebilir diye, savaşı en alt sınıra, kanın en az akacağı sınıra çekiyor. Hareketimizin siyasi yaklaşımı bu çerçevededir.

Bu temelde hazırlıklarımız çok daha güçlüdür. İdeolojik olarak mücadeleyi çok daha etkili yürütebilecek durumdayız. PKK'nin örgütlenmesi ve sistemin ideolojik öncü gücü olarak mevzilenmesi, kadın partileşmesiyle bütünlüklü bir ideolojik çizgi mücadelesinde yürümesi, her türlü yanlış anlayışa, ideolojik saldırılara karşı ideolojik mücadeleyi güçlü bir biçimde geliştireceğimizi gösteriyor. Bu anlamda sistemin, kirli savaş pozisyonunun hazırlıklarını daha fazla teşhir edebilecek durumdayız. Yine halkın siyasi eylemliliği, Önder Apo'ya özgürlük ve anadilde eğitim kampanyaları temelinde çok daha yaygın ve etkili gelişecek; Kürdistan'ın dört parçasında ve yurtdışında, Kürt halkının yaşadığı her yerde bu önümüzdeki süreç demokratik eylem ve demokratik serhildan süreci olacaktır. Demokratik direnişi halkın bulunduğu her yerde geliştirip, bu direnişe bağlı olarak da demokratik örgütlenmeyi geliştireceğiz.

Gerillasız örgüt ve demokrasi olmaz

Demokratik konfederalizmi inşa etmek için bütün kadrolar ve halk görev başına çağrıldı. Demokrasi sürecinin yeniden inşasını köylerde, mahallelerde, iş yerlerinde, okullarda geliştirmek için tam bir komünal yarışı sürdürerek her türlü gayret ve çaba içerisinde olunacaktır. Bütün bunlara paralel olarak ve bunlara temel oluşturacak şekilde gerillanın da savunma savaşı gelişecektir. Bu bakımdan gerillanın taktik düzeltme durumu daha fazla gelişmektedir. Bu biçimde daha etkili direnerek, çizgiye uygun mücadele yürütebilecek bir pozisyon kazanmış durumdadır. Siyasi amaçlar gelişene kadar, yani Önderlikle siyasi diyalog içerisine girilene ve İmralı sistemi aşılana kadar gerillanın bu aktif savunma pozisyonu devam edecektir. Özgürlük ve demokrasiyi kazanmanın yegane yolu budur. Bu noktada bunu hayata geçirmekte gerillanın kararlı ve öncülük düzeyi var. Bütün hareketin ideolojik, örgütsel ve siyasal mücadelede bununla birlikte olması, bütünlüklü bir direniş konumu içerisinde olmamız ise başarının garantisi olacaktır.

1 Haziran Atılımı ikinci yılında tam bir bütünlüğe ulaşmış durumdadır. İdeolojik, siyasal, örgütsel, kitlesel ve meşru savunma alanında topyekun bir demokratik direniş ve bir hamle konumundayız. Bu noktada direnişi gerilla ruhu temsil etmektedir. Gerillanın cesareti, fedakarlık ruhu, aktivitesi, eylem gücü bütün hareketin mücadele çizgisini belirlemektedir. Bütün kadrolar ve örgütlerimiz bu çizgiye bağlı olmak ve kendini ona göre geliştirmek durumundadır. Yine halkın gerillayı daha güçlü desteklemesine ihtiyaç var. Gerillanın direnişiyle halkın serihildanının birleştirilmesi Kürt halkını başarıya götürecek en temel olgudur. Bu bakımdan halkın, serhildanı geliştirmesi, gerillayı manevi ve maddi olarak daha fazla desteklemesi ve güç vermesi lazım. Çünkü gerillasız örgüt ve demokrasi olmaz. Demokratik konfederalizmi inşa edemez, serhildanları geliştiremeyiz. O nedenle gerillayı nicelik olarak çoğaltmanın, nitelik olarak beslemenin gereği var. Bu çerçevede temel görev gençliğe düşmektedir.

Kürdistan gençliği 30 yıllık mücadele içerisinde halka yeni bir yol gösterdi, Kürt halkı için yeni bir çağ başlattı. Bunun gerektirdiği cesaret ve fedakarlığı gösterdiği gibi, bundan sonra da özgürlük mücadelesinin bedelini etkili biçimde ödeyecek ve gereklerini yapacak bilince ve güce sahiptir. Gençlik kendini bu noktada kanıtlamıştır. Gençlik hareketi bundan sonra daha fazla gerillalaşarak ve gerillaya daha çok katılarak bu konumunu sürdürecektir. Gençlik gerillayı kendinden sayan bir hareket olmak durumundadır. Dolayısıyla gerillanın nicel büyümesi, nitel olarak gelişmesiyle herkesten daha fazla ilgilenmesi gereken bir harekettir. Böyle ele alındığında gençlik de gerillaya daha fazla katılım gösterdiğinde ve gerilla öncülüğünde halkın demokratik serhildanını her alanda etkin bir biçimde geliştirdiğinde, 2005 yılının mücadelesini kazanacağımız, 1 Haziran Atılımı'nın ikinci yılında daha büyük gelişmeler sağlayacağımız kesindir.

Biz bu çalışmaları mücadelenin gereklerine göre yaptıkça ve önümüzdeki aylarda bu temelde çok yönlü bir demokratik direnişi geliştirdikçe, 2005'in sonuna doğru bunun çok etkili, kalıcı siyasi sonuçlar doğuracağını rahatlıkla görebiliriz. Nereden bakarsak bakalım bütün yol yöntem ve mücadelenin her alandaki durumu bunu gösteriyor. Direnişin her alanda geliştirilmesi, örgütlülüğün buna uygun sürdürülmesi, 2005 yılının özgürlük ve demokrasi mücadelemizde en güçlü kazanımların yaratıldığı bir yıl olması anlamına gelmektedir. Hedefimiz budur ve bunu başarmakta da son derece kararlıyız.

Söylenmesi gereken söz söylendi

ŞİMDİ EYLEM ZAMANI

Yurtsever Kürdistan halkına ve kamuoyuna

Bir süredir Genelkurmay Başkanlığı'nda verilen brifingler ve yapılan açıklamalarla Kürt özgürlük hareketine karşı planlı bir saldırı kampanyası yürütülmektedir. Bu kampanyanın amacı ve kapsamı ise Genelkurmay 2. Başkanı'nın Türk basınına vermiş olduğu brifingde ortaya konmuştur. Bu brifing herhangi bir bilgilendirme değildir. Türkiye'de ve Kürdistan'da yeni bir dönemi başlatan özellikler taşımaktadır. Buna karşı Kürt halkı ve Özgürlük hareketi olarak tutumumuzu ortaya koymamız gerekmektedir.

Önderliğimiz Abdullah Öcalan, '99 yılında uluslararası bir komployla esaret altına alındı. Bunun karşısında halkımız, Önderliğimize yönelik gerçekleştirilen bu komploya karşı aralıksız bir şekilde eylemlilikleriyle mücadelesini sürdürdü. Halklarımız arasındaki kanlı bir çatışmayı durdurmak ve demokratik siyasal çözümün önünü açmak isteyen Önderliğimiz, gerilla güçlerinin Türkiye sınırları dışına çıkarılması çağrısı yapmıştı. Özgürlük hareketimiz bu çağrının gereklerini tereddütsüzce yerine getirdi ve meşru savunma pozisyonuna geçti. Altı yıllık bu süreçte, aralıksız yürütülen operasyonlara rağmen tek taraflı ateşkes büyük fedakarlıklar pahasına sabırla sürdürüldü. Ancak Önderliğimiz şahsında Kürt halkının özgürlük mücadelesini boğmak isteyen inkar siyaseti, Newroz'la birlikte Türkiye'de şovenizm dalgasını yeniden tırmandırmaktadır. Bu ortamda Kürt halkı ile Türkiye halkı arasında kanlı bir boğuşmanın tehlikesi ortaya çıkmıştır.

Kürt halk Önderi ve Özgürlük hareketi bu altı yıl içinde, Kürt sorununun demokratik çözümü için, demokrat hiçbir bireyin reddedemeyeceği en makul talepleri içeren barış projelerini defalarca gündemleştirmiştir. Uluslararası siyasi güçlere ve demokratik kamuoyuna, çatışmalı ortamın tümden ortadan kalkması için sorumluluk almaları çağrılarında bulunmuştur.

Kürt sorununda inkarcılığı sürdürenler ve hiçbir adım atmayanlar, Önderliğimizin bu tutumunu taktik olarak değerlendirerek barış ve demokratik çözüm taleplerini dikkate almamışlardır. Son zamanlarda bazılarının art niyetli olarak belirttiği gibi, bizim silahlı mücadeleyi yeniden başlatma düşüncemiz yoktur. Aksine Önderliğimiz AIHM'e sunduğu savunmada, meşru savunma dışında silahın siyasi sorunların çözümünde bir araç olarak devreden çıkarılmasını savunmuştur. Kürt sorunun çözümünün, temel demokratik taleplerin kabul edilmesi ve çatışmalı ortama son verilmesiyle gerçekleşebileceğini birçok kez vurgulamıştır.

Türkiye halkıyla demokratik birlik içinde kardeşçe yaşama isteğine verilen cevap "düşünmezseniz Kürt sorunu yoktur" politikası temelinde askeri operasyonların şiddetlendirilerek süreklileştirilmesi ve Önderliğimizin üzerindeki tecridin artırılması olmuştur. Altı yıl boyunca sürdürdüğümüz barış ve demokratik çözüm politikamız, devlet tarafından görmezden gelinmiş ve boşa çıkarılmıştır. İnkarcılığın yeni koşullarda sürdürülmesinin aracı yapılmak istenen 45 dakikalık TV yayını ve bin bir sınırlamaya tabi tutulan Kürtçe dil kursları da bir göz boyamanın ötesine geçmemiştir.

Bununla da kırk milyonluk bir halkın dil ve kimlik sorunu bu biçimde gündemden düşürülmek istenmiştir. Anadilde eğitimi programına almasının Eğitim-Sen'in kapatılmasına gerekçe yapılması Kürt halkı üzerinde uygulanan politikanın ne olduğunu daha çarpıcı bir biçimde ortaya koymuştur.

Türk devletinin ve hükümetinin tüm politikaları barış ve demokratikleşmeye dönük çabalarımızı anlamsızlaştırmaya yönelik olmuştur. Bu yönelimler karşısında 1 Haziran 2004'ten itibaren zorunlu olarak tek taraflı ateşkes ortadan kalkmıştır. İnkar ve imha siyaseti karşısında meşru savunma pozisyonuna geçmemizle birlikte zamana yayılmış tasfiye politikası ve yeni koşullara uydurulmuş inkar konseptini uygulayanlar, bu politikaya "dur" denilmesi karşısında çılgınca bir ideolojik, politik ve psikolojik savaşı tırmandırmışlardır.

Özgürlük mücadelemizin özellikle serhildan biçiminde yükselişe geçtiği '92 yılında yürürlüğe konulan "topyekun savaş konsepti" bugün yeniden devreye konulmaktadır. Kürt halkının özgürlük mücadelesine yönelik topyekun saldırı bir milli mutabakat temelinde yürütülmektedir. Sol ve sağ siyasetin milli takımı destekler gibi inkar ve imha siyasetini desteklemesi istenmektedir. Devletin inkar siyasetine karşı koyamayan ve bu politikanın inceltilmiş biçimini savunan liberal çevreler de bu milli mutabakat içinde aktif biçimde yerlerini almışlardır.

Gerillaya karşı imha operasyonları yürüten Türk Genelkurmayı'nın Özgürlük hareketinin bitirilmesi için *"tüm toplumsal kesimlerin teröre karşı tutum alması gerekir"* çağrısıyla birlikte ideolojik ve siyasi saldırı kampanyasının yoğunlaştığı bilinmektedir. Basındaki bazı köşe yazarlarının kalemlerini bir silah gibi kullanarak Önderliğimize, PKK ve KONGRA GEL'e saldırması bu imha konseptinde basına verilen rolün sonucudur. Genelkurmay Başkanlığı'nın basına verdiği brifingle birlikte tek ses ve aynı üslupla ideolojik ve siyasi saldırıyı yoğunlaştırmışlardır.

Otuz yıllık mücadelemiz karşısında başarı elde edemeyen güçler bu amaçlarına ulaşmak için hareketimizi içten bölmeyi denemişlerdir. Bu çabaların boşa çıktığını görenler bu defa da Kürt halkı ve Kürt demokratik siyaseti üzerinde benzer bir oyun oynamaya başlamışlardır. Yeni inkar ve imha siyasetinin en çarpıcı yanı Kürt halkının özgürlük mücadelesi cephesini parçalama hedefidir. Böylece inkar ve imha siyasetinin daha kolay yürütüleceği hesaplanmaktadır.

Öteden beri Kürt demokratik siyasi alanı üzerinde yürütülen psikolojik baskı son iki yılda daha da yoğunlaştırılarak sürdürülmektedir. "KONGRA GEL ve Apo'yu bırakın dayatması" her gün çeşitli biçimde yapılmaktadır. Serhildanlar üzerinde gelişen demokratik siyaset alanına "Apo'dan ve PKK'den vazgeçmezseniz bu alanı size kapatırız" tehdidi bir psikolojik savaş bombardımanı haline getirilmiştir. Altı yıllık tek taraflı ateşkes pratiğimizi, demokratikleşme çağrılarımızı görmezden gelenler, inkarcı siyasete açık tutum takınmayanlar, meşru demokratik mücadelesini yürütenlere karşı şoven efendilerinden daha fazla ve histerik düzeyde saldırı yürütmektedirler.

Hasan Cemal gibi köşe yazarlarının, devlet genli şoven aydın geleneğinin sürdürücüleri olarak Kürt demokratik siyasi alanını bölme misyonerliğini üstlenmesi, yeni konseptin gereğidir. Kuzu postuna bürünmüş kurt ya da işkence altında iyi polis rolünü oynaması bunların gerçek yüzünü gizlememektedir. Hasan Cemal ve benzerleri, Kürt özgürlük hareketini tasfiye etme rolünün liberal yüzü, AKP siyasal islam yüzü, CHP ise zaten "kızıl elmacıdır." Bunların tümü de Kürt halkının mücadele cephesini bölmede birlikte çalışmaktadırlar. Yeni inkar ve imha konseptini yürütenler, bu konsepte siyasi ve ekonomik rant hevesi peşinde koşan bazı Kürtleri ve hastalıklı ruh halini yaşayan yeminli Apo ve PKK düşmanlığını yapan, marjinal Kürt siyasetçilerini de katmak istemektedirler. Bugün esas hedef Kürt özgürlük hareketi olduğu için "düşmanımın düşmanı benim dostumdur" mantığıyla milliyetçi olduğunu söyleyen bir kesim Kürt'ü de, Apo ve PKK karşıtı bu cephe içine almak istemektedirler.

Türkiye'deki inkarcılığın derinliği ve bağnazlığı açıktır. Türkiye'de siyaset, milli güvenlik siyaset belgesi çerçevesinde yapılmaktadır. Kürt halkının en doğal temel taleplerini yok sayma bir savaş konsepti biçiminde ele alınmaktadır. Bu konseptin özü, Kürt halkını ve Özgürlük hareketini ezerek teslim almadır. Kürt demokratik siyaseti, inkarcılığın niteliğini ve Kürt halkına uygulanan politikaları bildiğinden birçok bedel vererek bu baskılara karşı direnmiştir. Bundan sonra da direnecektir. Kimlerin inkarcı ve savaşın 'asma yaprağı' olduğu, kimlerin kahredici inkarcılıktan bu halkı kurtarmak istediği hiçbir söze gerek kalmayacak kadar açıktır.

1994 yılında DEP'lilere karşı mart darbesi yapanların zihniyeti değişmemiştir. Mevcut hükümette bu zihniyetin farklı bir versiyonu olduğunu defalarca ortaya koymuştur. Kürt sorununun çözümsüzlüğü ve siyasi islamın Kürtleri kontrol etme aracı olarak kullanılması AKP'nin varlık gerekçesi olduğundan, "Kürt özgürlük hareketini en iyi ben tasfiye ederim" demekte ve bunun gereklerini yapmaktadır. İnkar ve imha konseptinin son amacını Genelkurmay 2. Başkanı, Türk basınına verdiği brifingde "Özgürlük hareketinin başarma umudunu kırma" olarak tanımlamıştır. Bunun için de herkesi Çiller-Güreş döneminde geliştirilen milli mutabakata çağırmaktadır. Bu konseptin özü, her türlü baskı biçimleri, antidemokratik uygulamalar ve demokratik kazanımların ortadan kaldırılmasıdır. Çıkarılması öngörülen antiterör yasaları tümüyle buna dönüktür.

Tüm bunlar karşısında gerek Özgürlük hareketi içinde yerini alan kadrolarımızın ve gerekse de halkımızın özgürlük umudunun kırılamayacağı açıktır. Ancak niyetin bu olduğu da gizlenmeden dillendirilmektedir. Umutsuzluk güçsüzlükten gelir; bunun için de Kürt halkının mücadelesini parçalama çabası bu temel amacın gerçekleştirilmesi için yapılmak istenmektedir.

Apo ve PKK' ye düşmanlık, Kürt halkını birleştirip güç yapması nedeniyledir. Bunun için Apo ve PKK'nın birlik ve güç haline getirdiği halk üzerinde fiziki ve psikolojik baskı arttırılmış bulunmaktadır. ABD ve Avrupa'yı hareketimiz üzerine sürme çabaları da bu amacın diğer bir boyutudur.

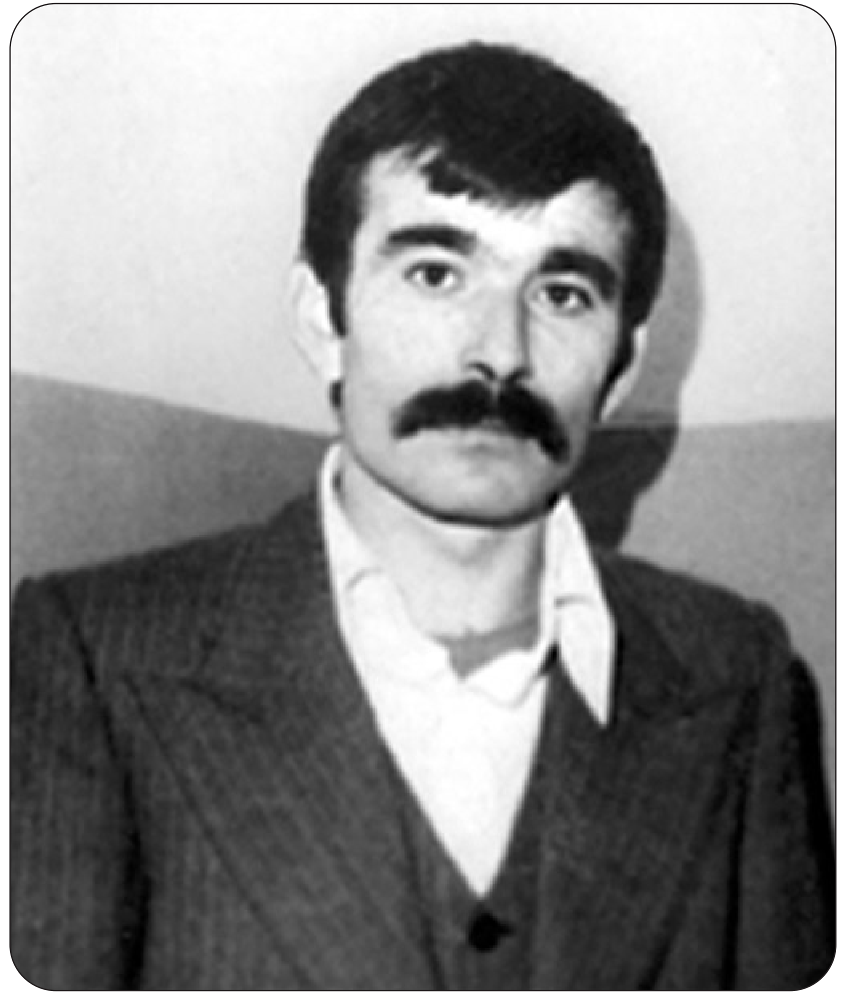
Son günlerde AKP ve Genelkurmay tarafından HPG güçlerine dönük "sınır ötesi operasyon" gündemleştirilmektedir. Türk basını ise Genelkurmay'ın direktifleri temelinde bunu yoğun bir biçimde işlemektedir. Sanki daha önce sonuçsuz onlarca sınır ötesi operasyon yapmamış gibi, şimdi bir operasyon yaparsa Kürt özgürlük hareketini tasfiye edecekmiş gibi bir atmosfer yaratılmıştır. Bugün bunu tekrar gündemleştirmelerinin temel nedeni; Kuzey Kürdistan'da gerilla güçleri karşısında uğradığı ağır kayıplar, çözüm yönünde geliştirdiğimiz çağrılar, halkımızın serhildanları, genelde çözüm yönünde aydınların ve kamuoyunun oluşturduğu baskılardır. Buna bir de G. Kürdistan'daki kazanımlar karşısındaki tahammülsüzlüğü eklemek gerekmektedir. Böyle bir operasyonla G. Kürdistan'da halkımızın elde ettiği kazanımları baltalamak amaçlanmaktadır. G. Kürdistan'daki halkımızın ve siyasal güçlerin böyle bir girişimi kabul etmeyeceği açıktır. Ayrıca ısrarla gündemde tutulan böylesi bir sınır ötesi operasyonun olması durumunda, Halk Savunma Güçleri'nin de Türk ordusuna büyük kayıplar verdireceği ve bu operasyonun sonuçsuz kalacağı kesindir.

Türk devletinin geliştirdiği yeni konseptinin bir başka amacı da, Önderliğimize ve Özgürlük hareketimize karşı çeşitli çevreleri kışkırtmaktır. Bunun için de AB'ye giriş yönünde eğilimi olan kitleleri, meşru savunmamızın Türkiye'nin AB'ye girişini engellemek için yapıldığı gibi bir atmosfer yaratılmaya ve bu kesimler hareketimize karşıt hale getirilmeye çalışılmaktadır. Biz Türkiye'nin AB'ye girişine karşı değiliz. Aksine giriş önündeki engel Türkiye'nin demokratikleşmeme ve Kürt sorununu çözmeme konusundaki ısrarıdır. Türkiye hükümeti hiçbir değişim yapmadan, AB'ye "benim kriterlerimi kabul edeceksiniz" dayatmasında bulunmaktadır. Dolayısıyla bizim AB'ye girişi önleme yaklaşımı içinde olduğumuz söyleminin büyük bir saptırma olduğu açıktır. Kürt halkı adalet ve özgürlük isterken inkarcı rejim ise "ben devletim, güçlü ordum var, ekonomik siyasi ve diplomatik imkanlarımla bu istekleri ezer geçerim" politikası izlemektedir.

Devamı 18'de

14 Temmuz gerçeği çözüm gücü haline gelme başarma ve zafer gerçeğidir

PKK Parti Meclisi

Değerli yoldaşlar

Tüm yoldaşların ve halkımızın ulusal diriliş gününü kutluyoruz. Böyle bir günün yaratıcısı olarak Önder Apo'yu selamlıyoruz. 14 Temmuz büyük ölüm orucu direnişinin kahraman şehitlerini; ***Kemal Pir***, ***Mehmet Hayri Durmuş***, ***Akif Yılmaz*** ve ***Ali Çiçek*** yoldaşları, yine onlar şahsında tüm zindan direniş şehitlerimizi, Mazlumları, Ferhatları ve tüm özgürlük şehitlerimizi saygı ve minnetle anıyoruz.

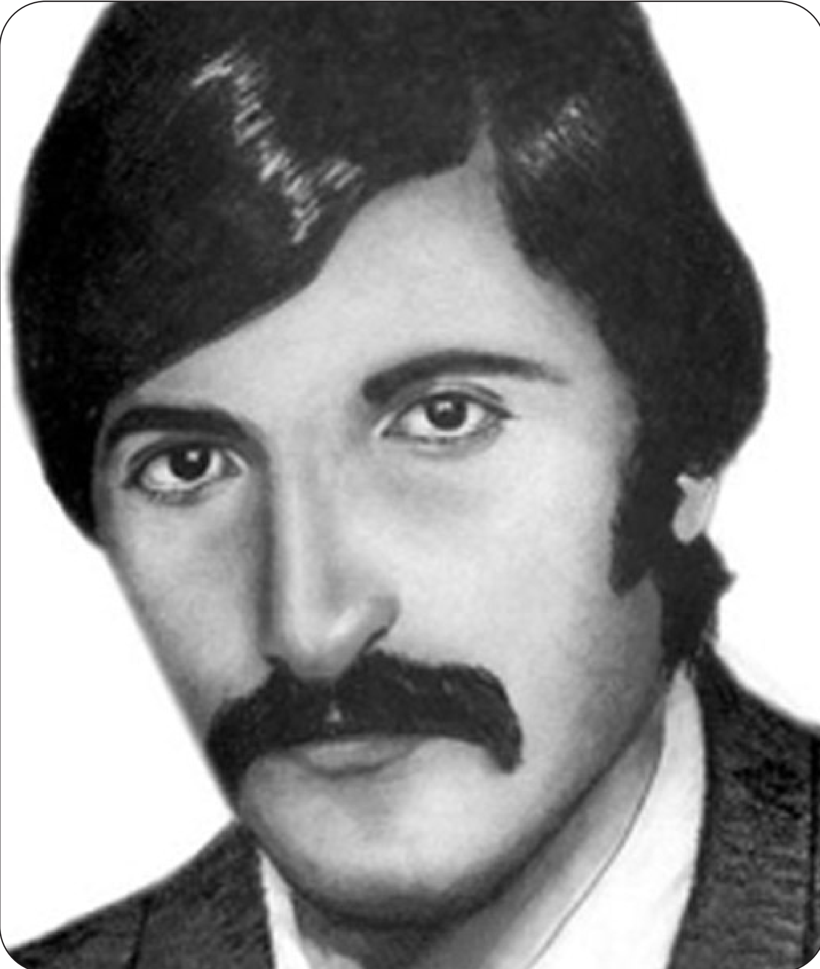
Onlar kendi özlemlerini, amaçlarını, duygularını, hayallerini ve geleceklerini bize bıraktılar. Bizim için doğru yolu göstererek, bu yolda özgür geleceğin yaratılmasını istediler. Başkan Apo önderliğinde hareketimiz ve halkımız 23 yıllık kahramanca mücadeleyle önemli bir düzeyi, şehitlerimiz için anıt diyebileceğimiz önemli değerleri bugüne kadarki düzeyle ortaya çıkardı. Tabii bunu daha da ilerletmek, geliştirmek ve kalıcı özgürlük değerleri haline getirmek, bu düzeyde zaferle taçlandırmak, hepimizin, en başta bayrağın emanet edildiği yoldaşların, tüm hareketimizin ve halkın boyun borcudur. Bu bilinçle ve böyle bir tutkuyla bugünü anmak ve değerlendirmek en doğrusu, en gerçeğe yakın olanıdır.

14 Temmuz ölüm orucu direnişi üzerine 23 yıldır çok şey söylendi, kapsamlı değerlendirmeler yapıldı. En başta Önder Apo, bu büyük karar ve direniş gününün parti hareketimiz, özgürlük mücadelemiz, Ortadoğu halklarının özgürlük ve demokrasi mücadelesi, genelde insanlığın, tarihin derinliklerinden süzülüp gelen özgürlük ve demokrasi talepleri doğrultusunda yürüttüğü mücadeleler içerisindeki yerini, anlamını ve önemini kapsamlıca değerlendirdi. Bu direnişin sözcüsü oldu. En güzel sözleri, en anlamlı ifadeleri, en derinlikli değerlendirmeleri bu direniş üzerine yaptı. Yeni özgür insanı, militanı bu direniş değerleri üzerinde yarattı. Yeni bir halk, özgürlük çizgisinde dirilişi sağlamış, temel değerlerine kavuşmuş, mücadelede azimli, coşkulu, kararlı ve ısrarlı bir halk bu değerlendirmelerle ve bu temelde yürütülen mücadeleyle yaratılmıştır.

Kuşkusuz bunların hepsini yeniden tekrarlamak ne mümkün ne de gereklidir. Fakat Önderliğimizin çarpıcı değerlendirmeleri oldu. Zindan direnişine ve onun içerisinde büyük ölüm orucu direnişine *"ölüm ile yaşam arasında köprü olmak"* dedi. Direnişçilerin, Kemal Pir'in *"yaşamı uğruna ölecek kadar sevme"* değerlendirmesini gerçek bir yaşam felsefesi haline getirdi. 14 Temmuz'un büyük kararının ve bu temelde gelişen direnişin parti hareketimiz ve özgürlük mücadelemiz açısından tayin edici, belirleyici, çizgi oluşturucu karakterini tanımladı. Partiyi temsil etmek açısından her bakımdan yeterli ve örnek olduğunu ifade etti.

Bunlar bizim de derinliğine anlamamız, özümsememiz gereken gerçeklerdir. Bundan sonraki mücadele görevlerine doğru ve yeterli yaklaşabilmemiz açısından, kuşkusuz bu tanımlamalar ve değerlendirmelerden büyük dersler çıkartmamız gerekiyor.

14 Temmuz bir direniş kararıdır; tarihsel bir kararı, insanlık gelişimi içinde ve tarih karşısında bir sorumluluk duygusunu ifade ediyor. Direnişçiler bu denli sorumluluğuna sahip kişiliklerdi. Kuşkusuz bu bir çizgi oluşturdu. 14 Temmuz diyoruz, 14 Temmuz direniş çizgisi diyoruz. Şunu ifade etmek mümkündür: PKK'nin bir parti haline gelmesi, 14 Temmuz direnişinin merkezinde yer aldığı zindan direnişiyle tamamlandı. 15 Ağustos Atılımı bunun dağ ve gerillaya taşınması olmuştur. Esas olarak taktik çizgiyi belirleyen, eylem hattını oluşturan zindan direnişçiliğidir. O zamana kadar teorik, ideolojik bakımdan tahlili geliştiren, siyasi programa kavuşturan, ilişki ve ittifak anlayışını belirginleştiren PKK hareketinin taktik çizgisine kavuşması, dolayısıyla teorisi, programı ve taktiğiyle bir siyasal parti haline gelmesi zindan direnişiyle gerçekleşti.

Bu bakımdan zindan direnişi, 14 Temmuz direniş gerçeği her şeyden önce hareketimizin eylem çizgisinin ortaya çıkması, belirginleşmesi ve netleşmesi oluyor. Diğer yandan Önderliğe, ideolojik siyasi çizgiye, halka bağlılıkta bir semboldür, bir örnek düzeyi ifade ediyor. En zor koşullarda, imkanların en az olduğu ortamda, en ağır baskı ve zulüm altında Önderliğe bağlı kalma, ideolojik siyasi çizgiye göre yaşama, özgürlük mücadelesinde ısrar etme çizgisini veriyor. Bu da önemli bir karakteridir. Yine zorluklar, baskı ve zulüm altında, imkansızlıklar içerisinde sadece insanın gücüne, duygu ve ruh yüceliğine, insanın sarsılmaz iradesine, yani insani özelliklere dayanarak gerçekleşen, insani özelliklerin ve insan gücünün her tür teknik gücün üstünde olduğunu kanıtlayan bir direniş oluyor. Tabii bu da PKK hareketinin eylem çizgisinin temel karakterini veriyor. İnsan gücüne, insani özelliklere dayanarak mücadele etmeyi, yaşamı bu temelde yaratmayı ifade ediyor.

14 Temmuz şehitleri özgür yaşam yolunun köprüsü oldular

14 Temmuz sadece bir direnme hareketi değil, sadece doğru tanımlama, belirleme, bu yönde istek ve talepte bulunma değil, aynı zamanda başarma çizgisi, zafer çizgisi oluyor. Hem de en zor koşullarda, imkanların hiç olmadığı bir ortamda, her türlü güce sahip bir düşmana karşı sadece insani özelliklere dayanarak, insani ruh ve duygu yüceliğine, inanç gücüne, yüce amaçlara bağlılık düzeyine, yine özgürlüğe, halka ve halkın gelişimine tutku düzeyinde bağlanmayı, yüksek bir iradeyle kendini ona vermeyi ifade ediyor. Bu bakımdan sadece bir direnme değil, aynı zamanda başarma ve kazanma çizgisini, zafer çizgisini belirliyor.

Şunu rahatlıkla tanımlayabiliriz: Özel olarak 12 Eylül faşist askeri rejimi, genel plandaysa Kürdistan üzerindeki inkar ve imha sistemi, ilk kapsamlı geri döndürülmez gerçek yenilgisini zindan direnişçiliği karşısında, 14 Temmuz büyük ölüm orucu karşısında almıştır. Hareketimizin daha sonraki bütün başaran gelişmeleri bunun üzerinde, bu çizgiye bağlı kalarak, bu çizgiyi esas alıp uygulayarak gerçekleşmiştir. Bir de fedai çizgisinin yaratılması var. Hareketimiz o zamana kadar da şehitler vermişti. Gericiliğe ve faşist çete güçlerine karşı büyük mücadeleciliğe girişmiş ve büyük şehitler vermişti. Yine Hilvan'da, Siverek'te Kürdistan'ın diğer sahalarında yürüttüğü mücadele içerisinde öncü şehitlerini vermişti. Ama Kürdistan özgürlük mücadelesinin fedai çizgisinde bir militanlığı ve kadro düzeyini gerektirdiğini, PKK'nin eylem çizgisinin fedai çizgisi olması gerektiğini kanıtlayan, dönülmez hale getiren ve kesinlik düzeyinde ortaya çıkaran zindan direnişi ölüm orucu direnişi oldu.

Önderlik bu direnişi şöyle tanımladı: *"Onlar, özgür yaşam yolunun köprüsü oldular. Hepimiz bu köprüden geçiyoruz. Onlar, o kadar sağlam köprüdürler ki, her türlü zaferi kazanmak için halkın yürüyüşüne el verecek, onu taşıyacak güçtedirler."* Şimdi elbette çok daha farklı tanımlar da getirebiliriz. Fakat soyut tanımlar getirmekten çok, bu direnişin 23. yıldönümünde ve yine 24. yılını selamlayıp karşılarken, bu direniş çizgisini nasıl anlamamız gerektiğini, doğru anlamanın ne olduğunu, nasıl doğru temsil edileceğini, bu çizginin bize nasıl bir görev ve sorumluluk yüklediğini, bu çizginin neresinde olduğumuzu değerlendirmek ve çözümlemek daha doğru, daha gerçekçi ve daha anlamlı olur. Zaten 14 Temmuz ve onun sahipleri bir halk oldular, tarih oldular, milat oldular. Bizim söylememizle ne bir anlam, ne de değer kazanacaklar. Kendi sözlerini kendileri söylediler. Halk ve Önderlik de onun güçlü bir sahibi olduğunu bu 23 yıllık mücadele ve bu temelde yaratılan büyük gelişmelerle ortaya koydu.

Şimdi bize düşen görev de soyut bir biçimde bunları tekrarlamak değil, kuşkusuz övgüler dizmek hiç değil, ancak anlamak olabilir. Gözyaşı dökmek hiç olamaz. O zaman doğru anlamak, tam anlamak, 14 Temmuz kararının büyük sorumluluk bilincini iyi görüp anlayarak, öyle bir sorumluluk bilinciyle günün görevlerine sarılmak ve Özgürlük hareketimizin geleceğine bakmak bizim için en doğru yol olur. Bu yaklaşım bizi de bu direniş içerisinde bir yere koyar.

Hareketimiz 14 Temmuz direnişinin ardından şunu söyledi: Söz bitti, artık söz söylemek eylemde bulunmak demektir; bu koşullarda sözle söylenecek ve yapılacak hiçbir şey kalmamıştır. PKK II. Kongresi'nin pratik duruşu, çizgisi buydu. Ülkeye dönüş kararı aslında böyle bir gelişme temelinde ve böyle bir kararlılıkla oluştu. Zindan direnişinin söylediği sözü ve verdiği kararı ülkeye, dağa, gerillaya ve halka taşımak kararıydı. 15 Ağustos büyük atılımı bu yürüyüşün, 14 Temmuz çizgisini, ruhunu gerillaya ve halk mücadelesine taşımanın başlangıcı oldu.

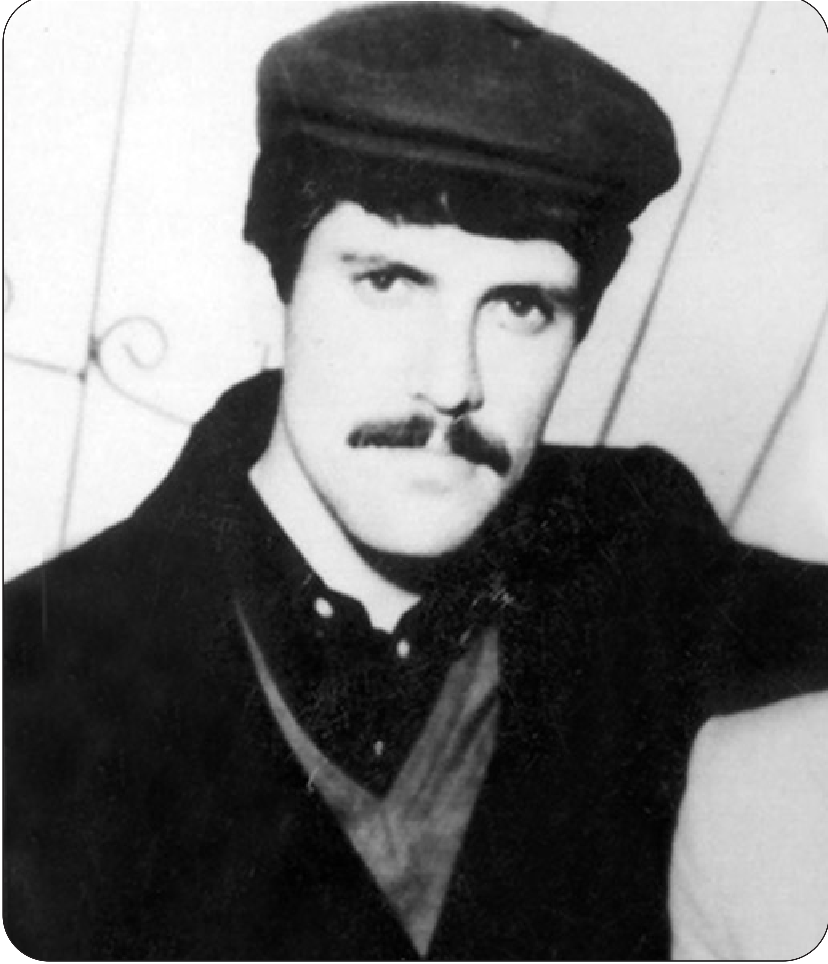
"Söz bitti, artık söz söylemek eylemde bulunmak demektir; bu koşullarda sözle söylenecek ve yapılacak hiçbir şey kalmamıştır. Ülkeye dönüş kararı aslında böyle bir gelişme temelinde ve kararlılıkla oluştu. Zindan direnişinin söylediği sözü ve verdiği kararı ülkeye, dağa, gerillaya ve halka taşımak kararıydı. 15 Ağustos büyük atılımı bu yürüyüşün, 14 Temmuz çizgisini, ruhunu gerillaya ve halk mücadelesine taşımanın başlangıcı oldu. "

Gerilla direnişi böyle ortaya çıktı. '90'ların başındaki büyük halk serhildanı bunun üzerinde gelişti. ***Agit*** ve ***Zilan*** kahramanlık çizgisi, zindan direniş hattının sürdürülmesi, devam ettirilmesi oldu. Her türlü gerici saldırıya karşı, boğma, imha ve tasfiye etme amaçlı saldırılara karşı büyük gerilla ve halk direnişi bu temelde gerçekleşti. Yeni özgür birey, özgür yaşam yoluna çıkmış toplum, ulusal diriliş devriminin başarısı, Kürt ulusal ruhu, bilinci ve örgütlüğünün yaratılması, Kürt halkının demokratik devrim sürecine çekilmesi ve daha sayacağımız yüzlerce gelişme, böyle bir direnişin ortaya çıkardığı kararı hayata geçirmek için yürütülen çalışmalar ve mücadeleler içerisinde gerçekleşti. Yeni bir toplum böyle oluştu. PKK hareketi böyle Kürt halkının özgür demokratik kimliği haline geldi. Tarihte yer eden şanlı bir parti gerçeği böyle ortaya çıktı. Her türlü saldırıya karşı yenilmez bir direnişi oluşturan gerilla böyle oluştu.

Söz söylemek eylemde bulunmaktır

Parti hareketimizin ideolojik, felsefi derinliğinin özgür kadın çizgisinde ideolojik gelişme kaydetmesi, kadın özgürlük hareketinin temel bir devrim hareketi olarak ortaya çıkması bu mücadelenin önemli bir aşamasını oluşturdu. Bütün emekçi halk kesimleri, gençlik, Kürt halkının bütün diri güçleri böyle bir mücadele içerisinde açığa çıktı ve kendini yeniden yarattı. Eskiyen, çürüyen ve tarihin gerisinde kalan yanlarını atarak yeni ruh, yeni duygu, yeni düşünce ve yaşam özellikleri bu mücadeleyle şekillendi.

Bir de şunu eklememiz gerekir: Parti hareketimizin kendini dünyadaki ve Ortadoğu'daki gelişmelere göre yenileyebilmesi, değiştirebilmesi ve yeniden yapılandırabilmesi, bunun felsefesini, teorik gücünü ve kararını ortaya çıkarabilmesiyle bağlantılıdır. Uluslararası komplo gibi dünya gericiliğinin azgın saldırıları altında ve bu saldırılara rağmen

yenilenme, değişim ve yeniden yapılanmayı başarabilmesi de böyle bir mücadele çizgisine sahip olmakla, böyle büyük, sağlam ve kalıcı değerler yaratmakla bağlantılıdır. Bunun böyle bilinmesinde ve anlaşılmasında yarar olduğunu düşünüyoruz.

Yakın geçmişe bakalım: Dünyanın dört bir yanında devletler, partiler ve çeşitli siyasi güçler kendilerini değiştirmek, yenilemek ve yeniden yapılandırmak istediler, bu yönlü arayış içinde oldular; çalıştılar, çaba harcadılar, ama başarı sağlayamadılar. Buna karşılık Özgürlük hareketimiz büyük zorluklar altında da olsa, kayıplar da verse, uluslararası komplo gibi bir saldırıyla da karşılaşsa, bütün bunlara karşı direnerek gelişiyor. Hem de İmralı sistemi gibi insanlık tarihinde eşi görülmemiş bir baskı, kuşatma ve işkence sistemi altında bunun yapılabilmesi, bunlara karşı direnerek yenilenme, değişim ve yeniden yapılanmanın başarılabilmesi en önemli, tarihsel bakımdan büyük anlama sahiptir. Gelecekte yaratacağı değerlerle aslında ne olduğunun daha iyi anlaşılacağı bir gelişmeyi ifade ediyor. Bizce bunun başarılmasının böyle büyük bir mücadele ruhuna dayanmasından kaynaklı olduğunun anlaşılması daha doğru ve isabetlidir.

14 Temmuz ruhu, 15 Ağustos ruhu, 30 Haziran ruhu, böyle büyük mücadele günleri ve büyük mücadele değerlerinin varlığı sayesindedir ki, her türlü zorluğa karşı direnme, her türlü engeli aşma mümkün olabildi. Gelişmeleri doğru bir biçimde tahlil edip anlayabilme ve bu temelde kendini yenileyebilme, yeniden bir iradeye kavuşma, karar gücü olma, yeni amaçlar edinen ve bu amaçları gerçekleştirmek için yürüme iradesini, cesaretini, fedakarlığını ve kararını ortaya çıkartan bir örgüt ve halk gücü haline gelebilmemiz, elbette bu büyük ve yüce değerlerin varlığına bağlıdır.

14 Temmuz direniş gerçeğinden güncel bakımdan çıkartmamız gereken en temel ders, az önce belirttiğimiz karardı; *"söz bitti, sıra eylemde"* kararı. Bu beş altı yıllık değişim ve yeniden yapılanma sürecinde, tek yanlı ateşkes süreci içerisinde, zorlanmaları yaşasa ve tek yanlı fedakarlık yapmak durumunda kalsa da, hareketimiz ve halkımız, Önderliğimizin büyük bir sabır, özen ve inançla geliştirmeye çalıştığı barış ve demokratik çözüm yaklaşımlarını büyük bir kararlılıkla izleyen ve Önderliğe bağlı kalan tutumuyla bir arayış, büyük bir çaba ve mücadele içerisinde oldu. Geçen yıldan beri, esas olarak da 2003'ten beri bu çaba içerisinde gelinen nokta, ikinci bir 14 Temmuz kararını ifade ediyor.

Bu da İmralı direnişiyle ortaya çıkan bir karar oldu. Önderlik 2003 yılı yazında, hareketimiz 2004 yılı yazında, bütün halk tümüyle bu süre içerisinde benzer bir kanaate ve karara yeniden ulaştı: Sözün bittiği, artık sözü pratiğin, eylemin, demokratik direnişin ve demokratik örgütleme çalışmalarının söylemesi gerektiği bir sürece girdik. Nasıl ki 14 Temmuz ölüm orucu direnişinin ardından hareketimizin ve Önderliğimizin vardığı bu karar bizi 15 Ağustos Atılımı'na ve o temelde ulusal diriliş devriminin başarısına götürdüyse, şimdi İmralı direnişinin aydınlattığı ortamda hareketimizin benzer biçimde vardığı karar, sözün bittiği, artık söylenmesi gereken her şeyin pratikle ve eylemle söylenmesi gerektiğine dair verilmiş kararımız 1 Haziran Atılımı oluyor. Demokratik siyasal mücadele stratejisini her alanda pratikleştirmeyi içeriyor. Koma Komalên Kurdistan (KKK) sistemini örgütleyip inşa etmeyi hedefliyor. Bunlar da, bu süreç de ikinci 15 Ağustos Atılımı'nın, yani yeni bir stratejik atılımın pratikleşmesi, başlaması anlamına geliyor, böyle bir süreci de ifade ediyor.

Demek ki hareket olarak, kadrolar olarak, halk olarak en çok 14 Temmuz'un ifade ettiği eylem çizgisinden doğru anlamlar ve dersler çıkartmaya ihtiyacımız var. Çünkü 14 Temmuz çizgisinin doğru anlaşılması bizi büyük 15 Ağustos Atılımı'na, serhildan hareketine, diriliş devriminin başarısına götürdü. İmralı direnişinin de doğru anlaşılması -ki bu 14 Temmuz direniş çizgisini ifade ediyor, Önderlik de böyle tanımladı-, yine 14 Temmuz direniş çizgisinin doğru kavranması temelinde ancak 1 Haziran Atılımı'nı çok yönlü geliştirebiliriz. İdeolojik, politik, diplomatik ve örgütsel alanlarda, meşru savunma alanında vb her alanda geliştirerek, ekolojiye ve kadın özgürlüğüne dayalı demokratik konfederal sistemi böyle bir ruhla, böyle bir mücadele içerisinde yaratıp şekillendirebiliriz. Hareket olarak böyle bir kararı vermiş durumdayız; bunun bütün açılımlarını ortaya çıkarmış bulunuyoruz. Her türlü ideolojik mücadele görevlerini, siyasal mücadele ve serhildan kapsamını, meşru savunma çizgisini ve aktif savunma taktiğini, yine KONGRA GEL III. Genel Kurulu Toplantısı'nın ortaya çıkardığı demokratik örgütlenme projesi çerçevesinde Kürdistan demokrasisini inşa etme görevlerini böyle bir süreçte bu temelde gerçekleştirebiliriz.

Hareketimiz, 14 Temmuz ruhuyla 1 Haziran Atılımı'nın kararlılığı temelinde yürüttüğü pratik örgütsel çalışmalar ve toplantılar içerisinde kendini yeniden bu biçimde tanımlamayı, kararlaştırmayı, planlamayı ve yeni bir stratejik mücadele sürecine, atılım sürecine çekmeyi başarmıştır. Değişimin, yenilenmenin ve yeniden yapılanmanın başarılmış olması, zaten hareketin böyle bir yapı kazanıp mücadele süreci içerisine girmiş olması anlamına geliyor. Kürdistan'da her türlü gelişmenin, Kürt sorununun demokratik çözümünün, yine bölge halklarının demokratik gelişme ve birliği yaşamasının yolunun böyle bir çalışma ve mücadeleyle olacağına dair herhangi bir kuşkumuz ve tereddüdümüz kalmamıştır. Hareketimiz bunun tam kararlığına ulaşmıştır.

İşte böyle bir karar verdiğimiz, önümüze büyük hedefler koyduğumuz, yeni programlar oluşturduğumuz ve yeni bir stratejik mücadele sürecini başlattığımız ortamda, bunun başarılmasının yolunu, eylem çizgisini, öncülük gerçeğini ve kararlılık duruşunu belirleyen tabii ki 14 Temmuz direniş çizgisi oluyor. Bu bakımdan, güncel görevlerimizin yerine getirilmesi bakımından kuşkusuz 14 Temmuz direniş çizgisinden öğreneceğimiz ve ders çıkartacağımız önemli hususlar var. Kesinlikle şunu söyleyebiliriz: Ancak sağlam bir biçimde kendimizi 14 Temmuz çizgisiyle pratikleştirir ve eylem içine çekersek bu görevleri başarıyla yürütebiliriz. Bizce başka bir çizginin Kürdistan'da başarı kazanma şansı yoktur. Olsaydı, zaten 14 Temmuz olmazdı. Olsaydı, başkaları da 14 Temmuz'un ortaya çıkardığı gelişmeler gibi gelişmeleri ortaya çıkarabilirdi.

14 Temmuz sadece direnmek değil aynı zamanda başarmaktır

Bu bakımdan sadece soyut bir biçimde 14 Temmuz büyük direniş çizgisi karşısında kendimizi gözden geçirmek değil de, somut düzeyde günlük görevleri başarıyla yerine getirebilmek ve güne sorumluca yaklaşabilmek için 14 Temmuz direniş çizgisinden öğrenmemiz gereken hususlar vardır. Kendimizi soyut bir biçimde değerlendirmek değil de, somut pratik görevler üzerinde ve bu kadar net ve kesin olan çizgi karşısında değerlendirmemiz, bizi başarıya götürecek tek doğru yol oluyor. Bir defa bu yıldönümüne doğru yaklaşmak, bu kadar pratik görevlerle yüklü olduğumuz bir ortamda 14 Temmuz çizgisini doğru anlamak, 14 Temmuz direnişçilerinin anısına doğru sahip çıkmak, böyle bir sorgulamayı, değerlendirmeyi yapmaktan, kendini 14 Temmuz terazisinde tartmaktan, kendini 14 Temmuz çizgisinde yenileyerek, o ruhla, o sorumluluk anlayışıyla, o kararlılıkla günün görevine yönelmekten geçiyor. Bu bakımdan bu kadar büyük görevlerle yüklüysek ve bunların başarılmasının yolu da 14 Temmuz çizgisiyse, o zaman hiçbir tereddüde, ikircikliğe ve farklı anlamaya yer vermeden, öyle bir yaklaşım içinde olmadan, büyük bir özveri, tutku ve istekle kendimizi 14 Temmuz'un eylem çizgisinde değerlendirip öyle bir çizgiye ulaştırmaya çalışmalı, değerlendirmeli ve sorgulamalıyız. Günün en temel duruşu budur. Bütün örgütlerimiz ve kurumlarımızın, bütün kadrolarımızın, hepimizin böyle bir çizgi karşısında gerçekten nerede durduğumuzu anlamamız; derin bir eleştiri, özeleştiri ve iç sorgulamayla özellikle Önderliğin son geliştirdiği 'Bir Halkı Savunmak' kitabındaki çözümlenmiş çizgi ve 1 Haziran Atılımı'nın gelişimi karşısında kendimizi ölçüp tartarak çözümlememiz, yenilememiz, 14 Temmuz direnişçilerinin sorumluluk bilinci, kararlılığı ve ruhuyla bu yeni mücadele sürecine katmamız en doğrusudur.

Bu noktada hiç kimse kendisini bunun dışında tutmamalı; "bunlar benim için değil başkaları içindir, ben iyi durumdayım" dememelidir. En büyük gaflet aslında böyle sanmak ve yaklaşmak olur. Hepimizin, bütün mücadele güçlerinin bu gerçeklik karşısında, bu çizgi karşısında kendisini tartma ve yenileme görevi kesinlikle vardır. En çok mücadele meydanında olan, savaşan gerilla en başta kendisini tartabilmelidir. Gerilla kuşkusuz 14 Temmuz direniş ruhunu yaşatıyor, onun gerçekleştirdiği 15 Ağustos kahramanlık ve direniş çizgisini sürdürüyor. HPG yeniden kahramanlık çizgisini günümüze taşıyan ve derinleştiren bir gerçekliği ifade ediyor. 1 Haziran Atılımı'nın öncesinde de, geçen 14 aylık süreç içerisinde de büyük kahramanca direnişler gerçekleştirdi, **Erdallar** ve **Şilanlar** gibi büyük şehitler verdi. Kuzey Kürdistan'ın bütün eyaletlerinde kahramanca şehit düşen yoldaşlarımız oldu.

14 Temmuz demek sadece direnmek demek değildir. 14 Temmuz başarmak demek, kazanmak demektir. "Biz direniyoruz, savaş içindeyiz, iyiyiz ve yeterliyiz" demek de aslında 14 Temmuz çizgisine tam ulaşamamayı ifade ediyor. Mücadele alanındayız, direniyoruz, ama zafer çizgisinin neresindeyiz, kazanmanın ve başarının neresindeyiz? Ne kadar başarıyoruz ve kazanıyoruz? Uluslararası komployu ne kadar parçalıyor ve yenilgiye uğratıyoruz? Tabii bunların da sorgulanması gerekiyor. Bu da 14 Temmuz çizgisidir, 14 Temmuz gerçeğini ifade ediyor. Bu bakımdan gerillanın da mücadelesini ne kadar yeterli yürüttüğünü, ne kadar doğru tarzda yürüttüğünü, ne kadar başarı çizgisine uygun yürüttüğünü her an sorgulayıp bu temelde kendisini yenilemeyi bilmesi gerekir. Bütün hareketimizin, kadro ve örgüt yapılarımızın bu konuda en çok sorgulamayı yapması gereken bir konumda olduğu da bir gerçektir.

Tabii uluslararası komploya dayanan bir provokatif tasfiyeci saldırı sürecinden geçtik. Hem uluslararası komplonun yedi yıllık saldırılarının üzerimizde, ruhumuzda, duygularımızda ve düşüncemizde, hareketimizin örgüt yapısı içerisinde etkileri var hem de bu son iki üç yıllık süre içerisinde uluslararası komploya dayalı olarak hareketimize içten dayatılan provokatif tasfiyeci eğilimlerin içimizdeki etkileri var. 'Bir Halkı Savunmak' temelinde yürüttüğümüz eğitimlerle, geliştirdiğimiz eleştiri, özeleştirilerle, yine geliştirdiğimiz 1 Haziran mücadele hamlesi içerisinde kendimizi ideolojik, örgütsel ve meşru savunma alanlarında pratikleştirerek bunları önemli ölçüde aşmaya, kendimizi yeniden Apocu çizgiye, 14 Temmuz çizgisine çekmeye çalıştık. Ama bu ne kadar yeterli oldu? Bireyler düzeyinde, hepimiz düzeyinde kendimizi gerçekten 14 Temmuz'da ifadesini bulan Apocu çizgiye ne kadar çekebildik? Onun ideolojik ve felsefi yaklaşımını, en önemlisi de pratik karşısındaki duruşunu ve eylem çizgisini ne kadar özümseyebildik? Bu hiçbir gaflete düşmeden, her gün hepimizin sorgulaması ve kendimizi yenilememiz gereken bir durum oluyor.

Bu konuda geçen süreçlerin çok sarsıcı etkileri büyük ölçüde aşılmış olsa da, hala doğru bir anlayışa, örgüt ve eylem çizgisine ulaşmakta, onu günlük olarak görevleri başarma temelinde yürütmekte eksikliklerimiz var, birçok hata ve anlayış var, yanlış duruşlar var. Bu gerçeklikle hiç uyuşmayan sözler, davranışlar ve tutumlar hala içimizde yaşayabiliyor, varlığını sürdürebiliyor. Bu tür anlayışlar ve eğilimlerle belli bir mücadele içerisinde olunsa da, bireysel olarak içimizde, örgüt olarak örgütsel ortamımızda bu mücadeleyi yürütüyor olsak da, tabii henüz tamamlanmamış ve tamamen başarılmamış bir durum da söz konusudur. Onun çok uzatılmaması gerektiği gerçeği var. Hareket kendini yeniden tanımlamış, yeni programını ortaya koymuş, 1 Haziran Hamlesi'ni başlatmıştır. Bunu İmralı sistemini parçalama hedefiyle, Önderliği ve halkı özgürleştirme, Kürt sorununun demokratik çözümünü gerçekleştirme hedefiyle çok değişik alanlarda değişik eylem biçimleriyle yürütürken, kadronun, militanın, bunun öncüsü, yürütücüsü ve örgütçüsü olması gerekenlerin kendilerini zayıf tutmaları, hatalar içerisinde yaşatmaları, 14 Temmuz çizgisine ulaşmada zayıflık göstermeleri ve onunla çelişen yanlarla da yaşanabileceğini sanmaları doğru değildir. Bu büyük bir yanılgıdır. Bu bakımdan böyle düşünmemek, böyle bakmamak, kesinlikle bir an bile gecikmeden, ertelemeden ve sürece yaymadan kendimizi bu çizgi karşısında sorgulayıp gerekli yenilenmeyi ve değişimi yaratarak yeniden bu direnişin ifade ettiği militan gerçekliğe ulaştırmamız en doğru, olması gereken, başkasının kabul edilemeyeceği bir yoldur, tutumdur. Bunun böyle anlaşılmasına kesinlikle ihtiyaç var.

Burada şunu da ifade etmek isteriz: 14

"Gerilla kuşkusuz 14 Temmuz direniş ruhunu yaşatıyor, onun gerçekleştirdiği 15 Ağustos kahramanlık ve direniş çizgisini sürdürüyor. HPG yeniden kahramanlık çizgisini günümüze taşıyan ve derinleştiren bir gerçekliği ifade ediyor. 1 Haziran Atılımı'nın öncesinde de, geçen 14 aylık süreç içerisinde de büyük kahramanca direnişler gerçekleştirdi, Erdallar ve Şilanlar gibi büyük şehitler verdi. Kuzey Kürdistan'ın bütün eyaletlerinde kahramanca şehit düşen yoldaşlarımız oldu."

Temmuz'un anlaşılmaması ve Apocu çizginin bilinmemesi gibi bir durum olamaz. Yaşamdan bu kadar kopuk olamayız. Önderlik değerlendirmeleri çok somuttur, çok fazla izah eden düzeydedir. 14 Temmuz direnişi bu hareketin eylem çizgisiyse, hiç kimsenin üzerinde söz söylemeyeceği kadar yalın bir gerçekliktir. 14 Temmuz'un anlaşılmaması mümkün değil. Bu bakımdan sorunu anlamamak ya da bilememek olarak koymak yanlıştır. Hele hele biraz bu hareketin içinde olmuş veya çevresinde bulunmuş, Önderlik düşünceleri ve özgürlük mücadelemizle şu veya bu düzeyde biraz tanışıklığı olanlar açısından bu hiçbir zaman böyle olamaz. Belki yeni gençler, yeni gelişenler, yaşamı, dünyayı, Kürdistan'ı ve mücadeleyi yeni yeni öğrenmeye başlayanlar açısından bu geçerli olabilir. Onlar için bir şey demiyoruz, ama diğerleri açısından bu söz konusu değildir.

O zaman geçerli olan nedir? Özümseme sorunu var, benimseme sorunu var; kendimize ait düşünceleri, duyguları, ruh hallerini ve anlayışları yıkarak, Apocu olanı, 14 Temmuzca olanı benimseme sorunumuz var. Sorunu böyle koymak doğrudur, işin özü ve esası da budur. Başka türlü koymak, başka türlü çözüm aramak kesinlikle büyük yanılgıdır, 14 Temmuz çizgisi karşısında bir saptırma içinde olmak demektir, sapmayı yaşamaktır. İçimizde hala "şu imkanım yok, şu bana şunu söyledi, şurada şöyle kırıldım, şurada para yok, kolum şöyle ağrıdı, can sıkıntılarım vardı" türünden bin bir türlü şey söyleniyor. Bütün bunları 14 Temmuz terazisinde tartalım, bunların herhangi bir değerleri var mı? Bunlar bir ottan daha hafif, değersiz, hiçbir şey ifade etmeyecek kadar basit değiller mi? Eğer imkanla iş olsaydı, eğer başkalarının yaptığı işle kendimizi yaşatabilseydik, eğer zorluklar karşısında biraz taviz gerekseydi ve eğer yapılanlar karşısında hak sahibi olmak istenseydi, buna herkesten fazla zindan direnişçileri sahip olabilirlerdi, istekte bulunabilirlerdi, 14 Temmuz direnişçileri böyle bir hak isteyebilirlerdi.

14 Temmuz çizgisinin pratikte yerine getirilmesi gerekir

14 Temmuz direniş gerçeğine bakalım. Direniş kararına nasıl ulaşıldı, nasıl yürütüldü, tahlil edelim. Hiç kimseden bir şey beklendi mi? Sadece çizgi karşısında, tarih karşısında, halk karşısında kendini sorumlu görme temelinde bu direniş gerçeği ortaya çıkmadı mı? Sorun imkansa, hiçbir imkanı olmayan ortam zindan ortamı değil miydi? Sorun baskı ise, zulüm ise, işkence ise, herhalde zindandaki kadar hiçbir yerde yoktur. Bu dünyanın, Kürdistan'ın hiçbir yerinde oradaki kadar zulüm, imkansızlık ve zorluk olamaz herhalde. İster Kürdistan parçalarına ister dünyanın diğer alanlarına bakalım, ne kadar geri olursak olalım, hareketimiz ne kadar zayıf olursa olsun, zindandaki imkanlar ve fırsatlardan binlerce kat fazlasına sahip olduğumuz bir gerçektir. Zindandakiyle kıyaslanmayacak kadar baskıdan ve zulümden uzak, istediğimiz gibi hareket etme, örgütlenme, mücadele etme ve eylem yapma fırsatlarımız ve imkanlarımız var.

Bugünleri burada böyle anarken, bu işleri burada çözümlememiz lazım. Anlamazlığı veya sürece yaymayı ve bu savrulmaları bir yana bırakmalıyız. O tür gerekçelere sığınmaktan kendimizi kesinlikle kurtarmalıyız. 14 Temmuz gerçeği, zindan direniş gerçeği bunların hepsini deşifre ediyor. Hepsinin yanlış olduğunu, yanılgı olduğunu, sapma olduğunu ortaya çıkarıyor ve kendisi bir yalın gerçeği önümüze koyuyor, gözümüzün içine sokuyor. O zaman bu gerçek karşısında doğru bir biçimde kendimizi çözümlememiz, yenilememiz, bu çizginin gerektirdiği anlayışı, ruhu ve tarzı edinmemiz en doğru, en gerçekçi yoldur.

Bütün bunlara ek olarak bir de burada zindanda kalmış, zindan mücadelesi içinde olmuş arkadaşlarımız için bazı şeyler söylemek istiyoruz. Çünkü bu arkadaşlarımızı değerlendiriyorlar, ama biraz soyut değerlendiriyorlar, bir de sadece temenniler belirtiyorlar. Son dönemlerde bu konularda sorunlar yaşıyoruz. Bir de şu var: 14 Temmuz çizgisine herkesten fazla bu arkadaşlarımızın sahip çıkması gerekiyor. Onların uygulanmasına öncülük etmeleri gerekiyor, onları yaşamaları ve yaşatmaları gerekiyor. Çünkü bu çizginin içinde yetiştiler, bu direnişin içinde oldular, zindan direniş geleneğini yaşadılar ve yaşattılar, onun sahibi oldular. Dolayısıyla hareketimize, mücadelemize ve halka herkesten fazla bu çizgiyi taşımakla, taşırmakla, oturtmakla görevli ve sorumludurlar.

Bu yoldaşlarımız bize inanarak ve güvenerek, duygularını, düşüncelerini, özlemlerini, arzularını ve amaçlarını bizim boynumuza borç olarak yükleyerek direnişe girdiler. Dolayısıyla onları doğru anlamak ve doğru uygulamak, onların çizgisinin gereklerini pratikte yerine getirmek, onları anabilmemiz ve dönüp resimlerine bakabilmemiz için şarttır. En çok şart olan da, zindan direniş gerçeği içinden gelen arkadaşlarımızın bu konuda sorumluluk taşımaları gerektiğidir. Gerilla en büyük sorumluluğu taşımalı, en başta da eski kadrolar olmak üzere mücadele içerisinde olan kadro bu sorumluluğu taşımalı ve bütün halka taşırmalıdır. Fakat en fazla taşıyanlardan birisi de zindandan çıkmış arkadaşlarımız olmalıdır.

Bu noktada zayıflıklar var, terslikler var, eleştirilmesi gereken hem de çok sert eleştirilmesi gereken yanlar var. Birbirimizi avutarak idare edemeyiz. Dolayısıyla bu çizgi karşısında en ölçülmesi ve tartılması gerekenler, kendini yenileyip çizgiye çekmesi gerekenler bu arkadaşlarımız oluyorlar. Son üç yılda -2001'den bu yana- binlercesi cezaevinden çıktı, sayıları neredeyse 3-4 bini buldu. Kimisi kadro, kimisi sempatizandı. Tabii herkes kendi duruşuna ve durumuna göre kendisini değerlendirip katar. Ama büyük bir kütlenin oluştuğu da bir gerçektir. Çok daha etkili ve mücadeleyi çok daha güçlü yürütür pozisyonda olunması gerekirken, oldukça zayıf bir durum yaşanıyor. Düşünün ki üç dört bin kadro veya cezaevinde eğitilmiş sempatizanı çıkmış bir hareketin herhangi bir sorunu olamaz. Önderlik III. Kongre'de en büyük partiyi kurmayı hedeflerken, önümüze beş bin kadro hedefi koymuştu. Bunlardan dört bini cezaevinden çıkmış durumdadır. Demek ki bu arkadaşlarımız sorumluluklarını yerine getirirlerse, Özgürlük hareketimizin kadro sorunu diye bir sorunu olamaz. Oysa öyle olmadığını görüyoruz. Üç bin kişi cezaevinden çıkmış, bunlardan üç yüzü dağda gerilla içinde olabilirdi. Zindan direnişçilerinin ruhunu, Mazlumları, Kemalleri, Hayrileri, Ferhatları, Ali Çiçekleri gerillaya taşıyabilir ve tanıtabilirlerdi. Oysa bırakalım üç yüz kişiyi, üç kişi bile yoktur.

"Ferhat Kurtay arkadaşların eylemi ardından Kemal Pir, "biz yapmalıydık" dedi, "arkadaşlarımız bizi geçtiler" dedi. Bu büyük bir özeleştiri hareketiydi. Ölüm orucu kararını ilan ettikten sonra Mehmet Hayri Durmuş yoldaş "mezar taşıma borçlu yazın" dedi. Kendisini herhangi bir hak sahibi olarak görmedi. Şimdi bunlar özeleştiri hareketleridir. 14 Temmuz ölüm orucu direnişi çizgi karşısında iliklerine kadar kendini değerlendirme, sorgulama, yani büyük bir özeleştiriyi yaşama hareketidir."

Bu anormal bir durumdur. Başlı başına böyle bir mantıkla bakmak bile, ortada 14 Temmuz çizgisi karşısında bir sapmanın varolduğunu tespit etmek için yetiyor da artıyor bile. Bunu böyle kabul edemeyiz; bu duruşu doğru duruş, 14 Temmuz çizgisine ve zindan direniş gerçeğine uygun bir duruş olarak tanımlayamayız. Bu biçimde "biz de çalışıyoruz, mücadele ediyoruz" denilerek de bu gerçek örtbas edilemez, gölgelenemez. Bizce bazı kopuşlar var, kaybedişler var; zindanda egemen güçlerin ruh, duygu ve düşünce üzerinde etkili olma, savrulmayı yaşatma gerçekleri var. Bu, genelde hareketimizin yaşadığı zorluklarla, savrulmayla, provokatif tasfiyeci saldırılarla da birleşince, şimdi çok daha değişik, karmaşık ve bu biçimde olumsuz bir durum haline geldi. Bunları düzeltmemiz gerekiyor. Hiçbir gerekçeye sığınmadan, hiçbir biçimde geleceğe ertelemeden bu durumun düzeltilmesi, 14 Temmuz çizgisine çekilmesi, bunun gereklerini pratikte yerine getirmek için çaba harcanması gerekir. Yoksa zindan ve 14 Temmuz direnişinden, direnişçilerinden söz edemeyiz. Öyle yaparsak bu rantçılık olur, birilerinin kan ve can pahasına ortaya çıkardığı değerleri sömürmek, o değerler üzerinde kendini yaşatmak arayışı olur. Bu, çok kötüdür, çok tehlikelidir.

Bu bakımdan bu geçen pratik süreci ve güncel durumumuzu değerlendirmeliyiz. Örneğin biz değerlendiriyoruz. Bugünden, bu çizgi gerçeğinden veya 14 Temmuz çizgisinden bugünkü duruşumuza, geçen süreçteki durumumuza bakalım ve çözümleyelim deniliyor, sorular soruluyor ve tartışma yürütüyoruz. Şunu net söyleyebiliriz: Bu çizgiden baktığımızda, bizim 2003 yılında yaşadığımız utanç verici bir durumdur. Öyle ki, ne 14 Temmuz kararlılığı, ne 14 Temmuz sorumluluğu, ne 14 Temmuz mücadeleciliği vardı, hiçbiri yoktu. Provokasyon, uluslararası komplonun önü alınamaz ve Önderlik mücadelesiyle düzeltilmezse, terki silah etmeye, teslimiyete kadar gidebilecek bir sürecin önünün açılması vardı. Yoksa provokatörler güçlüydüler diyemeyiz. 78'den beri bu harekete, inkar ve imha sisteminin hareket içindeki uzantıları olarak provokasyon dayatılıyor. Çok sayıda provokatör çıktı. Yine "ABD saldırıyor" da diyemeyiz. ABD hiçbir zaman PKK'ye dost olmadı ve destek vermedi; zaten her zaman saldırdı. Belki en az şimdi saldırıyor. Dolayısıyla hareket sarsıntıyı ne provokatörlerin güçlü olmasından, ne ABD'nin baskısından dolayı yaşadı. Tam tersine, meydanı bunlara ardına kadar açan kadronun duruşundan, bizim duruşumuzdan ötürü bu sarsıntıyı yaşadı. Bizim bireysel, kendine göre, kararsız ve sorumsuz tutum ve davranışlarımızdan, mücadelenin zorlukları karşısında yılma ve kaçma eğilimi içine girmemizden oldu. Bunlar bir gerçektir. Öyle sağa sola çekmenin, saptırmanın gereği yoktur, onlar bizi kurtarmaz. Doğru olan, kendimizi çözümleyip ortaya koyarak, bu ruh halinden, duygu yaklaşımından, düşünce ve davranış sisteminden çıkartarak, yenileyerek, netleştirerek, yeniden kararlaştırarak, yeni Önderlik çizgisine ve paradigmasına 14 Temmuz ruhuyla ve çizgisiyle katılmaktır. Bu yapılabilir. Bunu yapmak kötü ya da ayıp değildir.

PKK'li olmak her gün yeni başlangıçlar yapabilmektir

Önderlik, "*PKK'li olmak her gün yeni başlangıçlar yapabilmektir*" diyordu. Böyle stratejik bir yenilenme sürecinde, yeniden katılımın yapıldığı, çizginin felsefi, ideolojik, politik, örgütsel her düzeyde yenilendiği ve yeniden yapılandırıldığı bir dönemde, elbette kadronun da kendini yenilemesi, değiştirmesi ve yeniden katılımını sağlaması gerekir. Çünkü hareket yenileniyor, değişiyor, yeniden yapılanıyor. Yeni harekete yeniden katılım gerekiyor. Sorunu böyle koyup kendimizi yenilemek ayıp veya suç değildir, bunu yapmamak ayıptır. Bunu böyle görmemek, buna bu biçimde yaklaşmamak yanlıştır.

Buradan baktığımızda, zindandan çıkmış arkadaşlarımızın önemli bir kesiminin de çok ciddi sapmalar içinde olduğu ortadadır. Zaten bu büyük direnişlerden sonra giderek çizgiden sapmalar oldu. '90 başında Önderliğin gerçekleştirdiği I. Zindan Direniş Konferansı bunları çözümlemişti. Bu, aslında çizgi düzeltme konferansıydı, zindandaki duruşu ve yaşamı 14 Temmuz çizgisine çekme mücadelesiydi. Büyük bir mücadele ile bunun gerçekleştiğini biliyoruz. Önderlik, çok bireysel, kendine göre tutumlar ve farklı anlayışlarla mücadele ederek, zindan gerçeğini yeniden çizgiye çekti. Bunun üzerinde büyük mücadeleciler çıktı. Böyle bir Önderlik çabası, eğitimi ve mücadelesi üzerinden '91'den sonra '92'de, '93'te, '94'te, daha sonraki süreçlerde gerillaya katılan, değişik görev alanlarına giden, mücadeleye güçlü bir biçimde öncülük ederek değer katan ve şehit düşen onlarca yoldaşımız, böyle bir düzeltme hareketi içinde, ideolojik ve örgütsel mücadele ortamında ortaya çıktı. Bu bir çizgi düzeltmesiydi.

Daha sonraki süreçte çizgide zayıflıkların giderek daha fazla yaşandığı bir gerçektir. Komplo sürecinde bu daha bariz ortaya çıktı. Komplo ardından, hareketi tasfiye etmek üzere ilk dayatmalar da zindandan başladı, ilk saptırmalar, ilk baş uzatmalar zindanlarda ortaya çıktı. Önderlik çizgisinin doğru anlaşılmasını isteme temelinde, şu veya bu düzeyde belli bir mücadele yürütüldüyse de, aslında provokasyon ve tasfiyecilik bunu boşa çıkardı. Örgüt olarak kendimizi doğru bir çizgide kesintisiz ve yalpalamadan yürütemeyişimiz, zindanlardaki durumu da etkiledi. Bunun mevcut ortaya çıkan durum üzerinde önemli pay ve etkisi var. Tüm sorumluluk sadece o yoldaşlarımızda değil, kuşkusuz bizim de sorumluluğumuz var; hareketin duruşunun, bu duruşu ortaya çıkartan yönetim gücünün de sorumluluğu var. Bunun da eleştirilmesi, özeleştiriyle değerlendirip çözümlenmesi gerekiyor. Bu da bir gerçektir, ama her şey bu değildir.

İslamiyette "kul ile tanrı arasına kimse giremez" derler ya, Apocu çizgide de kadro ile çizgi arasına kimse giremez, girmemelidir. Kim ki araya başkasını sokmak istiyorsa, o demek ki çizgiye doğru yaklaşmıyor. Dolayısıyla kim ki çizgi karşısında kendi duruşunu başkalarıyla izah ediyorsa, o yanlış çizgidedir. Önderlik hep "*sizin birbirinizle hiçbir sorununuz olamaz. İyi kötü hiçbir alıp vereceğiniz, kavganız, dövüşünüz olamaz. Siz militansınız, sorununuz çizgiye katılıp katılmama sorunudur, çizgi karşısındaki duruşunuzdur, dolayısıyla bizimledir. Kendinizi başka biçimlerde saptırmayın*" diyordu. Başkalarıyla gerekçelendirme yaklaşımı bir saptırmadır. Aslında bir zayıflık duruşudur. Başkasıyla kendi durumunu izah etmeye yaklaşmak demek, ondan beklentili olmak demektir. Başkasından iş beklemek sorumsuzca yaklaşmıdır, 14 Temmuz direniş sorumluluğundan uzak olmak demektir. Eğer başkasından beklemek bir hak olsaydı, en önce zindan direnişçilerinin bu hakka sahip olması gerekirdi. Ama olmadılar, onların böyle bir hakları yoktu, böyle bir hak beklemediler. Tarih ve halk karşısında, Önderlik ve çizgi karşısında kendi sorumluluklarının bilinciyle harekete etmede kendilerini sorumlu gördüler ve bu eyleme giriştiler.

Ferhat Kurtay arkadaşların eylemi ardından Kemal Pir "*biz yapmalıydık*" dedi, "*arkadaşlarımız bizi geçtiler*" dedi. Bu büyük bir özeleştiri hareketiydi. Ölüm orucu kararını ilan ettikten sonra Mehmet Hayri Durmuş yoldaş "*mezar taşıma borçlu yazın*" dedi. Kendisini herhangi bir hak sahibi olarak görmedi. Şimdi bunlar özeleştiri hareketleridir. 14 Temmuz ölüm orucu direnişi çizgi karşısında iliklerine kadar kendini değerlendirme, sorgulama, yani büyük bir özeleştiriyi yaşama hareketidir. Diğer özelliklerin yanında, bu direnişin, zindan direnişçiliğinin tümünün, onun içinde 14 Temmuz eyleminin büyük bir özeleştiri hareketi olduğu tartışma götürmez bir gerçekliktir. Zaten ancak böyle büyük iç sorgulamalar ve sağlam özeleştiriler büyük eylemleri ortaya çıkarır ve nitekim çıkartmıştır. O bakımdan bu sorumluluk bilinciyle, ruhuyla, çizgi gerçekliğiyle kendimizi sorgulamamız gerekiyor. Başkalarıyla kendimizi izah edemeyiz. Çizgi karşısında, tarih ve halk karşısında kendimizi sorumlu görmek, kendimizi değerlendirmek ve kendi çözümümüzü yaratmak zorundayız. 14 Temmuz gerçeği çözüm olma gerçeğiydi, kendini çözüm gücü haline getirme gerçeğiydi, başkalarının çözüm olamadığı yerde kendini çözümleyici yapma gerçeğiydi. Dolayısıyla pratik çizgi böyle tanımlanıyor. Şimdi de hareketin ilerleyişi açısından, o çizgiye uygun ve doğru katılım, kendini çözüm gücü haline getirmekten geçiyor.

Hukuk 14 Temmuz direnişidir

Zindandan çıkan binlerce arkadaşımız kendilerini heder ediyor. Bu arkadaşlar ciddi bir savrulma içindeler. Aşırı bir liberalizm yaşandığından kuşku yoktur. Önderlik, Karasu arkadaş için, "*Kemal Pir ile Şener arasında kaldı*" dedi. Yani orta yolda bir çizgide olduğunu söyledi. Eleştirdi ve çizgiyi tanımladı. Şimdi zindandan çıkmış arkadaşlarımızın yüzlercesi böyle bir ortayolda da değiller. Karasu ile Şener arasında daha orta bir yerde, daha sağ, daha liberal, direniş gerçeğini kaybetmiş bir yerde, nerede olduklarını bilmedikleri bir yerde duruyorlar. Doğru çizgide olduklarını sanıyorlar, kendilerini övüyorlar, taleplerde bulunuyorlar. Bu yanlıştır. Bu büyük bir gaflet değilse, ya çok büyük bir zavallılık olabilir ya da bir saptırmadır. Ne gaflet, ne zavallılık ne de saptırma kabul edilebilir. Biz hepsine de karşıyız, hiçbirisini mazur göremeyiz, hiçbirisinin içinde de olunamaz. Önderlik '91'de Zindan Direniş Konferansı sürecinde şöyle demişti: "*İstiyorsanız sizi bireysel olarak yaşatayım. Benim ona gücüm var. Bir yer açıp sizi yaşatabilirim. Ama bu size hakaret olur, ayıp olur.*" Önderlik şunu hissettiriyordu: Mücadele etmeyi değil, mücadele görevlerini omuzlamayı değil, kendinizi yaşatmayı bana dayatıyorsunuz.

Peki böyle duruşun, böyle bir ruhun, böyle bir tutumun 14 Temmuz gerçeğiyle ne alakası var? Bununla uzaktan yakından ilişkisi olmayan bir kopukluğu ifade etmiyor mu? Ediyor. Oysa burada söylemek zorundayız, artık bazı şeyleri deşifre etmemiz gerekiyor: 2001'den beri cezaevlerinden çıkan birçok arkadaştan ilk duyduğumuz şey, "paramız yok" oldu, "açız" oldu, bilmem "havuz oluşturulsun da kendimizi yaşatalım" oldu. Bir çoğu kendi yaşamlarını düşündüler, düşünüyorlar. Kendilerini örgütün ve halkın yaşatması talebinde bulundular. Ve çok tuhaf, açlıktan yakınıyorlar. Önderlik '82'de Taner Akçam'a şunu söylüyordu: "*Biz öyle bir hareketiz ki, sadece kendimizi değil sizinkileri de doyuruyoruz.*" Sizinkileri derken devleti kastediyordu. "*Bak, onlar da her yerden para alıyorlar. Biz çok bereketli bir hareketiz*" diyordu. Şimdi bir halkı yeniden yaratan, düşmanının bile karnını doyuran bir hareket, zindandan çıkan bu arkadaşlarımız şahsında kendi militanlarını doyuramaz oldu. Bu bir sapmadır, mücadeleden kopmanın, halktan kopmanın, mücadele görevlerinden kopmanın bir gerçeği oluyor. "Ben şurada çalışacağım, şu kadar birikimim var, şöyle mücadele ederim" demek yerine, işte 'hakkım nedir, hukukum nedir, nereden para bulacağım, kendimi nasıl yaşatacağım' arayışı oluyor. Bu arkadaşların yaklaşımlarındaki yetersiz ve yanlışlıklar kadar, bulundukları sahalardaki örgüt yönetimimizin hazırlıksız, plansız, ilgisiz yaklaşımlarıyla da mevcut durum beslenmiştir. Bunun sonucu olarak bir kısım arkadaşa zamanında ulaşılamadığı için örgütsüz bir tarzda ortada bırakılmıştır. Dolayısıyla bu kadar eğitimli potansiyel atıl kalmış ve harekete mal edilememiştir.

Bu hukuk konusu da o arkadaşlardan çıktı. Bir, para ihtiyacı; iki, hukukun netleştirilmesi. Hukuk, 14 Temmuz direnişidir. Zindandan çıkmış herkes için bu partinin bir tek hukuku var, o da 14 Temmuz direnişidir. Başka herhangi bir hukuk olamaz. Gitsinler, sorunlarını o çizgiyle çözsünler. Yani başka hukuk aramaya kalkmak, kendini yaşatmayı istemek demektir, bireysel yaşam arayışı içerisine girmek demektir. Bu da çizgiden kopmayı ifade ediyor, mücadele gerçekliğinden, 14 Temmuz gerçekliğinden kopmak, uzaklaşmak anlamına geliyor. Nitekim bu böyle olduğu için birçoğu savruldu, çoğundan haber bile yoktur, birçoğu da etkili olamıyor.

Şimdi "cezaevi prestiji yerle bir edildi, halk artık itibar etmiyor" deniliyor. Bu sefer halka karşıtlık oluyor.

Devamı 15'te

14 Temmuz'a sahiplenme mücadeleyi yükseltmekle mümkündür

Serxwebun: *14 Temmuz'u doğuran koşullar açısından dönemin Türkiye'sinin ve Kürdistan'ın siyasal koşullarını değerlendirebilir misiniz?*

Mustafa Karasu: 14 Temmuz direnişi, 12 Eylül darbesiyle Türkiye'deki ve Kürdistan'daki devrimci hareketlere büyük saldırıların yapıldığı, binlerce insanın cezaevine doldurulduğu, yüz binlerce insanın gözaltında sorgulardan geçirildiği bir dönemde gerçekleşti. Özellikle Türkiye'deki inkarcı sömürgeci rejime karşı, Apocu hareketin onlarca yıl süren sessizliği bozarak Kürdistan'da bir ulusal ve toplumsal uyanış başlatması söz konusuydu. Başta gençler olmak üzere Kürt halkı, Apocu hareketin geliştirdiği bu mücadele etrafında örgütlenmekte ve yoğun biçimde katılım göstermekteydi. Kürtlerin artık mücadele edemeyeceğine ve inkarcı rejim altında yok oluşa gideceğine inanıldığı bir süreçte büyük bir halk mücadelesi gelişti.

Kürt halkının mevcut inkarcı rejimi kabul etmeyeceği, başta gençliğin, daha sonra da yoksul Kürt halkının mücadeleye yoğun olarak katılmasıyla ortaya çıkmıştı. Özellikle Kürt halkının çağla buluşmasını engelleyen ve sömürgeciliğin ülkemizdeki dayanakları olan feodalizme ve Kürt egemen sınıflarına karşı bir uyanışın gerçekleşmesi, Kürt insanının düşüncesinde, duygusunda ve davranışında tarihsel bir dönüşüm başlattı. Kürtler bir şey yapamazlar ve mevcut kaderlerine razı olmuşlar yargısı, Apocu hareketin tarih sahnesine çıkışıyla birlikte kırılmıştı.

İradesi kırılarak özgüveni ortadan kalkan Kürt halkı, Apocu hareketle birlikte örgütlendiği takdirde, hem sömürgeciliğe hem de Kürt egemen sınıfına karşı mücadele yapabileceğini gören bir zihniyet gelişimi yaşamaya başladı. 12 Eylül faşist rejimi, Kürdistan'ı tekrar '70'ler öncesinin sessizliğine sokmak için her türlü baskıyı kullanan bir saldırı hareketi başlattı. Kürt halkının Apocular şahsında uyanışını ve bunun toplumda yarattığı etkileri tümden ortadan kaldırmak, Kürt halkının yüreği, beyni ve iradesi olan PKK' yi tasfiye etmek 12 Eylül darbesinin amaçlarının başında geliyordu. Bunun için de Kürdistan'daki baskılar görülmemiş bir biçimde arttırıldı. Bunun sonucu Türkiye'de ve Kürdistan'da devrimci hareket bir gerileme ve sessizlik içine girmişti.

Kürt halkı ve Türkiye halkının mücadelesi, NATO sistemi içinde önemli bir yeri olan Türkiye'nin siyasi olarak zayıflaması, dolayısıyla Sovyetler Birliği karşısındaki karakol rolünü oynama gücünü yitirmesi tehlikesi ortaya çıkmıştı. Bu nedenle yalnız Türkiye'deki oligarşik sistemde değil, aynı zamanda emperyalist kapitalist sistemin NATO merkezindeki karargahında da ciddi kaygılar yaşanıyordu. 12 Eylül darbesi, Türkiye'deki rejimle NATO merkezindeki kaygının ortaklaşması sonucunda gerçekleşmişti. Türkiye'deki devrimci hareket susturularak, NATO'nun önemli bir üyesi olan Türkiye yeniden kapitalist sistemin egemenliği ve inkarcı rejimin çıkarları doğrultusunda suskun ve muhalefetsiz bir ülke haline sokulmak istendi. Saldırıların çok ağır olması böyle bir siyasal kaygı ve amaçla ilgiliydi. 12 Eylül faşizminin çok baskıcı olması, arkasındaki bu destekten kaynaklanıyordu.

12 Eylül bu nedenle çok sert ve kararlı bir biçimde toplumsal muhalefetin üzerine yürümüş, Türkiye'de gençlik ve emek hareketi kısa sürede bastırılmıştı. Kürdistan'da da özellikle PKK'nin mücadelesinin geliştiği alanlarda şehirler, köyler, kasabalar tamamen bir hapishaneye çevrilmişti. Gözaltında işkenceler çok şiddetli bir biçimde yürütülüyordu. Kürt halkının özgürlük umudu haline gelen PKK'nin üzerine şiddetle gidiliyordu. Özellikle mücadelenin yoğun olarak yürütüldüğü Urfa ve ilçeleri, yine Mardin, Batman ve Diyarbakır bu saldırıların en önemli hedefleriydi. Buralarda tamamen bir kök kazıma hareketi yürütülüyordu. Bu harekete selam veren, yemek veren herkes zindanlara dolduruluyordu. Halk PKK'ye verdiği destek yüzünden cezalandırılıyordu. Kürdistan üzerinde tam bir terör estirildi. En acımasız muameleler insanlar üzerinde denendi. "Kürt'e her şey yapılır, Kürt'e baskı yapılırken hiçbir ahlaki, insani ve siyasi değer gözetilmez" kuralının bir daha yaşandığı bir dönem açıldı. Bunun sonucunda yaratılan bir suskunluk vardı.

12 Eylül askeri darbesi ikinci yılına girdiğinde kendisini çok güvende görüyordu. Artık Kürt hareketini ve Türkiye'deki devrimci hareketi bastırma başarılmış, sıra şimdi onlarca yıllık suskunluğu sağlayacak bir planlama, kendini örgütleme dönemine gelmişti. Düşüncede, duyguda iradeyi tümden teslim alan çalışmalar başlatılmıştı. Sömürgeciliğin siyasal, sosyal ve kültürel örgütlenmesinin derinleştirilmesi, böylelikle inkarcı, yok edici sistemi kalıcılaştırarak tam sonuç alma, asimilasyonu tamamlama, Kürdistan'ı Kürt halkının yaşadığı bir coğrafya olmaktan çıkararak Türk ulusal yaşamının doğal parçası haline getirme hedefiyle hareket ediliyordu. Türkiye'de "tek dil, tek kültür, tek kimlik, tek ulus, tek vatan" planının nihai zaferi sağlanmaya çalışılıyordu. '82'lerde böyle uğursuz bir dönemden geçilmekteydi. Zaten 12 Eylül darbesiyle birlikte PKK dışındaki tüm hareketler dağıtılmıştı. Hatta kendilerini feshetmişlerdi denilebilir. Bu koşullarda hiçbir biçimde mücadele edilemez düşüncesi diğer Kürt siyasal hareketlerinin genel yargısıydı. Bu açıdan 12 Eylül darbesinin baskısı ve saldırıları kimi Kürt örgütleri tarafından kabul edilebilir görülmekteydi.

Türkiye'deki devrimci demokratik hareket belli düzeyde direnmesine rağmen, 12 Eylül öncesi bu mücadelenin asıl gövdesini teşkil eden hareketlerde bir teslimiyet ve kırılma yaşanıyordu. 12 Eylül'ün tüm hareketlere darbe vurduğu açıktı. Bu saldırıların etkisiyle birçok siyasal örgütte, "artık bu koşullarda mücadele edilemez, darbenin gitmesini beklemek gerekir" gibi bir eğilim güçlü bir biçimde ortaya çıkmıştı. Bu aslında sadece dönemsel bir geriye çekilmeyi değil, gelecekte de mücadele edilemeyecek bir irade kırılmasını ifade ediyordu.

12 Eylül'ün bir yıl sonra kendini rahat hissetmesi, başarılı olduğu düşüncesine kapılması, bir yönüyle de muhalif hareketlerin böyle bir ruh haline girmesiyle bağlantılıydı. Kürdistan'da da bu ruh hali yaşanıyordu. Baskıların çok şiddetli ve acımasız olduğu dikkate alınınca, sadece örgütlerde değil, Kürt halkının önemli bir kesiminde de "12 Eylül öncesi başlayan bu hareketlenmeler artık bitti" biçiminde bir anlayış giderek yaygınlaşıyordu. Türk devletinin "ayaklanamazsınız, ayaklanırsanız başınıza bunlar gelir" anlayışını topluma yedirmek için geliştirdiği baskılar sonuçlarını önemli düzeyde almıştı. Bu nedenle de 12 Eylül faşizmi uygulamaları hiçbir kurala bağlı kalmadan ölçüsüz sürdürülüyordu. Kürdistan'da halk içinde "bu devlet her şeyi yapar, kimse de önüne çıkamaz" yaklaşımı ister istemez yerleşiyordu.

Aynı uygulamayı cezaevi içinde de yürütüyordu. Diyarbakır Cezaevi'nde de uygulanan acımasız işkenceler ve psikolojik baskılarla tutsaklar üzerinde "bir şey yapamazsınız, kaderiniz teslim olup boyun eğmektir, geçmişte yapılanlar yanlıştı, bunlar ancak bu tür sonuçları getirir, bu tür hareketlere girişenlerin sonu böyle olur" biçiminde geçmişte yaptıklarına bin pişman ettirir bir politika güdülüyordu. Halk PKK'ye destek verdiği için bin pişman ettirilirken, cezaevindeki tutsaklar da verdikleri mücadeleden dolayı milyon defa pişman ettirilmek isteniyordu. Nitekim cezaevinde uygulanan bu politikayla birçok tutuklunun kendi kimliğini inkar etmesi, düşüncelerinden vazgeçerek pişman olduğunu ilan etmesi, bundan öteye kraldan daha kralcı geçinen düzeyde 12 Eylül darbesinin cezaevi politikasının piyonu haline getirilmesi söz konusuydu. Devletten daha fazla devletçi davranan, 12 Eylül darbesini savunan, Türk'ten daha Türk olan, bu devlete karşı bir şey yapılamayacağını vaaz eden, mücadelenin boş olduğunu mahkemelerde ve cezaevi hoparlörlerinden dillendiren bir güruh ortaya çıkarılmıştı. Bu, giderek cezaevinde yaygınlaştırılmaya çalışılıyor, tüm tutsakları bu hale getirmeye yönelik bir politika izleniyordu.

Böylelikle içerde ve dışarıda 12 Eylül darbesine karşı direnen tek bir kişi bırakılmayarak, Türkiye ve Kürdistan'da oligarşik inkarcı rejim politikaları için dikensiz bir gül bahçesi haline gelmiş bir coğrafya yaratılmak istenmekteydi. Dışarıda bazı cılız insan hakları kaynaklı tepkiler olsa da, bunlar 12 Eylül rejiminin politikalarını engelleyecek nitelikten uzaktı. Esas olarak da Türkiye devletinin politikalarını, baskılarını kabul eden, onaylatan bir siyasal gerçeklik vardı.

Böyle bir Türkiye ve Kürdistan ortamında, sadece hareketimizin geri çekilmiş bir kısım kadrosunun Önderliğimiz tarafından ayağa kaldırılıp mücadele eder bir güç haline getirilmesi çabaları vardı. Ama hareket de büyük bir darbe yemişti. Hem ülkedeki suskunluk hem de örgütün yediği ağır darbeler, kalan kadro yapısının büyük yara almasını sağlamıştı. Düşüncede, duyguda, ideolojik düzeyde büyük bir yıpranma yaşanmaktaydı. Genelde yaratılmak istenen irade kırılması, moralsizlik ve inançsızlık tümüyle olmasa da dışarıya çıkan kadrolar üzerinde de etkisini göstermekteydi. 12 Eylül darbesi ve sistem karşısında kısmen ayakta kalan hareketimizin sınırlı sayıdaki kadrosunun durumu, ruh hali de bu doğrultudaydı.

Bu ortamda 12 Eylül generalleri zafer kazanmış muzaffer Romalı komutan edasıyla hareket ediyorlardı. Televizyonlara ve meydanlara çıkarak zaferlerini haykırıyorlardı. Bu devlete karşı hiç kimsenin karşı çıkamayacağı düşüncesinin her gün pompalandığı bir siyasal ortam söz konusuydu.

– 12 Eylül'ün toplumu terörize eden ortamında, vahşet politikalarının devreye sokulduğu zindanlarda, Amed Zindanı'ndaki tutsakları bilinen direnişe yönelten iradeyi nasıl açıklayabilirsiniz?

– Kürdistan tarihinin binlerce yıllık yaşamında ilk defa Kürt halkını irade yapan, özgüvenini sağlayan, özgüce dayanarak bir mücadeleyi başlatan PKK'nin ortaya çıkardığı büyük gelişmeler vardı. Kürt insanı PKK ile birilikte ilk defa geleceğine umutla bakan bir zihniyet değişikliği yaşamıştı. Kürt gençliği, özgürlük mücadelesinin yarattığı heyecanla mücadeleye atılmıştı. Halkının özgürlüğünün gerçekleşebileceği düşüncesiyle PKK saflarına akın akın koşmuştu. Yine Kürt köylüsü, binlerce yıllık köleliğini, PKK'nin Kürt feodallerine ve Kürt egemenlerine karşı verdiği mücadele ortamında kırabileceğine ve yeni bir yaşam gerçekleştirebileceğine inanmaya başlamıştı. Kürt toplumunda bir bütün olarak beyinlere, yüreklere yerleşen bu kader değiştirilemez düşüncesi bir tarafa bırakılarak, Kürtlerin de diğer toplumlar gibi özgür ve demokratik bir yaşama kavuşabileceği fikri gelişiyordu. PKK kadroları duruşlarıyla, yaşamlarıyla, mücadeleleriyle bu umudu önemli düzeyde vermişti. Apocu hareket söylemiyle, duruşuyla, çalışma tarzıyla ve iddialı yaklaşımıyla bu umudun gerçekleşebileceği düşüncesini dalga dalga Kürdistan topraklarına yaymıştı. Bu duruşuyla Kürt halk tarihinin artık değiştiği, Kürt halkının özgürlük mücadelesinin bütün engellere rağmen gelişeceği ve başaracağı düşüncesini her gün, her yerde Kürt toplumuna vermekteydi. Yine inkarcı sömürgeci rejimine karşı da, "senin gücün ve imkanların ne olursa olsun, sana karşı mücadele vereceğiz ve bu topraklarda binlerce yıllık sürdürdüğün hükmün, iraden artık sökmeyecek" biçimindeki kararlılığı ve meydan okuması herkesin takdirini kazanmıştı.

12 Eylül darbesi halk tarihimiz açısından keskin bir dönemeci ifade ediyordu. Ya Apocu hareket çıkışında ortaya koyduğu kararlılığı sürdürecek, yarattığı değerlere sahip çıkacak ya da Kürdistan'da inkarcı sömürgecilik hakim kılınarak ortaya çıkan umut ciddi bir biçimde kırılacaktı.

Bu durum tarihin birçok döneminde olduğu gibi, çok kritik ve gelecek yüzyılları etkileyecek yaşamsal nitelikte bir duruşu gerektiriyordu. Dışarıda suskunluğun sağlandığı, zindanlarda baskıların çok arttırıldığı, tutsaklara nefes aldırılmadığı, bunun da büyük bir irade kırılması yarattığı ortamda, ya bu tarihsel rol oynanacak ya da PKK şahsında halkta yaratılan büyük umut kırılmaya uğratılacaktı. Bu durum, PKK kadrolarını önemli bir karar almayla karşı karşıya getirmişti. Ya dayatılana boyun eğip yarattıkları umudun bu defa tersine dönerek, büyük bir kırılmanın yaşanmasına razı olacaklar, böylelikle yaptıklarının halka ve tarihe büyük bir bedel ödettirilmesi biçiminde bir durum ortaya çıkacaktı; dolayısıyla ya iddia ettiklerinin tersine halka zarar verecek, halktaki umutsuzluğu derinleştirmede negatif bir rol oynayacaklar ya da bu iddiaların sahipleri olduklarını göstererek, bu zor koşullarda gerçekleştirerek halkın umudunun ve inancının daha güçlü biçimde ve katlamalı düzeyde ortaya çıkmasının aktörleri haline geleceklerdi.

Burada devrimcilik, devrimci sorumluluk, halka bağlılık, yurtseverlik ve insani değerlere bağlılık önemliydi. PKK kadroları bunları temsil edecekler mi, etmeyecekler mi? Bu, işte bu zor koşullarda belli olacaktı. Sömürgeci güçler, inkarcı güçler, PKK kadrosunu ezerek, tasfiye ederek, pişman ettirerek on yıllarca daha Kürdistan'da karanlık bir dönem başlatma hedefiyle yüklenirken, PKK kadroları da böyle bir dönemde direnerek, inkarcı rejimin hedeflediğinin tersine, on yılları kurtaracak bir direniş gerçekleştirip gerçekleştiremeyecekleri biçiminde bir tarihsel karar ve fırsatla karşı karşıya bulunuyorlardı.

14 Temmuz direnişi öncesi durum böyleydi. PKK'liler halka söz vermişlerdi. Halkın yemeğini yemişlerdi. Halkla konuştukları her yerde bu kölelik zincirlerini kıracaklarını kararlılıkla ortaya koymuşlardı. Halkın umudu olacaklarını, halkın kendilerine destek vermesi gerektiğini vurgulamışlardı. İşte bu durumda ya halka verilmiş bu sözler unutulacak ya da halkın umudu boşa çıkarılmayarak insan olmanın, devrimci olmanın, verilen sözlere bağlı olmanın gerekleri yerine getirilecekti. Başkan Apo'nun verdiği bilinç, anlayış ve örgüt tarzıyla halka büyük bağlılık içinde yetişen PKK'li kadrolar, dünyada en kötü şeyin kendilerine umut bağlayanların bu umudunu kırmak olduğu bilgi-

"Yapılacak bir direnişin başarısızlıkla sonuçlanmasından korkuluyordu. Burada bireysel bir korkudan çok, yeni bir başarısızlığın Kürt halkına, PKK'ye daha fazla pahalıya mal olacağı korkusu vardı. Devrimci ilke temelinde böyle bir başarısızlığın korkusu aşılarak, büyük başarmanın getireceği sonuçların morali ve gücüyle bir direnişin kararlılığı, zihniyeti ve düşüncesi ortaya çıktı."

minde bir ahlaka, bir terbiyeye ulaşmışlardı. Dünyada halka, insanlara verilen umudu boşa çıkarmak kadar lanetli, kötü bir şey olamazdı. Bir insan için, bir devrimci için en kötü duruma düşmek ancak böyle olabilirdi.

İşte özgürlükten, demokrasiden, adaletten ve eşitlikten yana olan insanların yarattığı bu binlerce yıllık kültürün, bu zihniyetin temsilcileri olduğunu iddia eden PKK'liler tabii ki halkın umudunu boşa çıkarmayacak bir kararlılık, bir tercih ortaya koyacaklardı.

Bu baskılar ve zulüm karşısında umutsuzluğa kapılma yerine, bu baskıların aslında tarihsel rollerini daha da değerli ve anlamlı kıldığı, bu yönüyle bu zor koşullarda direnme ve halka cevap vermenin bir şanssızlık veya talihsizlik değil, Kürt insanı ve devrimciler açısından hiçbir kuşağa nasip olmayacak düzeyde bir rol oynama ve bir değer haline gelmenin sorumluluğuyla karşı karşıya olunduğu bilinciyle hareket etme duygusu, Başkan Apo'nun kadroya verdiği en temel bilinçti. Ya da PKK'nin önder kadrolarında böyle bir ruh hali, böyle bir bilinç vardı.

Tabii zorluklar fazlaydı. Yapılacak bir direnişin başarısızlıkla sonuçlanmasından korkuluyordu. Burada bireysel bir korkudan çok, yeni bir başarısızlığın Kürt halkına, PKK'ye daha fazla pahalıya mal olacağı korkusu vardı. Ancak halka verilen sözler, yoldaşlara verilen sözler, Başkan Apo'nun yoldaşları olmak bu korkuları yenen güç kaynakları oldu. Devrimci ilke temelinde böyle bir başarısızlığın korkusu aşılarak, büyük başarmanın getireceği sonuçların morali ve gücüyle bir direnişin kararlılığı, zihniyeti ve düşüncesi ortaya çıktı.

Kürdistan'a ekilmiş özgürlük tohumlarının kökü kazınmak isteniyordu. Şehitlerimizin yaşamlarını vererek yarattığı değerler unutturulmak isteniyordu. Kürt halkı tarihinin en güzel yıllarından olan irade kazanma, güç kazanma, kendine güvenme ve yeni bir yaşamın ortaya çıkacağının coşkusunu yaşama biçiminde geçen bu güzel yıllar, Kürdistan halkının beyninden ve yüreğinden sökülüp atılarak, sadece buruk bir anı haline getirilmek isteniyordu. İşte bu koşullarda PKK'nin önder kadroları gerçekten önder devrimci olmanın, halklara ve insanlığa bağlı olmanın gereklerini yerine getirmek için, binlerce yıllık insanlık tarihinde başka büyük insanların, değerli toplulukların yaptığını bayrağı devralarak bu defa da kendilerinin yapması gerektiğinin bilinciyle hareket ettiler. Artık gelinen aşamada insan olarak her şeylerini ortaya koyarak, insanlık açısından güzel değerleri kurtarmanın rolünü üstlenme kararına ulaştılar.

Apocu hareket Önderlik şahsında yeni bir yaşam ve mücadele felsefesi ortaya çıkarmıştı. PKK çıktığında şu iddiadaydı: Biz imkanlara dayanarak mücadele etme anlayışı yerine, zorlukları mücadelemizin gerekçesi yapacağız, zorluklarda devrimci mücadele yapmanın rolüyle yürüyeceğiz. Kürdistan Devrimi'nin, Kürt halkının özgürlüğünün ancak zorluklarda mücadele etmeyle, zor koşullarda mücadeleyi geliştirme tarzıyla başarıya götürülebileceği düşüncesi, Apocu hareketin ilk çıkışında ortaya konulan temel düşünceydi. Dolayısıyla önder kadroları da böyle bir düşünceyle yetişmişti. "Kürdistan Devrimi zordur, ancak bu zorluklar göze alındığı takdirde başarılı olunabilir. Bu nedenle zorlukların devrimcisi olacaksınız, zorluklar sizi büyük yapacak; sizi güçlü yapmanın, büyük devrimci yapmanın nedeni zorluklar içinde başarıya ulaşmanın kararlılığı ve inancı olacaktır" düşüncesi Apoculuğun ayırt edici özelliğiydi.

İşte bu özellik, 14 Temmuz'a gidilen ortamda PKK kadrolarına ve önder kadrolarına en büyük cesareti veren ya da bu zor koşullarda mücadele etmenin kararlılığını ortaya çıkaran bir temel olmuştur. Eğer Apocu hareketin ilk çıkışında ortaya koymuş olduğu bu söylem, bu değerlendirmeler olmasaydı, "zor koşulların yaratıcıları olacaksınız, zor koşulların devrimcisi olacaksınız, zor koşulların devrimci tarzını kendinizde somutlaştıracaksınız; sizin tarihsel rolünüz budur, buna göre hareket edeceksiniz, bunu bilerek bu işe gireceksiniz" düşüncesi Kürdistan devrimcilerinin beyinlerine yerleşmeseydi ve yüreklere nakşedilmeseydi, kadroların bütün hücrelerine kadar bu tarz yansıtılmasaydı, 12 Eylül koşullarında böyle bir eylem, direniş kararlılığına ulaşmak mümkün olmazdı.

Öte yandan PKK kadrolarının önemli bir şansı vardı. Bu da Önderliğine inançtı, yine yoldaşlık duygularıydı. Yoldaşların en zor koşullarda birbirine yardım etme kültürüydü. Bu nedenle Kemal Pir'in ölüm orucunda söylediği gibi *"Arkadaş (Önder Apo) bu işi götürür"* belirlemesi, bu direnişi başlatması ve kararlılıkla sürdürmesinin en temel etkeniydi. Önder Apo'nun bu mücadeleyi mutlaka örgütleyeceği, ayağa kaldıracağı ve başarılı pratiğe sokacağı düşüncesi, tabii ki zindan içindeki yoldaşları ve PKK kadrolarının direnmeleri açısından önemli bir itekleyici etkendi. Direnmenin halka ve Önderliğin yoldaşlığına karşı yapılan bir görev olduğu bilinciyle hareket edilmişti; bu direnişin boşa gitmeyeceği, aksine Önderlik ve dışarıdaki yoldaşları tarafından sahiplenilip daha büyük başarılara götürüleceği inancı, direnişe katılan kadroların önemli bir özelliğiydi. Halka, insanlığa söz vermenin yanında, önderlerine ve yoldaşlarına söz verme, sözlerinin gereklerini bir devrimci ve insan olarak yerine getirme duygusu, terbiyesi ve kültürü de bu direnişi yaratan ve başarıya götüren önemli etkenlerden birisi olmuştur.

PKK'nin kadroları 12 Eylül ile birlikte bu uygulamalara ve baskılara direneceklerini ilan etmişlerdir. Cezaevindeki birçok Kürt örgütü ve Türk solundan bazı örgütler, "bu bir geçiş dönemidir, sabretmek lazım" diyerek mevcut uygulamaları kabul ederken, PKK'li kadro ve sempatizanları ise hiçbir koşulda bu baskıları kabul etmeyeceklerini bir tutum olarak ortaya koymuşlardır. Yürütükleri direnişte bir başarısızlık ortaya çıkınca ya da direnişi bir süre yürütememe durumuna düştüklerinde bunu gerekçelendirmemişler; aksine kendilerini eleştirerek, devrimciliğe layık olmayan yetersizliklerini kabul etmeyerek, halka ve yoldaşlara verdikleri sözlerin gereklerini yerine getirmediklerinden dolayı kendilerini yerden yere vurmuşlar ve lanetlemişlerdir. Zulmü, baskıyı ve ona karşı suskunluğu bazı gerekçelerle izah etmek yerine, bu baskıya karşı tavır koymamayı veya buna karşı yetersizliği büyük bir özeleştiri konusu haline getirdiklerinden, direniş içine girmedikleri müddetçe kendi durumlarını kabul etmediklerinden dolayı böyle bir direnişe geçmişlerdir.

Diğer tüm örgütler mevcut teslimiyet durumunu gerekçelendirdikleri için direnişe geçme ihtiyacı duymamışlardır. PKK'liler cezaevindeki ortamı değiştirmek için, direnme konusunda duygularını, iradelerini ve kararlılıklarını keskinleştirme yanında, bir direnişin yeri ve zamanını ayarlama ve böyle bir direnişi gerçekleştirme arayışını sürekli gündemlerinde tutmuşlardır. Bu da daha önce farklı biçimde PKK tutuklularının ortaya koyduğu direnişin 14 Temmuz'da daha kapsamlı hale gelmesiyle sonuçlanmıştır.

12 Eylül faşizmi hala ayakta olan ve mücadeleyi toparlamak için yurtdışına çekilen hareketimizin ve Önderliğimizin çabalarını boşa çıkarmaya çabalıyor; Diyarbakır'daki tutsakları tümden teslim alarak, PKK'nin önder kadrolarında irade kırılması yaratarak ve bunu dışarıdaki kadrolara da yansıtarak, 'en önemli kadrolarınız bu hale geldi, sizin de sonunuz farklı olmayacaktır' mesajı vererek, PKK'nin kadrolar ve Kürt halkı şahsındakii itibarını ve güvenini bitirmek istiyordu. Önder kadrolarımız bir direnişi başlatma ya da başlatamamanın sonuçlarının ne olacağının bilincindeydiler. Direnerek halkın umudunun bitirilemeyeceği, hangi koşulda olursa olsun halkın ve PKK kadrolarının teslim olmayıp direneceği zihniyeti ve duruşunun geliştirilmesi partimiz ve halkımız açısından çok değerli sonuçlar ortaya çıkaracaktı. Bu bilinç tabii ki böyle büyük bir direnişi yaratmıştır. Eğer direnişin sonuçlarının kapsamı bu düzeyde görülmeseydi, büyük fedakarlıklarla yürütülen böyle bir direnişi gerçekleştirmek mümkün olmazdı. Amacın büyüklüğü çabanın da, direnişin de, duygunun da büyüklüğünü ortaya çıkarmıştır.

Öte yandan cezaevindeki baskıların bir insanın yaşamasına, nefes alacak olmasına imkan vermediği bir ortam vardı. Binlerce Kürt genci ve yurtsever insanımız cezaevine doldurulmuştu. PKK öncü kadroları bu gençlere ve halka söz vermişlerdi. Bu nedenle de cezaevinde bulunanlar üzerinde yoğun bir baskı uygulanıp, teslim alınıp iradeleri tümden kırılmak istenirken, onların üzerlerindeki baskıyı boşa çıkarmak, onların direniş umudunun, gücünün ve bağlılıklarının sürmesini sağlamak açısından da önder kadrolar böyle bir direnişi sergilemeyi kendi tarihsel sorumlulukları olarak görmüşlerdir. Bir bütün olarak tüm bu gerçekler böyle bir direnişin ortaya çıkmasını ve başarıyla sonuçlanmasını beraberinde getirmiştir.

– Sebep ve sonuçlarıyla değerlendirildiğinde 14 Temmuz direnişinin hem Türkiye ve Kürdistan toplumlarında hem de özgürlük mücadelesinde yarattığı sonuçlar neler oldu? Yine özgürlük mücadelesinin gelişim seyrini nasıl etkiledi?

– 14 Temmuz direnişinin Türkiye ve Kürdistan'da çok önemli sonuçlar ortaya çıkardığını söyleyebiliriz. Her şeyden önce 12 Eylül darbesine verilmiş en büyük cevaptır 14 Temmuz direnişi. Türkiye'deki demokratik devrimci mücadeleyi bastırmayı da hedeflemekle birlikte, esas olarak Kürdistan'daki özgürlük hareketini ezmeyi amaçlayan bir darbeydi. Bu bakımdan 12 Eylül darbesinin kendisinin tamamen hakim olduğunu düşündüğü bir dönemde 14 Temmuz direnişiyle darbe yemesi, Kürdistan özgürlük hareketini boğma, PKK'nin kökünü kazma politikasının tümden boşa çıkması tarihsel önemde bir olaydır.

Burada şehadetlerin dört olması ve direnişlere katılanların sayısının sınırlı olması bu sonucu değiştirmez. 14 Temmuz'a katılanlar PKK'nin önder kadrolarıdır. PKK'yi, Özgürlük hareketinin duygusunu, düşüncesini, onun özelliklerini, niteliğini esas olarak temsil eden bu arkadaşlarımızdır. Dolayısıyla onlar şahsında yürütülen ve başarıya götürülen bu direniş, aynı zamanda bir bütün olarak Özgürlük hareketinin direnişi ve başarısıdır. PKK'nin yepyeni ve yenilmez bir hareket olduğunun ispatıdır. Bu açıdan 14 Temmuz, 12 Eylül'ün Kürt halkının Özgürlük mücadelesine ve onun öncü gücü PKK'ye karşı yenilgisini ifade etmektedir. 14 Temmuz'la birlikte 12 Eylül darbesinin o kadar da güçlü olmadığını, bu darbeye karşı direnilebileceğini Türkiye ve Kürdistan halkına göstermek önemli olmuştur.

Kürdistan halkının bu direniş şahsında PKK'ye ve Özgürlük hareketine güveni daha da gelişmiştir. 12 Eylül darbesinin PKK'nin itibarını zayıflatma amacı tersine dönmüştür. Aksine, 12 Eylül'ün varlığını çok etkin sürdürdüğü dönemde, PKK'nin itibarı katbekat artmıştır. Kürt halkı PKK'nin hangi koşullarda olursa olsun direnebileceğini görmüştür. En zor şartlarda bile olsa PKK'nin verdiği sözleri gerçekleştirme iradesinin görülmesi, binlerce yıllık Kürdistan tarihi içinde ilk defa ortaya çıkan bu nitelikteki özgürlük gücü ve ateşinin ezilip söndürülemeyeceği umudunu tazelemiştir. Halk, "eğer 12 Eylül darbesi bu PKK'yi tasfiye edemiyorsa, iradesini kıramıyorsa, hiçbir güç kıramaz" kanaatine varmıştır. Çünkü 12 Eylül darbesi kadar bir baskı, zulüm, otorite bir daha kolay kolay ne Türkiye ne de Kürdistan üzerinde yürütülebilirdi. Baskının zirveleştiği böyle bir dönemde Kürt halkının, Türkiye halkının değerli evlatları direnebiliyorsa, özgürlük inancını ortaya koyabiliyorlarsa, Kürt halkının özgürlük mücadelesinin inkarcı sömürgeciler karşısında yenilmeyeceğini hem de çok çarpıcı bir biçimde gösterebiliyorlarsa, bundan sonraki yıllarda PKK bu iradesini daha güçlü gösterebilir kanaati oluşmuştur.

Bu, aslında sadece PKK açısından değil, bir bütün olarak Kürt halkı açısından yeni bir duygunun, kendine güven anlayışının ve yeni bir Kürt kimliğinin, Kürt zihniyetinin, Kürt direniş kültürünün ortaya çıkması anlamına gelmektedir. 14 Temmuz, sadece PKK hareketinin tasfiyesini önleyen bir direniş değil, aynı zamanda Kürt halkı tarihinde ortaya çıkan Kürt kişiliğinin Apocu hareketle başlayan zihniyet değişiminin 14 Temmuz'la birlikte çok daha köklü bir niteliksel değişime uğramasının önü açılmıştır. Bu bakımdan 14 Temmuz direnişini değerlendirirken, bunun halk üzerinde, özgürlük tarihimiz üzerinde etkisini değerlendirirken, bu kapsamı ve içinden geçtiği koşulları dikkate almak gerekir. Çünkü bir olgunun anlamı ve değeri içinden geçtiği koşullar çerçevesinde ortaya konulabilir, gerçek değeri verilebilir.

Bu yönüyle 12 Eylül koşullarında, hem de bu darbenin baskısını en fazla hissettirdiği, faşist işkenceci yüzünü en fazla gösterdiği Diyarbakır Zindanı'nda böyle bir direnişin gerçekleşmesi, tabii onun sonuçlarının da daha tarihi, daha köklü olmasını sağlamıştır. O günden itibaren Kürt halkı artık ne kadar baskıcı, ne kadar tehditkar olursa olsun, 12 Eylül otoritesini ciddiye almamıştır. Baskının en fazla yoğunlaştığı Diyarbakır Cezaevi'nde bile, 14 Temmuz'dan sonra harekete bağlılığını sürdüren kadroları bırakalım, iradesi kırılmış ve itirafta bulunmuş kişiler bile itiraflarından vazgeçerek tekrar örgüt saflarına katılmışlardır. Yani Diyarbakır Cezaevi'nde işkenceci otoritenin zirveleştiği bir ortamda bile insanlar tutumlarını değiştirmiştir. Bu hareketin mücadeleyi geliştireceği ve özgürlüğü kazanacağı inancının yeniden oluşması, bu insanların ağır baskı görme, büyük bedeller ödeme pahasına itirafçılığı ve teslimiyetçiliği bırakarak örgütün saflarında yer almayı tercih etmelerine götürmüştür.

14 Temmuz direnişinin Türkiye'deki baskıcı rejimi teşhir eden, onun yüzünü ortaya çıkaran, dolayısıyla onu zayıflatmada önemli rol oynayan etkisini de belirtmek gerekir. Darbeyi yaptıklarında "şu kadar olay oluyordu, şu kadar insan ölüyordu, biz bu olayları önlemek için geldik" diyen ve bu konuda toplumun bazı kesimlerinden destek alan bu darbe, başta Diyarbakır Zindanı olmak üzere, polis karakolları ve zindanlarda işkencelerle öldürülen insanların toplum tarafından öğrenilmesi, 12 Eylül'ü zayıflatan etken olmuştur. 12 Eylül'ün kirli yüzünü açığa çıkararak, hem içerde hem de dışarıda itibarı ve otoritesinin baş aşağı gitmesini başlatmıştır. Bu yönüyle hem emperyalist kapitalist güçlerin hem de Türkiye'deki oligarşik sistemin ve onun işbirlikçilerinin Türkiye ve Kürdistan'da on yıllara dayanan planlamasını boşa çıkarmış, yani toplumu susturup bastırarak sömürü ve egemenliğini devam ettirme, asimilasyonu yaygınlaştırma politikasını boşa çıkararak, demokrasi güçlerinin mücadele edeceği zemini güçlendirmiştir.

12 Eylül planlamasının darbe yemesi, dolayısıyla demokrasi ve özgürlük güçlerinin kendisini örgütleme ve 12 Eylül'ün yarattığı tahribatları giderme konusunda önemli fırsatlar ortaya çıkarmıştır. Bu yönüyle etkisi sadece Kürdistan ve cezaevleriyle sınırlı değildir, bütün Türkiye'yi ve demokrasi güçlerinin geleceğini etkileyen sonuçlar ortaya çıkarmıştır.

14 Temmuz, özgürlük mücadelesinin seyrini de önemli düzeyde etkilemiştir. 12 Eylül öncesi yurtdışına çekilen hareketimiz Ortadoğu'da bir toparlanma çabası içerisindeydi. Ama 12 Eylül'ün yarattığı yılgınlık ve olumsuzlukların kadrolarımız içinde de belli etkisi vardı. Özellikle tasfiyeci tutumlar, mültecilik gibi eğilimler ortaya çıkmıştı. Ülkeye ve mücadeleye dönüşü değil, yılgınlığı yayan ve "12 Eylül geldi kılıcını vurdu, artık Kürdistan'da eskisi gibi mücadele koşulları bulunamaz" diyen, bu yönüyle inançsızlığı ve güvensizliği yayan bir eğilim de örgüt içinde kendisini etkin kılmak istiyordu. Öte yandan Kürdistan'da bir sessizlik hakimdi. 14 Temmuz bu sessizliği kırdı. Kürt halkının özgürlük mücadelesinin devam ettiğini, devam ettirilmesi gerektiğini ortaya koyan bir direniş gerçekleşmişti. 14 Temmuz her türlü baskı karşısında direnilebilir mesajını vermişti. Zaten 14 Temmuz PKK'nin zor koşullarda mücadele etme felsefesinin cezaevinde pratikleşmesiydi. Apocu yaşam ve mücadele felsefesinin etkin biçimde pratikleşmesi, 14 Temmuz'la oldu. Bu durum sessizliği kırarak, 12 Eylül öncesi mücadeleyle 15 Ağustos arasında süren sessizlik ortamında mücadele köprüsü oldu.

Bu yönüyle cezaevi direnişleri 14 Temmuz şahsında '80'den '84'e giden süreçte mücadele felsefesinin, özgürlük arayışının canlı kalmasını sağladı. 15 Ağustos'a bir direniş köprüsü oldu. Bunun değerinin ne olduğu oldukça açıktır. 15 Ağustos'un yarattığı sonuçlar, ortaya çıkardığı değerler, mücadele ve halk tarihimiz açısından taşıdığı anlam dikkate alındığında, '80'den '84'e bir direniş köprüsü olan 14 Temmuz'un tarihsel rolü daha iyi anlaşılabilir. Diğer yandan en zor koşullarda partinin öncü kadrolarının şehit düşmesi, yurtdışında belirli kesimlerde bulunan tasfiyeci eğilimlere karşı ciddi bir darbe olmuştur. Önderliğimizin hareketi toparlayıp tekrar ülkede mücadele etme çalışmalarına en büyük desteği vermiştir. Bir cümleyle ifade edersek, 14 Temmuz ülkeye dönüş çağrısıdır. Ülkeye dönüş çağrısının örgüt içerisinde yaratılmaya çalışılan mülteciliğe büyük bir darbe vuracağı, mülteciliği ortadan kaldıracağı, kadronun yüzünü ülkeye döndüreceği açıktır. Nitekim 14 Temmuz'la birlikte tasfiyecilik, mültecilik, inançsızlık yerle bir olmuş, bunun yerine PKK'nin en zor koşullarda mücadele verebileceği anlayışı ve felsefesi yeniden canlanarak, örgütümüzün ve kadromuzun yüzü ülkeye dönmüştür. Bu yönüyle de Önderliğimizin çabalarına en büyük desteği vermede, bu çabaların başarıya ulaştırılmasını sağlamada tarihsel rol oynamıştır.

Kürdistan Devrimi ancak zor koşullarda mücadele edildiği takdirde başarıya ulaşabilecek bir devrimdir. Bu mücadele ancak zor koşullarda mücadele etme tarzına sahip bir örgüt ve kadro tarafından geliştirile-

"14 Temmuz, sadece PKK hareketinin tasfiyesini önleyen bir direniş değil, aynı zamanda Kürt halkı tarihinde ortaya çıkan Kürt kişiliğinin Apocu hareketle başlayan zihniyet değişiminin 14 Temmuz'la birlikte köklü bir niteliksel değişime uğramasının önü açılmıştır. Bu bakımdan 14 Temmuz direnişini, bunun halk üzerinde, özgürlük tarihimiz üzerinde etkisini değerlendirirken, bu kapsamı ve içinden geçtiği koşulları dikkate almak gerekir."

bilir. Bu nedenle zor koşullarda direnme ve başarmanın adı olan 14 Temmuz, Apocu mücadele felsefesinin zindanda pratikleşmesi olduğu gibi, PKK'nin böyle bir tarzı 14 Temmuz'la birlikte tümden içselleştirmesi, bunun örgütün ve kadronun ruh hali durumuna getirilmesi, daha sonra yürütülen mücadelenin başarılı olmasını sağlayan en temel etken olmuştur. Bunu Önderliğimiz, *"14 Temmuz ruhu PKK ruhudur"* biçiminde ifade etmiştir.

Sonuç olarak 14 Temmuz mücadelemizin 12 Eylül faşizmi karşısında yediği darbelerden çabucak sıyrılmasını, ülkeye dönüşün hızlanmasını beraberinde getirmiştir. Böylelikle hareketimizin dokusu 14 Temmuz ruhuyla güçlenerek mücadeleye hazır hale geldi. Tüm bunlar halkın PKK etrafında daha fazla toparlanmasına vesile oldu. Böylelikle 14 Temmuz direnişiyle birlikte PKK'nin giderek Kürdistan'ın yegane örgütü haline gelmesi söz konusu olmuştur.

– 14 Temmuz gerçeği karşısında bugünkü kadro duruşu nasıldır, kadroların görevleri nelerdir?

– Dıştan dayatılan ideolojik saldırılar, burjuva liberal yaşam biçimi ve sistemin insanları etkileme açısından geliştirdiği ideolojik saldırılar belirli düzeyde kadromuzu da etkiliyor. Öte yandan Önderliğimizin devletçi, iktidarcı, yetkici, mevkici ve bürokratik olmayan cinsiyet özgürlükçü demokratik toplum paradigmasının anlaşılmayarak ya da burjuva liberal prizmadan geçirilerek anlaşılması, kadro düzeyinde, kadro duruşunda, kadro sorununda Kemal Pir'den uzak, Kemal Pir'e layık olamayan yaklaşımlar ortaya çıkarmaktadır. Hatta neredeyse Kemal Pir devrimciliğinin modası geçmiş bir devrimci kişilik olarak görülmesi ve bunun çeşitli biçimlerde ortamımıza dayatılması görülmektedir. Tabii bunlar bize kazandıran değil de kaybettiren anlayışlardır.

Bizim hareket olarak en temel güç kaynağımız kadro ve onun çalışma tarzı olmuştur; bunun halk, toplum üzerinde yarattığı etki olmuştur. Nitekim yer yer halkın "eski Apocuları, eski kadroları arıyoruz" demesi, Kemal Pir devrimciliğinden ve O'nun şahsında somutlaşan PKK kadro kişiliklerinden uzaklaşılmasıyla ilgilidir. Ret ve kabul ölçüleri muğlaklaşan, neyi reddettiği neyi kabul etmediği belli olmayan, ideolojik mücadele, örgüt mücadelesi, yaşam mücadelesi veremeyen, yanlışlıklara karşı liberal ve mücadelesiz yaklaşan tutumlar karşımıza çıkmaktadır. Alternatif bir dünya yaratma yaklaşımıyla kendi ölçülerini net ortaya koyan, burjuva liberal ya da milliyetçi tutumlara karşı net tavır koyamayan, hatta yanlışlıklara karşı mücadeleyi gerekli görmeyen, neredeyse günümüzde artık yanlış ve eksiklere karşı çıkılmaması gerektiğini vaaz eden, hatta bu mücadelesizliği teorileştiren yaklaşımlar görülmektedir.

Bu tür yaklaşımların Önderliğin yaşam ve mücadele felsefesiyle uzaktan yakından bir ilişkisi yoktur. Sistemin kültürel, ideolojik ve teorik olarak gerçekleştirdiği bombardımanın yarattığı muğlaklık sonucu bunlar olmaktadır. Her zaman hareketimize yapılan en büyük saldırı; yaşam, örgüt ve mücadele ölçülerimizi muğlaklaştırmak, sistemin burjuva ölçüleri ile bizim ölçülerimiz arasındaki ayrımı ortadan kaldırmak, böylece sistemin mezhebi olacak düşünceler ve duygulara ortam hazırlamak temelindedir. Bütün dış saldırılar ve ortaya çıkan tasfiyeciler en fazla da kadro ölçülerine saldırdılar. Kadro niteliğinden, Kemal Pir gerçeğinden uzaklaştırma çabası yürüttüler. Hareketimize vurulmak istenen darbe daha çok siyasal ve askeri alanda değil, en fazla da mücadele tarihimiz içinde bize güç kaynağı olmuş kadro özelliklerine vurma biçiminde oldu. Bu temelde düşünüldüğünde, bu saldırıların üzerimize yoğunlaşması, hatta zaman zaman bu konuda umutlanmaları, bizim Kemal Pir devrimciliğini, Apocu kadro kişiliğini yeterince temsil edemememizdendir. Eğer Apocu kadro kişiliği temsil edilirse, üzerimize dünya da gelse, bu hareketin zayıflatılması mümkün değildir.

Apocu kadro ve Kemal Pir gerçeğini yaşatan bir örgüt, her türlü dış saldırılarda egemen sistemin umudunu da kırar. Nitekim geçmişte, Önderliğimizin fiili öncülük ettiği mücadele döneminde, bütün zayıflıklarımıza ve yetersizliklerimize rağmen, karşı güçler örgütümüz karşısında çaresiz kalmışlardır. Bütün saldırılara rağmen hareketimiz geriletilememiş, çözümsüz kaldıkları için uluslararası komployu gerçekleştirme ihtiyacını duymuşlardır. Eğer farklı bir biçimde bizi zayıflatabilselerdi, öyle bir uluslararası kompoya gerek duymazlardı. Ama bu yönlü beklentileri hiçbir zaman gerçekleşmedi. Önderliğimiz yakalanana kadar bütün zayıflıklarımıza rağmen, örgütümüz belli düzeyde rolünü oynamıştır. Avrupa'ya yerleşmiş bütün örgütlerin kadroları erirken, bizim hareketimiz ve kadro gücümüz erimedi. Avrupa "bunlar nasıl insanlar, nasıl bir örgüt" diyerek hayıflanmıştır. Bu sorunun cevabını hep aramaya çalıştılar. Aramaya çalışırken de şunu gördüler: Bu kadro anlayışı değişmeden, bu kadro zayıflatılmadan bu hareket etkisizleştirilemez. Bu nedenle sık sık "sizin örgüt yaşam anlayışınız ve duruşunuz kabul edilemez" demişlerdir. Bizim ideolojik alanda değişimimizi değil de, en fazla bu kadro duruşundaki, bu örgütsel duruştaki değişimimizi beklemişler, bu konudaki sağlamlığımızı hedef almışlardır. Çünkü bu hedef alınmadan hareketin ideolojik olarak gevşetilmesi, muğlaklaştırılması ve siyasi olarak etkisizleştirilmesinin başarılamayacağı görülmüştür.

Bu nedenle son yıllarda örgütümüzde yaşanan eksiklikler ve yetersizliklerin başında Kemal Pir şahsında temsil edilen kadro duruşumuzda yaşanan tahribat ve aşınmalar geldi. Zaten tasfiyeciliğin en fazla bu kadro niteliğini ortadan kaldırmayı hedeflemesi de kadronun örgüt açısından ne anlama geldiğini çok iyi bilmesindendi. Eğer kadroya böyle saldırılar varsa, buna en iyi cevap Kemal Pirleşmekle olur, Kemal Pir tarzını her an yaşatmakla olur. Bu açıdan hareketimizin kadrolarının her yerde Kemal Pir tarzını, ölçülerini tartışmaları ve yaşamda uygulamaları gerekir. Sadece Kemal Pir'den söz etmek, ama sıra onun tarzına, temposuna geldiği zaman bunun gereklerini yerine getirmemek tabii ki oportünizmdir. Bu en fazla da Kemal Pir yoldaşın reddettiği bir durumdur. Kemal hiçbir zaman düşüncesi ile pratiği bir olmayana değer vermedi. Özellikle bireylerin pratiklerinin ne olduğunu, nasıl yaşadığını ölçü aldı. Zaten böyle olduğu içindir ki hareketimiz bu düzeye geldi, başarılar elde etti.

Bugün de pratiğe geçmeyen, Kemal Pir'in yaşam duruşunu, örgüt ölçülerini hedeflemeyen her söylemin bir demagoji ve kendini kandırma olduğunu, bir lafazanlık olduğunu görmek gerekiyor. Bu nedenle yeterince yaşamsallaştırılmadığından söz ediyoruz. Eğer Kemal Pir yaşamsallaştırılsa, O'nun ölçülerine bağlı kalınsa ve pratiğe geçirilse, Kürt halkının özgürlük mücadelesi yalnız Kürdistan'da değil, Kürdistan'la ilgili tüm ülkelerde önemli sonuçlar alır. Çünkü Kemal Pir devrimciliği Kürt halkının özgürlüğünü hedefleyen devrimcilik olduğu gibi, halkların kardeşliğini amaçlayan, komşu halklarda da devrimci nitelikleri açığa çıkaran, Kürt halkının özgürlüğüne saygılı halklar gerçeğini yaratacak özelliklere sahiptir. Bu bakımdan Kemal Pir devrimciliğinin bir niteliği de milliyetçilikten uzak, halkların kardeşliğini esas alan, Kürdistan'a ve Ortadoğu'ya ancak halkların kardeşliği temelinde özgürlüğün ve demokrasinin geleceğine inanan bir yaklaşımı benimsemeyi ve bunu da pratikte göstermeyi gerektiriyor. Özellikle hem Türkiye'de milliyetçiliğin kışkırtıldığı 'kızıl elma' denilen şoven ittifakın geliştirildiği bir dönemde, hem de ABD müdahalesinden sonra Ortadoğu'da geliştirilmek istenen Kürt burjuva milliyetçiliğine karşı Kürt halkının özgürlüğüne bağlı, Kürt halkının özgürlüğü için her tür fedakarlığı yapan, ama bunu Kürt halkının haklarından vazgeçmeden yaparken bölge halklarının kardeşliğini de gözeten, Kürt halkının özgürlük mücadelesini milliyetçi duygulardan uzak geliştirerek diğer halklardaki milliyetçilik eğilimlerini zayıflatan bir tarzı esas almak önemlidir. Bu yönüyle de Kemal Pir devrimciliği, O'nun mücadele tarzı, O'nun Kürdistan Devrimi'nde yer alması bugün demokratik birlik çizgimizi gerçekleştirme açısından da çok önemli bir değerdir.

Kemal Pir bir yere gittiğinde orada gençler ayağa kalkardı. Halkın morali yükselirdi. Günümüzde de Kemal Pir'e layık olmak isteyen tüm çalışanlarımız halkı örgütleyerek, köy ve mahalle komünleri örgütleyerek, bu çalışmalarda örgütlemede duruşuyla, üslubuyla, yaşamıyla örnek olacak bir yaklaşım göstermelidirler. Kemal Pir'e layık olmak, PKK'nin yaşam projesi olan, PKK'nin ideolojisinin pratikleşmesi olan demokratik konfederalizmin inşası için çalışmakla mümkündür. Bu çalışma da üstte kalmayan, bürokratik olmayan, halkın kendisine yakın gördüğü Kemal Pir gerçeği ve O'nun ruhunu pratiğinde yaşatmakla mümkün olur. Kemal Pir, gençliğin içerisine girdiğinde onların içinde erirdi, ama onların geriliklerini kabul ederek değil. Halkın içine girdiğinde halk içinde erirdi, ama bu, onların ölçülerini yükselten bir erime olurdu.

Bizim gittiğimiz her yerde ölçüleri geriye çeken değil de ölçüleri yükselten bir yaklaşımla demokratik konfederalizm ve onun her alandaki örgütlenmesini gerçekleştirmemiz gerekiyor. Mevcut durumda bürokratik, yetkici, mevkici, illa da bir yerde sorumlu olma, bir kurum başında olma ve yeteneklerini böyle kullanma gibi yaklaşımlara karşı da ancak Kemal Pir tarzını hakim kılarak karşı çıkabiliriz. Esas olarak da günümüzde gerçekten Kemal Pir gerçeğine uygun olmayan, PKK ve Apoculuk gerçeğine uymayan kadro anlayışını ve çalışma tarzını değiştirmek en temel görevlerdendir. Belki de bu sürecin en temel düzeltme hareketi, kadronun yetersiz çalışma tarzını aşıp Kemal Pir çalışma tarzını pratikleştirmekle mümkün olacaktır. Eğer bu mücadele başarılırsa, kadrolarda yaşanan aşınmalar giderilip Kemal Pir tarzının etkin olması sağlanabilirse, mücadelemizin bugünkünden katbekat yükseleceğini ve başarıya ulaşacağını rahatlıkla söyleyebiliriz.

– 14 Temmuz kuşkusuz ki özgürlük mücadelesine güçlü bir miras bıraktı. Sizce bu mirasa yeterince sahip çıkılıyor mu? 14 Temmuz ruhunu gerçek sahiplenme nasıl olmalıdır?

– 14 Temmuz her şeyden önce Kürdistan Devrimi'nin başarı tarzını bize miras bıraktı. Bir halk, bir ülke, bir toplum ancak kendi koşullarına uygun, bu koşullarda başarıya götürecek mücadeleye kavuştuğunda geleceği kazanmış demektir. Kürt halk tarihimizde en büyük eksiklik, bir mücadele ve çalışma tarzının ortaya çıkmamasıydı. Bu nedenle birçok mücadele veriliyor, isyan yapılıyordu, ama sonuç alınmıyordu. Eninde sonunda egemen güçler tekrar Kürt halkını kontrol altına alıyor ve egemenliklerini sürdürüyorlardı. Bu açıdan Kürt halkı 14 Temmuz ruhunu kendi açısından en büyük miras, en büyük güvence olarak görmelidir. Bu tarz tutturulduğunda, 14 Temmuz'a bağlı kalındığında, zorluklar ve imkansızlıklar ne olursa olsun, Kürdistan halkı mutlaka başarıya ulaşacaktır.

14 Temmuz, Kürdistan'da başarı kazanma tarzıdır, Kürdistan Devrimi'nin zafer tarzıdır, Kürdistan Devrimi'ni geliştirme tarzıdır, zor koşullarda başarının gerçekleşmesi tarzıdır. Dolayısıyla Kürdistan halkı açısından en büyük devrimci mirastır, daha anlamlı bir devrimci mirastır. Halkımız herhangi bir kazanım elde etmiş olabilir, bu bir mevzi kazanımı da olabilir. Ama kazanımlar zaman zaman karşıtların saldırıları tarafından geriletilebilir de. Ancak 14 Temmuz ruhuna ve bunun mücadele tarzına sahip olunduğu taktirde, başarmak her zaman kesin gibidir. 14 Temmuz'u böyle ele almak, böyle değerlendirmek, böyle bir çözümlemeye tabi tutmak ve bütün Kürt toplumunun mücadele felsefesi ve tarzı haline getirmek, özgürlük ve demokrasi mücadelesinin esas güvencesi haline getirmek hepimizin görevidir. Bunu yaptığımız taktirde, Kürt halkının demokrasisi ve özgürlüğü açısından hiçbir engelin gelişmeleri önleme gücü olamaz.

14 Temmuz, hiçbir imkanın olmadığı cezaevinde ve dışarıda umutsuzluğun kol gezdiği bir ortamda gerçekleşti. İmkansızlıklar üzerinde nasıl devrimcilik yapılacağı, zorluklar üzerinde nasıl başarıya götürüleceği 14 Temmuz'da gösterildi. Bu gerçeklik dikkate alındığında, bizim gibi elinde imkanları daha fazla olan büyük bir demokratik Kürt halk gücünün ortaya çıkması, manevi ve maddi imkanların büyük varlığı, 14 Temmuz vb büyük direnişlerin mirasımızın içinde bulunması, bizim daha büyük başarılar elde etmemiz gerektiğini göstermektedir. Eğer Kemallerin direnişinde ortada hiçbir imkan yokken kazanılabiliyor ve devrime inanılıyorsa, bizim daha fazla geleceğe inanmamız ve başarılar kazanmamız gerekiyor.

1982 yılında, partinin dışarıda durumu nedir, arkadaşlarımızın dışarıda durumu nedir bilinmiyordu. Hareketimiz 12 Eylül darbesi karşısında önemli kayıplara uğramıştı, imkanlarımız sınırlanmıştı. Dışarıda ve içeride cesaretlendirici hiçbir gelişme yoktu. Ancak cesaret kırıcı her türlü ortam mevcuttu. Böyle bir ortamda eğer mücadele inancı yüksek oluyorsa, Kürt özgürlüğünün başaracağı düşünülüyorsa, hareketimizin ve Önderliğimizin bu mücadeleyi mutlaka başaracağına inanılıyorsa, günümüzde imkanların çok olduğu, dünya, bölge, Türkiye ve Kürdistan koşullarında zorluklar kadar imkanların da fazlasıyla bulunduğu bir dönemde biz haydi haydi başarıyı yakalayabiliriz. Eğer Kemaller o koşullarda geleceğe inanıyor ve bunun için her türlü mücadele yapma gücünü gösteriyorlarsa, biz varolan imkanlar üzerinde daha büyük başarılar elde edip, halkımızın özgürlük mücadelesini daha büyük kazanımlara kavuşturabiliriz. 14 Temmuz mirası en fazla da bize böyle bir sorumluluk yüklemektedir.

Eğer varolan imkanları büyük başarılara götürürsek, halkı örgütlersek, Kürt halkının dilini, kültürünü ve özgürlüğünü kazanabilirsek, o zaman 12 Temmuz'un mirasına sahip çıkmış oluruz. Bu kadar imkanlara ve koşulların olgunluğa rağmen buna cevap vermemek, bunun gerektirdiği çalışma tarzını, devrimciliği ve fedakarlığı göstermemek, tabii 14 Temmuz ruhuna ters bir davranış olur; 14 Temmuz'un önümüze koyduğu sorumluluğa gözlerimizi kapatmış oluruz. "Biz imkansızlıklar ortamında başardıysak, umut verici bir şey yokken halkımıza, partimize ve insanlığa büyük umut olabildiysek, bunu başardıysak, siz hayli hayli başarabilirsiniz. Elinizdeki imkanlarla çok büyük gelişmeler yaratabilirsiniz" mesajını veriyor 14 Temmuz. Eğer bu kadar imkanlara rağmen işlerin üzerine yürünmüyor ve geliştirilmiyorsa, bu durum 14 Temmuz ruhunu anlamamak, o mirasa uygun davranmamak olur. Dolayısıyla nerede küçük bir imkan bulunursa orada 14 Temmuz'u hatırlamak, direniş ruhunu hatırlamak, bu küçük imkan üzerinde büyük başarılar kazanmayı önümüze koymak 14 Temmuz ruhuna verilecek en doğru cevap olacaktır.

14 Temmuz ruhuna bağlı olanlar hiçbir fedakarlıktan kaçamazlar. 14 Temmuz çizgisinde görüldüğü gibi, gerekirse yaşamı yaratmak için varlığını yokluğunu ortaya koyarlar. Biz hala dili ve kimliği inkar edilen bir halkız. Kürt halkının özgür yaşamını ve varlığını kabul ettirme mücadelesini veriyoruz. Eğer böyle ise, Kürt halkının özgürlüğünü ve varlığını kabul ettirme mücadelesini başarıya götürmek için her türlü fedakarlığı yapma sorumluluğuyla karşı karşıyayız. Kürt sorunu bir yana, insan olmanın gereği için Kürt'ün yaşadığı böyle bir ortamda her türlü fedakarlığı yapmak, yaşamı dahil her şeyini ortaya koymak gerekiyor.

14 Temmuz yaşamın en fazla anlamlandırıldığı bir mücadele çizgisidir. Orada yaşayanlar kendilerini feda etmişlerdir, burada hiç kimsenin yaşamı anlamlandırmadığı ve değerli kılmadığı kadar yaşamı anlamlandırma ve değerli kılma vardır. Dolayısıyla tüm Kürt halkının ve tüm kadroların, tüm özgürlük mücadelesi savaşçılarının böyle bir yaşam ve mücadele felsefesiyle özgürlük mücadelesine, özgürlük yürüyüşüne katılmaları gerekir. Eğer böyle bir yaklaşımla mücadele içine girilirse, o zaman 14 Temmuz'un bıraktığı miras gerçek anlamda sahiplenilmiş olur. Özcesi, 14 Temmuz'a sahiplenme, her türlü inkarcılığa ve zulme karşı hiçbir kaygıya düşmeden mücadeleyi yükseltmekle mümkündür.

Demokratik konfederalizm bir toplumsal organizasyondur

Konfederasyon, kavram olarak yeni bir şey değildir. Yüzyıllardır kullanılıyor. Yeni bir şey olmadığı gibi, karmaşık bir şey de değildir. Fakat pratikleştirilmesi ve bütün alanlarda uygulanması zor oluyor. Demokratik konfederasyonu bir devletle, bir sınırla ilan etmiyoruz. Ülkemizde yaşarken varolan sınırlarla uğraşmıyoruz. Çünkü ülkelerin ne sınırlarla belirlenebileceğine ne de sınırlarla ortadan kaldırılabileceğine inanıyoruz. Farkı budur.

Konfederasyonun yurttaşı, her türlü çalışanı olacaktır. Çünkü bir toplumsal organizasyondur. Konfederasyon, Kürdistan'daki siyasal, toplumsal organizasyonun genel adıdır. Sadece Kürtlere özgü de değil, Kürdistan'da yaşayan herkesi içine almaktadır. Eskiden bize kimsiniz diye sorsalardı 'Kürtüz' derdik. Ama şimdi 'demokratik Kürdistan konfederasyonunun yurttaşıyım' demeliyiz. Aidiyetimiz var. Bu kavramların hepsinin devletle karıştırılmaması gerekiyor.

Konfederasyonun devletlerden gelen bir tanımı var. Üniter, federe ve konfedere devletler var. Üniter yapı, tek üniteden oluşan yapıdır. Yani içinde siyasal ve toplumsal bir farklılık yoktur. Bunun klasik örneği Türkiye Cumhuriyeti'dir. Vatandaşlığı tek bir vatandaşlıktır. Siyasal kurumları baştan sona tektir, meclis sistemi, hepsi tektir. Egemenliği farklı kimseyle paylaşmaz. Bu tür tek üniter yapılarda merkeziyetçilik çok fazladır. Cumhurbaşkanından kamu idaresine kadar şöyle bir işleyiş vardır; en üstte cumhurbaşkanı, il valisi, kaymakam, mahalle muhtarı... Mahalle muhtarı da kamu idaresinin bir parçasıdır. Toplumun hücresine kadar sinmiştir. Üstten alta tam bir kontrol mekanizmasıyla işleyen, ağırlıkta toplumu da irade olarak temsil eden, yöneten, karar alan ve gerektiğinde bunları yapmayanları da denetleyen bir yapıdır. Bütün bunları yaparken de, sözde meclislerle irade paylaşıyormuş gibi gözüken, ama aslında paylaşmayan, temsili düzeyde onların çeşitli dönemlerde karar alma süreçlerine katılmasını öngören bir tek üniteden oluşan devlet yapısıdır.

Federasyon, ikili üniteden oluşan bir yapılanmadır. Ağırlıkta federe ve bunun üstü, genel federal ve federe yapıdan oluşmaktadır. Yani eyalet sistemi, bir de genel ülke sistemi vardır. Burada ünite ikiye çıkıyor; bir federe, bir de federal. Son söz federalde bitiyor. Fakat faydası egemenliğin paylaşılmış olmasıdır. Yedi tane eyalet varsa, yedi eyaletin de meclisi var, yedi eyaletin de baş savcısı var, mahkeme sistemi, yürütmeleri de vardır. Ama bunlar federal sistemdeki yürütmeleri aşmıyor. Son söze federal sistemdeki yürütme, yasama ve yargıda bitiyor. Bir de karar alma süreçlerinde farklılıklar var.

Konfederasyon ise çoklu üniteden oluşan sistemdir. Çok devletten oluşan devlet. Fakat burada o üniteler konfederal yapıdan daha fazla söz sahibidir. İrade paylaştırılmış, egemenlik paylaştırılmıştır. "Merkez irade" diye bir şey var. Gerçek merkez irade var. Bunlar gönüllü birliktelikten oluşuyor. Ağırlıkta eğer yetki çatışması olursa, tek tek devletler merkezden daha çok söz sahibidir. Karar alma süreçlerinde de çok köklü farklılıklar vardır. Federasyonda ağırlıkta çoğunluk esasına göre kararlar alınıyor. İkili yetki paylaşımı oluyor. En fazla federal hükümetle, federal yasamayla, yargıyla federe olan arasında bir paylaşım, görüş birliği oluyor. Konfederede ise konsensüs esastır. Daha fazla sözcülük sistemi var. Tek tek devlet iradesini aşmıyorlar. Onun içindeki iradeye, meclis ve yürütmeye ağırlık veriyorlar.

Tabii bizim gideceğimiz konfederasyon, devlet konfederasyonu olmayacak. Demokratik konfederasyondur. Demokrasinin konfederasyonudur. Birincil, temel farkı budur. Devletler konfederasyonu olsaydı, ayrıydı, ismi bile farklı olabilirdi. Ama hiçbir şekilde öyle değil, demokrasinin konfederasyonudur. Yani her konfederasyondan yana değiliz. Bazı konfederasyon sistemleri vardır ki demokrasi diyemezsiniz. Bileşim anlamında konfederasyondur. Ama işleyiş olarak oligarşiktir. İşleyiş olarak antidemokratiktir. Bu açıdan konfederasyon deyince güzel bir şey olabilirmiş gibi bir yargı oluşuyor, öyle değil. Konfederasyonlar oligarşik de olabilir. O zaman biz demokratik konfederasyonu savunuruz. Bu anlamda demokrasi örgütlerine ihtiyacımız var. Her örgütlenmenin demokratik örgütlenme olması gerekir. Ulaşılmak istenen konfederasyon demokratik konfederasyon, örgütler de antidemokratikse, orada bir sakatlık, bünye uyuşmazlığı oluşur. Sadece isim olarak kalır. Bu bakımdan konfederasyonumuzun birinci ayağı, demokratik örgütlülükler ayağıdır. Buna en genel anlamda komünal demokratik örgütlülükler diyelim. Yani yurttaşlık meclisleri, komünler ve tüm yaşamsal diğer örgütlülükler. Bunun en aşağıya indirilmiş merkezine de özgür, eşit yurttaş diyelim. Bir daha tanımlarsak, demokratik konfederasyon, özgür, eşit yurttaşlar konfederasyonudur. Demokratik konfederasyon, komünal demokratik örgütlülükler anlamında yurttaşlık meclisleri konfederasyonudur.

Konfederasyon sistemimiz açısından örgütlülüklerimizin demokratik olması gerekir. Bunun için örgütlülüklerimizi hızla dönüştürmeli, bütün alan örgütlülüklerimizi demokratik sisteme kavuşturmalıyız. Bunun da bazı şartları vardır. Bir; halkçılık. Gerçek anlamda demokratik örgütlülüğün halktan oluşması, halkın ihtiyacına göre oluşması gerekir. Halk tarafından oluşturulması, yürütülmesi, halk tarafından kapatılması, halk tarafından açılması gerekir. İhtiyaç görüyorsa kullanır, görmüyorsa kapatır. Örgütlülüklerin iktidar odaklı olmaması böyle sağlanır. Bir gün, Kürdistan Devrimi'ni yapacağız, bu devletin başına geçeceğiz , bu halkın başına geçip bu toplumu yöneteceğize göre olmaması lazım. Kurumlarımızda böyle bir ruh hali, duruş ve pratikleşme var. Onun içindir ki işi olsun olmasın her kurum kendi işinin dışında siyasal parti gibi hareket ediyor, herkes siyaset yapıyor, herhangi bir seçim olunca neredeyse herkes aday işi için işini gücünü bırakıp aday oluyor. Onun için halka gitmiyor, halkın kendisine gelmesini bekliyor. Birçok şeyi kendisine hak görüyor.

> "Konfederasyonun yurttaşı, her türlü çalışanı olacaktır. Çünkü bir toplumsal organizasyondur. Konfederasyon, Kürdistan'daki siyasal, toplumsal organizasyonungenel adıdır. Sadece Kürtlere özgüde değil, Kürdistan'da yaşayan herkesi içine almaktadır Eskidenbize kimsiniz diye sorsalardı 'Kürtüz' derdik. Ama şimdi 'Demokratik Kürdistan Konfederasyonu'nun yurttaşıyım' demeliyiz. Aidiyetimiz var. Bu kavramların hepsinin devletle karıştırılmaması gerekiyor."

Kuvvetler ayrılığı demokrasinin temel bir ilkesidir

Demokratik konfederasyonda yasama, yürütme ve denetleme organlarının ayrıştırılması gerekir. Demokratik örgütlülüğün en önemli şartlarından biri budur. Burada bir yanlış anlaşılma oluyor. Bu tartışılınca bazıları bunu devlet sistemiyle karıştırıyorlar, 'kuvvetler ayrılığı' diyorlar. Kavram olarak da konulmuş. Kuvvetler ayrılığının da devletlerden geldiği söyleniyor. Bu, yanlış bir tarihsel bakış açısından kaynaklanıyor. Eskiden Fransız Devrimi, Rönesans, aydınlanma döneminin kazanımlarını kapitalizm içinde anıyorduk. Refleksel olarak bu tür ayrışmaların hepsini hemen burjuvazide görüyor, ona mal ediyoruz. Halbuki demokrasi tarihi örnek verildiğinde ilk söylenen şudur; merkezi otoriteden ne kadar alınıp alta, komünaliteye verilirse, o kadar demokrasi oluşmaya başlar. O açıdan kuvvetler ayrılığını, bu kazanımları götürüp kapitalizme devretmek, devletle eş görmek yanlıştır. Bu, şuna ulus dendi mi devlet, devlet dendi mi ulus akla gelir belirlemesine benziyor. Tabii bunlar yanlış belirlemelerdir.

Uluslar 12. yüzyıldan itibaren oluşmaya başlamışlardır. Kapitalist devletse 18. yüzyılın sonunda kendisini ilan etti. Demek ki ulus devletten önce oluşmuştur. Pazar bile 14. yüzyılın sonunda gelişmeye başlamıştır. Ulusu, pazarı kapitalist devletle bir görmek doğru değildir. Böyle değerlendirince devletin demokratikleşmesi imkansız gibi görünüyordu. Çünkü devlet koskoca bir ulusu arkasına alıyordu. Bunu yapabilmek için öncelikle devlet ve ulusun evliliğini bitirmek gerekiyordu. Önderlik bunu bilimsel olarak çok iyi ortaya koydu. Ulus devletten ayrıldı mı devlet çok büyük bir güç kaybı yaşamaya başlar. Önderlik, ulusu, demokrasiye verdi. Yani demokratik yönetimle ulusu bir gördü. Toplumla ulusu birleştirdi ve buna "demokratik ulus" dedi. Bu anlamda kuvvetler ayrılığı ilkesini hemen devlete vermek yanlıştır. Bazıları "kuvvetler ayrılığı demek devleti anımsatıyor. Örgüt hem biz devletçiliği bırakıyoruz diyor hem de devletin argümanlarını alıyor" diyorlar. Ama kuvvetler ayrılığı, demokrasinin temel bir ilkesidir. Merkezi otoriteden yetkileri alıp üçe bölüyor. Karar organlarını halka veriyor, icra organlarını meclislere bağlıyor, denetleme organlarını da halkın bu meclisleri içinden çıkartıyor. Şimdi, bu sistem devlete mi yakındır, demokrasiye mi yakındır? Burada önemli olan kurumları işletme biçimidir. Örneğin meclis kavramını ele alalım. Her meclis ulus devlet meclisi değildir. Önemli olan meclisin nasıl, kimlerden kurulup, nasıl işletildiğidir. Eğer meclis gücünü halktan alıyorsa komünal bir örgütlülüğü, halk meclisi olmayı ifade ediyor demektir. Yok eğer gücünü derin yürütme güçlerinden alıyorsa orada oligarşi veya başka bir antidemokratik sistem olabilir ki bu durumda meclis göstermelik olmaktan öteye gitmez. Bir de meclis sistemlerinin burjuva devletler tarafından geliştirildiği ve kurulacak her meclisin burjuva devletin temsili ulusal meclislerini taklit edeceği ön kabulü yanlış bir varsayım olarak görülmeli. Çünkü diğer sınıflar ve devlet dahil her tür oluşum bu tür kurumlaşmaları halklardan alıp geliştirmişlerdir. Meclislerin halklar tarihindeki yerinin ilk toplumsallaşmaya kadar, ilk etnisite oluşumuna kadar gittiği bilinir.

Devletin vatandaşlık işletmesi de var. Devlete göre vatandaş en iyi para veren, en iyi askerlik yapandır. Bize göre de demokrasiyi iyi işleten vatandaş, en iyi vatandaştır. Eşit ve özgür olan vatandaş, en iyi vatandaştır. Bir kavram devlet tarafından kullanılıyorsa, kendisiyle özdeşleştirmişse, onu hemen devlete vermek ekonomizme dayalı dar sınıf bakış açısından kalan, her şeyi devletin hanesine yazan yanlış bir bakış açısıdır. Toplumcu demokrasi öyle değildir. O açıdan demokratik örgütlenmenin ikinci ve önemli şartı, karar alma, uygulama ve denetleme organlarını ayrıştırmaktır. Karar alma organlarını halka bağlamaktır. Bunu meclisle yapmaktır ve yürütme organlarını karar alma durumundan çıkarmaktır. Yürütme organlarının sözcülük durumuna, yıllık memuriyet düzeyine indirgemektir. Halkın yıllık denetiminden geçmiş, memuriyet düzeyine indirgenmiş konfederasyon memurları olmalıdır. Önderlik *"yöneticilerinizi yıllık memurlar gibi onaylayacaksınız"* diyordu. Yine seçilen yönetimin yönetmesi değil, aldığı kararları eşgüdüm ve koordinasyon içinde hayata geçiren bir düzeyde olması gerekir. Aslında meclisler yönetime değil, yönetimler meclislere bağlıdır. Mesela bir yönetici hiçbir zaman kendisini dinlemeyene ve bir fiili uygulayana adil davranmayabilir. Bir halk için de bu geçerlidir. Denetleme organlarının hepsinin halk tarafından yapılması da öyle gözüktüğü gibi iyi değildir. Halk kendi çıkarını bir dönem için öyle görüp çok sert uygulamalara da gidebilir. Duygusal da davranabilir. Hayata geçirmesi gerektiği andan itibaren, topluca hayata geçirmek her zaman iyi sonuçlar doğurmayabilir. Hantallık yaratabilir, antidemokrasi çıkarabilir. Araçlara eşit mesafede yakın olmadıkları için bazıları zengin, bazıları fakir, bazıları çok adamlı, bazıları az adamlı olduğu için fiiliyata geçirmek gerektiğinde bazıları daha iyi hayata geçirecektir, bazıları hayata geçirmeyecektir. Bazıları o kararın hayata geçirilmesine hep katılacaktır, bazıları hiç katılmayacaktır. Bu durumda ortaya oligarşi de çıkar. O açıdan hep tersinden bakılır, "halk karar alsın, halk yapsın, halk yapmayanı da cezalandırsın" deniliyor. Bu da doğru bir anlayış değildir. O zaman en doğrusu, yerli yerine oturtarak, karar alma organlarını, icra organlarını ve denetleme organlarını ayrıştırmaktır ve yürütmeleri, denetleme organlarını meclise tabi kılmaktır. Hatta askeri silahlı güçleri de meclise tabi kılmaktır.

Onun dışında ideolojik, ayrı denetleme, ideolojiyi yayma, aydınlanma organı da olabilir. Ama demokratik konfederasyon içerisinde meclise tabi olması gerekir. İdeolojik organın meclisten, genel

çalışmalardan ayrışan yanları da, işleyişi de olabilir. Hatta kadro tanımını hala ağırlıkta ideolojik organlaşma için kullanabilmeliyiz. Önderlik de kullanıyor, kadrosunu PKK olarak tanımlıyor. Ama bu genel meclis sistemine tabi olmalıdır.

Yön verdiği kadar, meclis sistemini aydınlattığı kadar tabi olmalıdır. İdeolojik, askeri organlaşmalar da karar organlarının çok üstünde tutuldu mu orada sınıflı yapılar gelişir. Yani askeri ve bütün çalışmalar açısından bu böyledir. Hangisini genel meclis çalışmalarının dışında tutarsanız sakıncalı duruma gelir, sınıflaşma yaratır. O açıdan demokratik örgütlülüğü bu tarzda yaratmak gerekiyor.

Bu konuda alanlarda eksikliklerimiz var, meclisler oluşum aşamasında, meclislerin nasıl bir karar organı olarak çalışacağı daha tartışılıyor. Meclislerin daha geniş bileşimlere kavuşturulması gerekir. Bazı yerlerde temsili tarzda çalışacak, bazı yerlerde de komün ve küçük mahallelerde de doğrudan demokrasiye bağlı çalışacak. İcra organlarını oluşturacak. Fakat en genel anlamda karar alma, icra organları ve denetleme organlarını oluşturacak, oluşturması gerekir. Ancak o zaman demokratik örgütlülük anlamında çalışmaya geçebilir. Bir de orada halkın % 90'ı direkt politika yapabilmeli.

Belediyeler yurttaşlık meclislerinin konfedere bileşimleridir

Konfederasyonumuzun ayaklarını oluşturacak temel alanlardan biri de yerel yönetim alanıdır. Belediye çalışmalarında çok ciddi sorunlar yaşanıyor. Bazen perspektifsizlik ortaya çıkıyor. Belediyecilik ayağımızı oturtmalıyız. Belediyeler, yurttaşlık meclisleri kurma faaliyeti yapamayabilir. Ama tüm çalışmalarını halka ve halkın öz örgütlenmelerine dayalı yapmalıdırlar. Belediyeler, yurttaşlık meclislerinin konfedere bileşimleridir. Bölgesel konfedere idareleri olarak da ele alınabilir. ***Bookchin** "belediye başkanı devlet alanı olan hiçbir şeye kendisini tabi kılmaz. Belediyeler halk alanıdır, devlet kendi alanında kalmalıdır. Devlet alanıyla halk alanını hiçbir şekilde buluşturmamak gerekir. Bu, bir uzlaşmadır, çürümeyi yaratır"* diyor. Anarşist bir söylem, doğru yanları olabilir, ama üst bir söylem. Soyut da kalabilir. Biz bütün belediyelerden seçime girmiyoruz diye çekilsek, bundan sonra da devletin hiçbir sistemine, hiçbir seçimine girmeyeceğiz dersek gerçekçi olmaz. O zaman bizim belediyelerimizin oynayacağı rol ne olur? Bizim kazanılmış alanlarda, belediyelerimizin yurttaşlık hareketi çalışmalarına hız vermek, izin vermek, fiili desteklemek ve oluşanların içine girmek gibi görevleri vardır. Mesela Amed düzeyinde 54 mahalleyi örgütlediğimizde bu 54 mahalleden gelecek meclis delegeleri bileşimi, gerçek belediye meclisidir. Şimdiki belediye meclisi çok cüzzi, temsili bir resmi sistem işleyişidir. Elli dört meclisin delegasyonundan oluşan gerçek Amed halk meclisi, yürütmesini seçecek, bu yürütme gerçek belediye başkanlık kurumu olacaktır. Ama belediye başkanı da, seçilmiş meclis üyeleri de içinde olmalıdır. Bu köy muhtarı için de, azaları için de böyledir. Bizim yapacağımız, bu sistemi devlet uygulamalı, resmi sınırlardan çıkartmak olacaktır. Şimdi bu şekilde işleyen, halkın yurttaşlık hareketinin faaliyetini, meclisleşmesini, direkt politika yapmasını sağlayan bir belediyecilik ayağını oluşturmamız gerekir. Önderlik, devlet sistemine alternatif yerel duruşların bu şekilde sağlanabileceğini çözümlüyor. Tarihte de böyledir. Önderlik oradan getiriyor. Kentlerde halkın kendi kendisini yönetmesi tarihi, çok eskilere dayanır. Bir tarafta devlet tarihi işlemiş, bir tarafta kentlerde halkın kendisini yönetmesi tarihi işlemiştir. Yani demokrasi, komünal tarih.

Bu anlamda Önderlik sadece ulus devlete dayalı yönetim anlayışını reddetmekle kalmıyor, sadece ulus yönetimine dayalı bir yönetim anlayışını da yeterli görmüyor. Böyle olsaydı, kapitalizmin sınırlarında kalmak olurdu. Önderlik bütün demokratik yönetim organizasyonlarının hepsini deniyor. En üstte konfederasyonlar geliştirilmeye çalışılırken yerellerde de belediyecilik yönetimi geçerli kılınıyor. Ama bu varolan belediyeciliği kabul ederek değil, değiştirerek sağlanmaya çalışılmaktadır.

Kadın konfederalizmi oturmadan demokratik Kürdistan konfederalizmi oturmaz

Diğer bir çalışmamız da, kadın ve gençlik konfederalizmidir. Tartışılmış, oluşturuluyor, çok önemli bir çalışma alanıdır. Gençlik çalışmalarını partiler gibi düşünmek yanlıştır. Son dönemde yaşanan sancıların altında bu yaklaşım vardır. Dem-Genç'in bunu aşması gerekir. Gençlik merkezi, gençlik partileşmesi diye bir şey de olmaz. Gençliğin toplumsal hareket, ruh olarak örgütlenmesi gerekiyordu. Dev-Genç buydu. Bu anlamda Önderlik ısrarla Dev-Genç'i örnek verdi. Bu açıdan Dem-Genç'in Türkiye'de bütün gençlik ayaklarını örgütleyerek bir toplumsal organizasyona kavuşması gerekiyor. Hareket merkezlerinin yerinde ve yerelde olması gerekiyor. Önce bu ayaklarını oluşturan ve bunlarda halkı da kendi faaliyetlerine katan gençlik meclisleşmeleri olmalıdır. Gençlik birliğinin bu sefer halka dayalı kurulması gerekir.

Kadın konfederalizmi açısından da elitleşmeyi hızla aşmamız gerekir. Kadın konfederalizminin önündeki en ciddi sorun budur. Kadın çalışmalarının kitlesel düzeyde yürütülmesi gerekir. Yoksa konfederalizm değil de, örgütler ittifakı gibi bir şey olur. İdeolojik çalışmanın olması gerekiyor. Sokak meclisleri, cadde komiteleri, dernekleri yoktur, zayıftır. Olanlar halkın içine inmiyorlar. Öyle olursa, bizim yansıyan yanımız ne olur? Kadın konfederasyonu adı altında sadece ideolojik faaliyet yürüten, moral, motivasyon değeri olan, özgürleşmeyi arayan, çeşitli şekillerde bir yoğunlaşma düzeyi yaratan, ama bunu nereye akıtacağını bilmeyen, pratikleşemeyen bir çalışma olur. Sonuçta 32 yıllık bir parti deneyimi, 20 yıllık bir kadın özgürlük deneyimi var, ama bir moral, motivasyon, ideolojik çalışma olarak kalıyor. Çalışmaların bu düzeyde kalmaması gerekiyor. Kadın konfederalizmi oturmadan, demokratik Kürdistan konfederalizmi oturmaz. Kimse kendisini kandırmasın. İşler iyi oturmazsa, kadın konfederalizmine yanlış yaklaşılır, kadın konfederalizmini yürüten arkadaşlar yanlış yaklaşırsa, bütünüyle iktidarcı yönler terk edilmezse, birbirine yaklaşımda doğru eşgüdüm oturtulmazsa, bu çalışmalara yansır.

Kadın çalışmalarının diğer çalışmalara benzemeyen çok hassas bir yapısı var. Düzeltme yapılabilir, ama bir kadın, bir genç bir kez dıştalandı mı, kırıldı mı, örgütsel olarak kırıldı mı, ideolojik olarak çekişmeye, çatışmaya çekildi mi, politik olarak iktidar mücadelesine çekildi mi, orada demokrasiden bahsedilemez, başka şeylerden bahsedilebilir

Demokratik konfederalizm bir toplumsal organizasyondur. Bu toplumsal organizasyon cumhuriyeti demokratikleştirmeyi, demokrasiyi de derinleştirmeyi getirir. Önderlik de aynısını kullanıyor. Onun için derin demokrasi kavramını kullandı. Sonuçta yeni bir toplumsal, siyasal organizasyona gidiyoruz. Bu siyasal, toplumsal organizasyonu, sıradan, kendiliğinden yürütmeye çalışamayız. Önderlik bu yüzeysel yaklaşımlarımıza tavır aldı, bunu bir sistem olarak ele almamız gerektiğini belirtti. Derin demokrasiyi radikal bir biçimde uygulamamızı istedi. Bu anlamda demokratik konfederalizmi ilan etti. Biz onun derinliğiyle yaklaşmalıyız. Kendiliğinden yürüyen çalışmaları Önderlik bir sisteme kavuşturdu. Biz yine geriden izliyoruz. Önderliğin belirttiği ayaklar henüz oluşmamış. Ekonomik üretimimiz bile yok. Örgütlerimizin büyük bir kısmı demokratik bir formasyonda değil, ama hız verip oluşturmalıyız. Önderlik bu anlamda toplumsal sistemini ilan etti ve bunu ilan ederken de, devlet artı demokrasiyi de söyledi. Yani devletle çatışmadan, uzlaşmadan, ama temelde ondan beklemeden kendi sistemini oturtmayı belirtti. Demokratik cumhuriyetle, demokratik konfederalizm ters değildir. Demokratik cumhuriyet zaten demokratik konfederalizmle sağlanan bir şeydir. Temsili işleyen cumhuriyetin demokrasiye kavuşturulmasıdır. Kendi sistemimizi radikal kurarak, Türkiye cumhuriyeti sınırları içerisinde cumhuriyetin demokratikleştirilmesine devam ediyoruz.

14 Temmuz gerçeği çözüm gücü haline gelme başarma ve zafer gerçeğidir

Baştarafı 8'de

25 senedir bu halk bu arkadaşlara yönünü dönerek zindan kapılarında secdeye durdu. Zindan, direniş gerçeğiyle varoldu. Peki, zindandan çıkanlar bu halk karşısında hangi hizmeti yapıyorlar? Ne kadar halka yönlerini dönmüşler? Hiç yoktur. Hala kalkılıyor, halk geri bulunuyor, kötü bulunuyor, halk içine girilmiyor. Halkın umutları, beklentileri ve yaklaşımları kırılıyor. Bu olmaz. Bu kesinlikle doğru değildir. Bunların hepsi birer yanılgıyı ifade ediyor.

Bazı şeyleri söylemek istemeyiz, ama son zamanlarda bazı şeyler duyuyoruz. Bazıları düğün yapıyor, bazıları da gidip bu düğünlerde göbek atıyormuş. Utanmazlık bu noktaya kadar gelmiş. Ondan sonra da "zindanda kaldık" deniliyor, "14 Temmuz'un mirasçısıyız" denilebiliyor. Böyle olmaz, bunları yerle bir etmemiz gerekiyor. Yani herkesten bir şeyler beklenebilir, ama 14 Temmuz çizgisinden geçmiş olanların, onun ruhunu temsil etmekle yükümlü olanların bu kadar kendilerini savurmaları kabul edilemez. Bunları hiç kimse kabul etmemeli, böylesi tipleri lanetlemelidir. Halk bunu yapmalı, hepimiz yapmalıyız. Zayıfı kabul edemeyiz.

Önderlik, "makul yerlerde çalışsınlar" dedi. Biz buna da karşı değiliz. Biz bunu daha önce de tartıştık. Bunları söylerken, hiç kimseye "gelin Zilan olun, Kemal olun, Agit olun, Hayri olun, büyük eylemci olun" demiyoruz, hiç kimseden bu istenmiyor. Zaten bu ne gereklidir ne de öyle başkalarının istemesiyle olabilecek bir şeydir. Ama dürüst olunabilir, namuslu olunabilir, samimi olunabilir. Bu kutsal değerlere doğru sahip çıkılabilir, fedakarlık yapılabilir, herkes kendi yaşamından en ileri düzeyde fedakarlıkta bulunabilir. Bunun herhangi bir zorluğu yoktur. Bu öyle yapılamayacak bir durum da değildir. İstenen budur aslında. Fakat bunlara halel getiriliyor, bu ölçüler sarsılıyor. Görüyoruz ki, bırakılırlarsa her şeyi alt üst edecekler, ayaklar altına alacaklar. Ondan sonra bir zavallı rolünü oynamaya kalkacaklar. Böyle olur mu? Kemal Pir'in ardılları hiç zavallılığa düşer mi? Bunun o çizgiyle bir ilişkisi olamaz.

İnsanın biraz öfkesi olmalı, tepkisi olmalı, biraz intikam ruhu olmalı, hırsı olmalıdır. Sana bu kadar işkence yapılmış, zulmedilmiş, her şey yapılmış. Fırsat eline geçmişse, sen de en azından bir hesap sormasını bil. Bu normal canlılık tepkisi olarak da ortaya çıkıyor. İnsan bunu bir çizgiye kavuşturarak da bilinçli hale getirebilir, daha sistemli kılabilir. Bunlar da yoktur, böyle bir öfke, bir tepki de görmüyoruz. Tam tersi aslında örgüte yönelik tepki var. Harekete küsmeler, darılmalar, "bizimle ilgilenilmedi" gibi kendini çok fukara, zayıf gösteren tutumlar var. Bunlar çizgi dışında kalmayı ifade ediyor. Hiç öyle başka bir biçimde izah etmek mümkün değildir. Bu kırılmalar, küsmeler ve uzaklaşmaların hepsi çizgiden kopuş gerçeğidir. Apocu çizginin özelliklerini tam benimsememeyi, en azından bazı bakımlardan ondan ayrı düşmeyi, ayrı düşünmeyi, ayrı duygulanmayı, ayrı davranmayı, ayrı yaşam aramayı ifade ediyor. Yoksa öyle herhangi bir kırılma filan olamaz.

Bu bakımdan bu 23. yıldönümünde, 24. büyük mücadele yılına girerken, kendimizi bu tür yaklaşımlar, gerekçeler, zayıflıklar ve fukaralığın her türlüsünden kurtararak, yiğitçe ve militanca, kendi geçmişimize uygun, Apocu direniş gerçeğine bağlı kalacak şekilde, Kemal Pir çizgisine ve gerçeğine yaklaşmayı hedeflemeyecek temelde hareket etmemiz, kendimizi bu çok yalın olan 14 Temmuz direniş çizgisi temelinde yenileyerek, eğitip yeniden katılım sağlayarak mücadele ortamına çıkmamız, pratik görev ve sorumluluklarımızla bu temelde yürümemiz, kadro olmanın ve zindan direniş gerçeğine bağlı kalmanın, ondan da öteye dürüst insan olmanın tek yoludur. Bunu doğru anlayanlar ve dürüst biçimde uygulama gücünü kendilerinde bulanlar, tabii en ileriye çıkabilirler, en militanca yürütebilirler. Çeşitli biçimlerde kendilerini zayıf kılanlar da en azından bu çizgiye bağlı kalmalılar, bu çizgiye halel getirmemeliler, ona ters düşmemeliler, başka dayatmalarda olmamalılar. Önderlik *"dua etmeliler"* diyordu. Dua etmek bile namusluca, dürüstçe, iyi bir eylemdir, değer katar, ama ondan bir şeyler istemek, onu saptırmaya çalışmak, bozmak kötüdür, tehlikelidir, yanlıştır. Bundan kendimizi kurtarmamız en doğru yoldur. Bu yılın bu büyük günleri böyle değerlendirilirse daha iyi olur.

Bugünü büyük bir iç sorgulama günü yapalım

30 Haziran da bunun bir gerçeğiydi, böyle bir gerçekliği ifade ediyor ve 14 Temmuz çizgisinde gelişti. Fedailik 14 Temmuz'la başladı. Damla damla kanını akıtma çizgisi, kendini Önderlik gerçeğine, çizgi gerçeğine, tarih ve halk gerçeğine feda etme bilinci, ruhu, kararı ve tutumu 14 Temmuz'da kesinleşti, kanıtlandı. Bu hareketin eylem çizgisi, fedai çizgisi orada somutlaştı. 15 Ağustos'a taşındı, Agitlerle temsil edildi. '90'lı yıllarda serhildan sürecine taşındı, Zilanlarla temsil edildi. Günümüzde de binlerce militan savaşçıyla temsil ediliyor. Bunun böyle anlaşılması, bu çizginin iyi bir militanı olmak için kendini yenilemek ve katmak, bu çizgiye bağlı kalmak, buna hizmet etmek, bunu zorlayacak herhangi bir tutum ve davranış içine girmemekten öteye sürekli buna hizmet edici olmak tek doğru yoldur. Böyle yaparsak bu büyük günleri, büyük direnişçileri doğru anmış oluruz, bu büyük karar gününe, direniş çizgisine doğru katılmış oluruz, böyle yaparsak bugün için bize çok gerekli olan doğru kadro ölçülerine ulaşırız, doğru eylem çizgisini ortaya çıkartırız. İster halk mücadelesi bakımından olsun, ister meşru savunma alanında olsun, doğru tarzı, doğru, zengin ve yaratıcı taktikleri ortaya çıkarırız. Bu da bizi yeni dönemin görevlerini başarmaya götürür.

Önümüze Önderliği özgürleştirme, toplumsal özgürlükleri geliştirme, demokratik konfederalizmi inşa etme, inkar sistemini kırma ve parçalama hedeflerini koymuşuz. Bunlar tarihsel hedeflerdir, büyük kararlardır, iddialı ve gerekli olan kararlardır. Ama bunların pratikte gerçekleştirilmesi ve başarıya götürülmesi de doğru bir çizgi ister, tarz ister, tempo ister, üslup ister. Bu da doğru bir kadro demektir, militan demektir. Önderlik hep Kemal Pir örneğini verdi. Bu da Kemal Pir özelliklerinde donanan bir militan kadro haline gelmeyi ister. Bu büyük hedefleri başarıya götürecek pratik çalışmayı ve eylemi ancak böyle bir kadro ve militan gerçeğiyle sağlayabiliriz. Dolayısıyla hem direnişçilere ve şehitlerimize doğru bağlanma, onları doğru sahiplenme, hem günün görevlerini başarıyla yerine getirme hem de yeni paradigmayla yeniden PKK'lileşme, kadın partileşmesi, yeniden demokratik konfederalizm çizgisinde örgütlü bir halk haline gelme, yediden yetmişe herkesi örgütleyerek örgütsüz hiç kimseyi bırakmama ve bunu bir devrimci direniş mücadelesi içerisinde yapma çizgisine kendimizi doğru bir biçimde katmış oluruz.

Böyle yaklaşanlar bizce bu dönemin görevlerini başarıyla her yerde yürütebilirler. Gittikleri her alanda her türlü çalışmayı başarıyla sürdürebilirler. İmkanlarımız eskisinden katbekat fazladır, fırsatlar çoktur. Herhangi bir yerde öyle aç sussuz kalmak bir yana, çok kısa bir çalışma ile en büyük gelişmeyi yaratmanın imkanları her yerde var. Bu nedenle iş yapamama, başaramama diye bir şey yoktur. Böyle yaklaşırsak, her şeyden önce kendimizi düzeltip doğru bir kadro çizgisi ve militan öncülük yaratırsak, ideolojik mücadeleyi ve siyasal çalışmaları, yine örgütsel hamlemizi ve meşru savunma direnişini böyle bir militan öncülükle geliştirirsek, bugüne en iyi cevabı vermiş, bu büyük şehitlerin anısını en iyi şekilde sahiplenmiş, tarih ve çizgi karşısında görev ve sorumluluklarımızın gereklerini başarıyla yerine getirmiş oluruz.

Bu temelde bugünü kendimizi yeniden sorgulama ve harekete katma günü, büyük bir iç sorgulama günü yapalım diyoruz. Böyle yapanların kesinlikle Kemal Pir çizgisine girerek her türlü başarıyı sağlayacaklarına inanıyoruz. Başta zindan direnişçileri, yine geçmiş mücadele içerisinde yer almış ve önemli mücadelelerden geçmiş arkadaşlarımız olmak üzere, tüm arkadaş yapımızı bu temelde kendilerini sorgulayıp yenileyerek ve yeni çizgiyi özümseyerek, sağlam bir temelde 14 Temmuz çizgisinde harekete yeniden katılmaya; tüm halkı, gençliği, kadınları da böyle bir çizgide yürütülen mücadeleye yeni kadrolar vermeye, bunun etrafında birleşmeye ve bu çizgi temelinde yürütülen mücadeleyi başarıya götürmeye çağırıyoruz. Hareketimizin kararı budur, yönetimimizin tutumu, geliştirmek istediği çizgi ve kararlılık da bu temeldedir.

– Yaşasın 14 Temmuz Direniş Ruhu!
– Yaşasın Özgürlük ve Demokrasi Mücadelemiz!
– Bıji Koma Komalên Kurdistan!
– Bıji Reber APO!

14 Temmuz 2005

14 TEMMUZ BİR YAŞAM BİÇİMİDİR

DEMOKRATİK KONFEDERALİZM ÖNDERİ ABDULLAH ÖCALAN

"14 Temmuz kararlılığı, ulusal varolma kararlılığı, partiyi sürdürme kararlılığı oluyor. Bizim dışarıda yapabildiğimiz ise bu kararlılığın anlamına sadık kalmak, onun gereklerini çizginin gereklerine uygun olarak hayata geçirmekti. Bu süreç yaşanırken, biz bu sahada II. Kongre adı altında bir yoğunlaşmayı yaşıyorduk. Bu yoğunlaşmanın en temel hedefi ülkeye nasıl aktarılacağımızdı. Adeta kılavuzsuz bir yürüyüşün içindeydik."

Şüphesiz bu geçen sürecin ne anlama geldiğini iyi bilmek, ondan da önemlisi, bugün yakın savaş gerçeğimize ne yüklendiğini daha iyi anlamak gerekir.

1982 Temmuzu'na doğru gelindiğinde, düşman, bir grup zindan direnişçisinin şahsında, onları bir an önce tasfiye ederek sonuca gitmek istiyordu. O dönemde partinin en ağırlıklı bölümü zindandaydı. Zindan direnişi imha edildiğinde ve gerisi de haince özüne karşı kullanıldığında, dışarıda aslında pek az bir gelişme veya PKK'yi yürütme şansı vardı. Biz o yıllarda dışarıda çok zor koşullar altında bir grubun çalışmasını denetliyorduk. Daha ülkeye de iddialı bir adım atamamıştık. Dolayısıyla her şey tehlikedeydi. PKK için belki de en zayıf, en kritik süreç yaşanıyordu. Bu çizgiyi hayata geçirmek için bu yılı çok direnişçi olduğu kadar, sonuç alıcı gerçek bir gelişmenin temeli haline getirme görevi vardı. Bunun da bedeli, gerçekten 14 Temmuz direnişçiliğinde görüldüğü gibi, en değerli partililerin kendilerini ortaya koymalarına bağlıydı. Şimdi daha iyi anlaşılıyor ki, bu kendini ortaya koyma salt bir zindan direnişçiliğini sürdürmek ve orada teslim olmamak değil, bu parti şahsında ortaya çıkan en zorlu bir eylem olarak karşımıza çıkıyor.

14 Temmuz kararlılığı, ulusal varolma kararlılığı, partiyi sürdürme kararlılığı oluyor. Bizim dışarıda ise yapabildiğimiz, bu kararlılığın anlamına sadık kalmak, onun gereklerini çizginin gereklerine uygun olarak hayata geçirmekti. Bu süreç yaşanırken, biz bu sahada II. Kongre adı altında bir yoğunlaşmayı yaşıyorduk. Bu yoğunlaşmanın en temel hedefi ülkeye nasıl aktarılacağımızdı; adeta kılavuzsuz bir yürüyüşün içindeydik. Her türlü tehlikeyle dopdolu bir ortama, alacakaranlıkta veya bembeyaz karlar üzerinde yürüyerek bir yerlere ulaşmaya çalışacaktık. 14 Temmuz'un doğal mantığı, böylesine bir dönüş hareketini emrediyordu. Eylülde şehadet sonuçları geldiğinde, biz daha katı bir kararlılıkla ülkeye dönüşün vazgeçilmez kararlılığı içindeydik.

Demek ki bu kararlılık kendisini kutsal bir adım olarak ülkeye dönüş biçiminde bir gelişmeye dönüştürmüştür. Bu, önemli bir gelişmeydi. Mücadelenin dinamiklerinin içten ve dıştan birbirlerini desteklemesi imkan dahiline giriyordu. Bu, en kritik bir sürecin stratejik bir darbe yemeden atlatılması anlamına da geliyordu. Burada yüklendik ve Ortadoğu sahasında hazırladığımız gücü ağırlıklı bir biçimde '82'nin sonlarına doğru ülkeye ulaştırabildik. Nitekim daha sonraki gelişmeler farklı gelişti. Zindandaki ihanet ve imha böylesine büyük bir direnişle parçalandığı gibi, ülkeye dönüş de köklerden bir kopuşun ve bir daha ülkeye dönmeme tehlikesinin önüne geçti. İyi anlamak ve duymak gerekir ki, tarihin bu dönemleri böyle aşılmazsa, belki de yüzlerce yıl sürebilecek bir kopuş, bir kaybediş süreci yaşanacaktı. Tehlikenin en büyüğü buydu.

Parti idealinden kopmak, ülkeden tümden kopmak! Acaba bu durumu tahlil edebiliyor muyuz? Böyle bir durum bizi nereye kadar götürürdü? Bu, bir yok oluştur, seçeneği olamayan tükeniştir. Dolayısıyla direnişin ve dönüşün büyüklüğü buradadır. Böyle sıradan bir taktik görev değil, herhangi bir dönüş de değil, hatta stratejik dönüş olmanın ve yine direniş olmanın da ötesinde, bu kavramların üstünde sürekli bir meşale gibi yanacak olan direniştir.

Ülkeye dönüş, yüzyıllardan beri sürüp gelen kaçışın, kendinden kaçışın durdurulması, stratejik olmanın çok üstünde köklü bir vatana sahipleniş ve yeni yaşama göz dikişin ifadesi olmuştur. Daha sonraki yılların gelişmesi, bunu parlak bir biçimde doğrulamıştır. Her yılı biz daha büyük bir çalışma hızına kavuşturduk. Gerçekten PKK'lileşmenin gelişimi ve giderek mücadeleye dönüşümü bu yıllardan sonra ivme kazanmıştır. İvme üstüne ivme yaşanıyor, her yıl geçen yılı aşıyor. 15 Ağustos Atılımı bunun basit bir adımıdır, onun kendini açığa vurmuş bir parçasıdır.

III. Kongre çözümlemelerimiz, parti içinde çöreklenmiş, belki düzenin istediğinden daha tehlikeli düzen kişiliklerinin, belki de onlardan daha hastalıklı kişiliklerin bir ur gibi partileşmeyi hastalıklı kılmak istediği bir sürecin veya bir parti hastalığının yerle bir edilmesinin çözümüdür. Bu da öyle kolay başarılacak bir iş değildir. Büyük kararlara bağlılık duygusu olmazsa, bu kişilikler her türlü saptırmayı başarabilir ve en kutsal kararları bile boşa çıkarabilirler. Dolayısıyla parti içindeki çözüm düzeyinin gelişimi, dış düşmandan daha tehlikeli bir düşman etkisini çok iyi görme ve onu boşa çıkarmanın oldukça aşama kaydeden, gelişmeleri belirleyen bir çalışması oluyor. Şimdi geriye bakıp daha iyi anlıyoruz ki, bu çözümleme gelişmeseydi, her bir kişilik bir hastalık, dolayısıyla bir hizip ve kendi içinde bir adım bile ilerlemeye fırsat vermeyen, daha da kötüsü yenilgisine, kaçışına, başarısızlığına ve çözümsüzlüğüne kılıf arayan her tür tiple dolu tasfiye olmuş bir partiye götürürdü.

14 Temmuz eşittir mücadele demektir

Yüzyılların yaraları, kişilerin şahsında bir irin olup akıyor. Ve bu süreç hala tamamlanmış değildir. Ama biz burada çözümlemelerde bu yaralara büyük bir neşter vurduk. Mühim olan, artık bünyeyi öldürecek bu hastalıkları tedavi etme sürecine sokmamızdır. Bu çözümlemeler geliştikçe, irinler aktıkça bünye giderek sağlamlaşıyor. Daha sonraki yıllara baktığımızda, gerçekten gittikçe sağlamlaşan militan düzey halka umut oluyor, halkı canlandırıyor. Bu da savaşı güçlendiriyor. Bu yıllarda çok tehlikeli bir yenilgiyi partiye dayatan bu bilinçli veya bilinçsiz tipler veya kötü niyetliler, gafiller ciddi bir engel olmaktan çıkarılıyor. Kaldı ki yalnız III. Kongre platformumuzda değil, zindanda açık ihanetle boyun eğdirilemeyen direniş mirasına karşı en tehlikeli bir sızma olarak gelişen eğilim, belki de bütün partiyi yutacak kadar gelişme imkanı buluyor. Düşmanın açık ihanetle başaramadığını, parti maskesi altında güçlü bir sızmaya dönüştürerek, bu büyük direniş mirasını aynı yıllarda tersine çevirmek istiyor.

Karşı güç gerçekten bir yandan olağanüstü hal yönetimi uygularken, diğer yandan içerde daha değişik, çok ustalıklı bir provokasyon geliştirerek, '85'in ikinci yarısında bir kez daha zindanda imhayı egemen kılmaya çalıştı. Dağ direnişçiliğinde de benzeri görülen bozucu, PKK ile uzaktan yakından benzerliği olmayan anlayışları direkt veya dolaylı bir biçimde sızdırıp besleyerek, bu bir iki yıl içinde tasfiye işini tamamlamak istiyordu. Bilinen '88 provokasyonunun kendine biçtiği zafer süreci bu tecrübeler temelinde karşılandı. Yine büyük bir tehlike söz konusuydu. Olağanüstü hal bir yılını doldururken, zindandaki provokasyonun da yüklenmesi tehlikenin büyüklüğünü gösteriyordu. Yine bilindiği üzere bu yıl büyük bir kararlıkla direnişçilik sürdürüldü. Ortam ne kadar karmaşık hale getirilmek istense de, saldırılar ve sattırıcılar ne kadar çok yönlü çalışsa da, biz bu yılı parti çizgisi temelinde yürütmeye büyük özen gösterdik. Esas olan kurtarıldı.

Hiç şüphesiz kazanabileceğimiz çokça değerler vardı. Ama gerçekten en az dış cephedeki zayıflıklar kadar iç cephemizde yaşanan zayıflıklar, buna zemin olan kişiliklerin rollerinin çok gerisinde kalmaları, döneme layıklıkla cevap vermek şurada kalsın, kendilerini zararlı biri olmaktan çıkarmamaları, gelişmelerin çarkını oldukça sınırlandırdı. Buna rağmen biz görevimizin amansız bir takipçisi olarak bütün tedbirleri şahsımızda birleştirip, '90'lara merdiven dayamaya büyük özen gösterdik. '90'ları kesin başarı temelinde karşılayacağız dedik. Bu yıllarda gerçekten daha da büyük karar olmuş gerçekler vardı.

15 Ağustos Atılımı, kararları ve direnişçiliği kadar, yaşanan tehlikelere karşı şehit düşen gruplar, Mahsum Korkmaz gibi partiye oldukça inanmış gerilla kadrolarımız, zayıflıklarını büyük bir direniş azmi haline getirerek, gerillayı daha da güçlendirme kararına, grupların şehadetini gerilla birliklerine dönüştürmek yerine getirilmesi gereken temel görevler oluyordu. Biz hemen her türlü sorumluluk bilincimizi ve çalışma tarzımızı devreye sokarak bu görevleri karşıladık. Bu da karşı gücün hem dağa hem de yurtdışına dayattığı provokasyonu, gerek yozlaştırmayı, gerekse teslim alma ve tasfiye etmeyi boşa çıkardı.

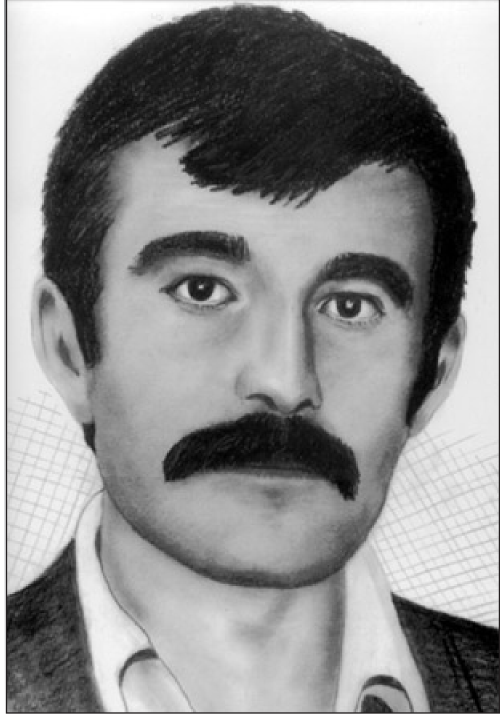
Gerçekten günün birinde arşivler açıldığında görülecektir ki, TC kurmayları her yılı, bizim için bir bitiş yılı haline getirmek için, bir değil, belki de birkaç plana sahiptirler ve uygulanması için de tüm güçlerini ortaya koymuşlardır. Bu planların başarıya ulaşmaması bizim çalışma tarzımızla yakından bağlantılıdır. Onun da nedenini ve nasılını anlamak gerekir.

Bu devrenin şahsında bile, halen mücadele sahalarımızda verdiğimiz perspektiflerle bile anlaşılan odur ki, anlama işi yarımdır, duyma işi daha da sınırlıdır. Bu yıllarda anlamayanların da gerçek bir PKK'li olacağına hiçbir zaman inanmadım. Anlamak ve gerekleri bilince kazımak kadar, iradenin keskin gücünü göstermeyenler er ya da geç bir yalancı olmaktan kurtulamazlar.

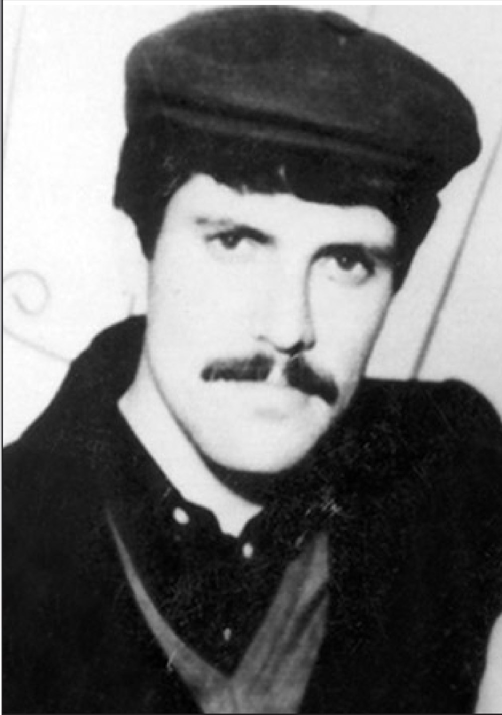
14 Temmuz direnişçiliği '90'lardan sonra da büyük mesafe kaydetti. Özellikle zindandan çıkan gruplar vardı. Bu çıkan grupların niteliğinden hareketle şimdilerde daha iyi anlıyoruz ki bu, aslında hasta, sakat yönleri olan bir çıkma oluyor. Halen de nedenlerini tam çözemediğimiz, içinde muhtemelen dönemin bilinçli sızmalarının olduğu kadar, partiyi reformize etmenin gönüllü görevlileri kadar, özellikle zindan rehabilitasyonundan geçenlerin çok ahmakça dörtnala koştukları bir çıkmaz oluyor.

Bir kez daha zindan direnişçiliğine, onun büyük anlam ve önemine zindanla sınırlı kalmayan, dışarıda da kendini dayatma iddiasında olan, iyi niyeti ve parti anlayışı ne olursa olsun, düşmanın oldukça şartlandırdığı ve belki kendiliğinden böyle olmanın kaçınılmaz olduğu bir süreci de yaşadık. O dönemde bizim yaptığımız bir 14 Temmuz değerlendirmesi vardı ve halen hayretler içinde kalıyoruz: Biz bu değerlendirmede *"14 Temmuz eşittir mücadele"* diyoruz, direnişin en üst ifadesi, tarihte ender görülen, insan soyunda bitebilecek en özverili karar ve direniş diyoruz. Ama bakıyoruz ki karşımızda düzenin en kof değerlerine göz diken bir zindan kültürü ve inanılmaz bir tüketici tip var. Bu tip siyasetten, örgütlenmeden kaçıyor, en fazla da savaştan kaçıyor. Kendi kendini adeta ayakta kaybetmiş. Partinin varolan direniş mirası ve imkanları da nereye götüreceği belli olmayan çok gözü kara kullananından tutalım, ölmüş, sersefil kişiliklerin yaşam rızası haline getirilmek isteniyordu. Sistemin zindan etkisi bir kez daha kusuyor ve partiyi tehdit ediyordu.

Bir yandan bu büyük zindan direnişçilerinin vasiyetleri savaşı emrederken, bir yandan da savaşın canına okuyan çoğu da iyi niyetli ve dürüst kişiliklerin dayanılmaz örgüt dışı, siyaset dışı ve özellikle savaş dışı yaşam alışkanlıklarıyla mücadele edildi.

Düşman bunları çok iyi rehabilite etmişti. Bunlarla bir mücadele verildi.

14 Temmuz mirası adına hem de gözü kara bir biçimde, Mazlumların mirası adına hem de sanki Kemallerin devam ettiricileriymiş gibi bol bol sorumsuz laflar ediyorlar. Gerekleri nedir, nasıl yerine getirilir, bunu dikkate almadan, bunun çok dışındaki yaklaşımlarla "direndik, kazandık, parti biziz, bırakın keyfimiz ne isterse onu yapalım" diyorlar. Bıraksan 24 saatte mücadelenin sonu gelir. Kendisi için her şeyi bir hak olarak gören bir anlayış... Tabii biz bunu yadırgamadık. Zindanın imha sürecinden geçen bu kişiliğin, tünelin ucunda bir ışık gördüğünde, belki de denize düşenin yılana sarılmasından daha tehlikeli bir biçimde sahte yaşam için çılgınca direneceği açıktı. Daha da iyi anlaşılıyor ki, düşman yasalar gereği ve hatta iyi niyet jesti olarak bunu yapmıyor. Ağırlıklı olarak da zindanda epey beslenen, yine yurtdışında, hatta gerilla saflarındaki zorlukları esas alan bir reformizme hız kazandırmak istiyor. '90'ların başında PKK'yi bir kez daha reformist bir eğilim içine çekmek için çabalar yoğundu.

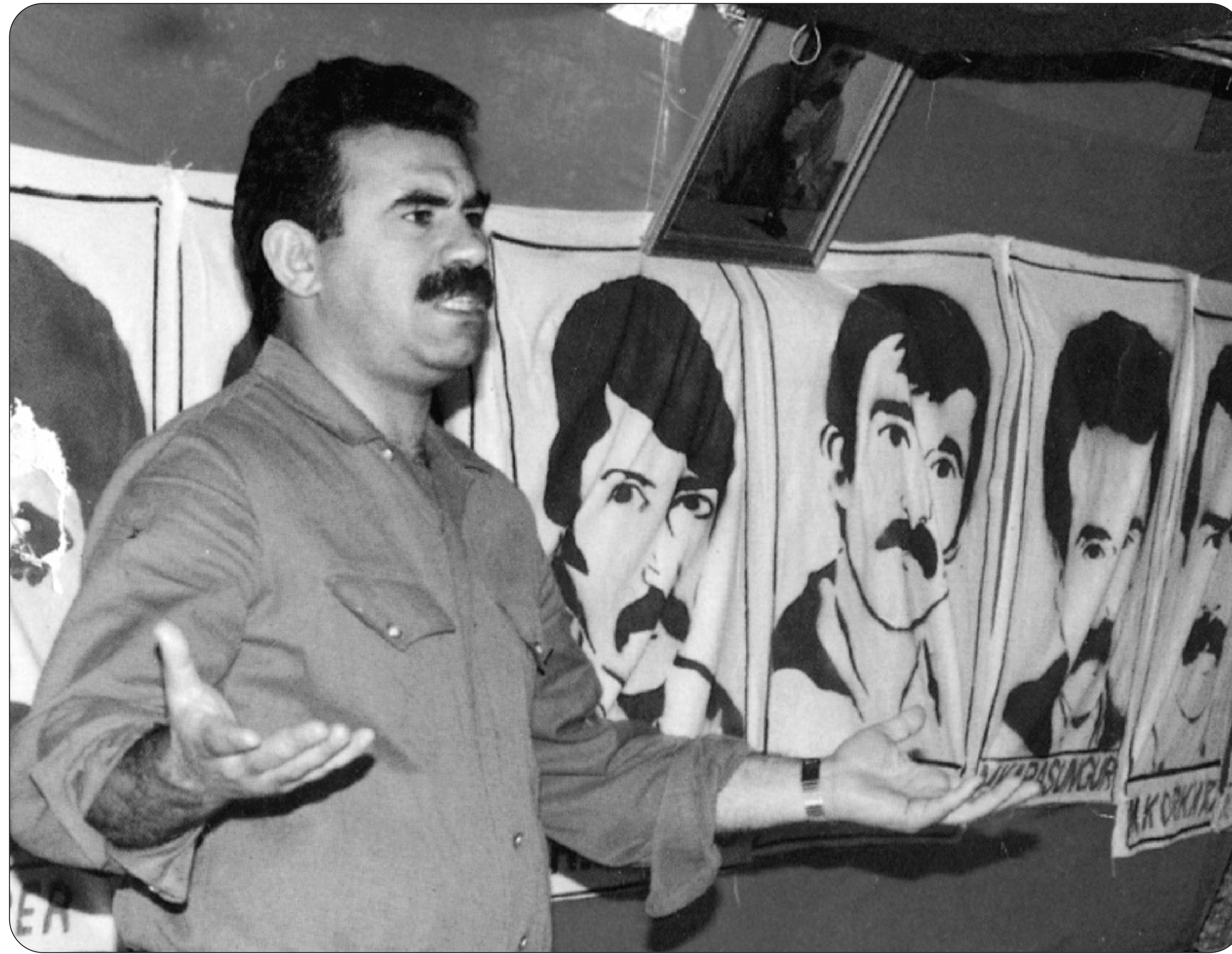
Özellikle Körfez sorunu ve bunun Kürdistan'daki etkileri büyük bir direnişe yol açarken, bunun Kürt devrimine yansımaması için emperyalizmin geliştirdiği yeni Kürt taktikleri, Özal yönetiminde kendini buna biraz açık hale getirmesi ciddi bir gelişmeydi. Biz bu yılları da aynı sorumlulukla karşılamaya büyük özen gösterdik. Öyle ki yeni özellikleri kavramak kadar, değiştirmek ve dönüştürmek için örgütü derinleştirme ve genişletme çabalarımızın yanında, yine mücadele cephesini geliştirmeyi amansız bir görev olarak önümüze koyduk. İşte bu anlamda sistemin de zindan içindeki gelişmeleri reformize etmekten tutalım, neredeyse kontraya taş çıkartacak şekilde dağdaki mücadeleyi yozlaştırması, her zaman kendini hastalıklı olmaktan kurtarmayan yurtdışı özellikleri bir tehdit olarak gelişiyordu.

Biz buna karşılık IV. Kongre çözümlemelerini daha da derinleştirdik. Eski süreçlerden daha kapsamlı gelişme süreçlerini dayattık. PKK zaten kitleselleşmiş, gerillada, partide büyüme var. Dolayısıyla tehlike ne kadar büyük olursa olsun, karşı koymada o kadar büyük bir güç kazanmıştır. Güney savaşında yaşanan durumlar var. Bir kez bu savaşın sonuçlarına bağlı olarak reformistleştirme çabaları mesafe kaydetmek istiyor. Tabii bizim de verdiğimiz cevaplar var. Bilindiği üzere 1993-94' de bu temelde karşılanıyor. Türk devletiyle gerektiğinde politik çözüm üzerine bile ilişkilenmekten korkmadığımız gibi, bunu lehimize çevirmenin tüm ustalıklı yaklaşımları göstererek daha da başarılı sonuç alınabildi. Tabii kadro zeminimizin çizginin çok gerisindeki durumu, yine merkezin neredeyse yarı yarıya hastalıklı konumu, bu gelişmelerin büyük bir zafer gelişmesine dönüşmesini engelledi. Kurtarılan, daha çok gelişen parti gerçeği, yine kesinleşen gerillaydı. Tabii halkın ulusal kurtuluş savaşımı daha da genelleşti ve ilerleme sağladı. PKK'nin artık bu biçimde yenilemeyeceği ortaya çıktı. PKK'siz bir Kürdistan'ın düşünülemeyeceği, yine Kürt sorununun ağza bile alınamayacağı kendini dosta düşmana ezici bir biçimde kabul ettirdi. Çoktandır PKK hakkında beslenen "dayanamazlar, çözülürler" iddiası, 90'lı yılların ortalarında tümüyle yerle bir edildiği gibi, PKK'nin sadece bir parti olmadığı, bir halkın gerçek kimliği olduğu iyice netlik kazandı, ulusal kurtuluşun vazgeçilmezliği ve hatta yeni insanın şekillenmesinin en iddialı bir gelişmesi olarak kendini kanıtladı. Bu anlamda direnişçilik 14 Temmuz direnişçiliğinin anlam ve önemine uygun olarak kendini yürütürse, politik olarak büyük bir insan gerçeğine dönüşebilir. En yenilmez düşman yenilebileceği gibi, zorluklar ve darlıklar da aşılabilir. Ne kadar yalnız olunursa olunsun, yine olanaklar ne kadar yetersiz olursa olsun, böylesine büyük direniş, örgütsel, politik ve askeri olarak arkasını ustaca getirmeyi bilirse, karşısındaki düşman bütün dünya da olsa gelişme sağlayabilir ve hatta zafere ulaşabilir. Bunu büyük kanıtladım.

"Eğer bugün bir kez daha 14 Temmuz direnişçiliği adına konuşuyorsak ve bu temelde kazanılmış yıllara anlam vermek istiyorsak, dönem PKK'liliğini kavramak ve gereklerini yapmak durumundasınız. Bu anlamda işleriniz zordur. Ama bir o kadar da başarıya yakındır. Hiç kimse kazanılmış dönemlerin mirası üzerine dayanarak günü kurtaracağını sanmasın. Diyorum ki, bu açık ihanetten ve gafletten bile tehlikelidir. "

Bunu anlayıp anlamama sorunu şimdi yakıcıdır. Halen kendi saflarımıza baktığımızda, işin özünün çok uzağında olan sözüm ona epey PKK'li var. Askeri alanda beterin beteri sözüm ona komutanlar var. Yine çok çeşitli parti temsilciliklerinde daha bu beterin beteri sözde kadrolar var. Bunlar günümüzde daha önceki açık ihanetçilerden, yine çeşitli kılıklara bürünmüş provokatörlerden daha az tehlikeli değildirler. Bu bir gerçek ve büyük bir tehlikedir. En kötüsü de görünüşte aslında partiye bağlıdır, birçok görevlerini yerine getiriyor. Yani durumu kurtaracak kadar partilidir aslında. Özde de, biçimde de böyledir. Ama bu durum bunun büyük tehlike olmasını ortadan kaldırmıyor. Bu anlayışın kendisi diğer açık tehlikelerden daha tehlikelidir. Neden? Çünkü aklına zaferi gelmiyor. Zafer yürüyüşünden habersizdir. Oysa bu dönemin PKK'si zafer yürüyüşünü kesinkes götürmesi gereken PKK'dir. Herhangi bir yürüyüş, herhangi bir savaşçılık kesinkes bu döneme cevap vermez.

Kimse yoldaşça iyi niyetimizi, bir türlü vazgeçmek istemediğimiz yüceliklerimizi kendi yaratamaz ve yetmez kişiliğiyle, kocakarılığıyla zedeleyemez. Hamalca çalışması ne olursa olsun, sözüm ona emeği de ne olursa olsun, biz bu tipi kabul etmiyoruz, hatta hor görüyoruz. Bu tip bu kadar büyük tecrübe kazanan partiye bir beladır, bir engeldir. Biz bu kadar büyük tecrübeyi, bu kadar büyük çözümlemelerle verdikten sonra, sıradan iddiası olanın bile büyük başarmaması için hiçbir nedenin olmadığı bir dönemde ve koşullarda nasıl böylesine günü gün edebilirsiniz? Hatta aylar geçip gidiyor, sıradan bir başarınız bile yok ve buna rağmen nasıl kendinizi PKK'nin genel gelişmesi ve genel başarılarıyla onur sahibiymiş gibi değerlendirip yaşıyorsunuz? Başarısı olmayan, hızla bürokratikleşen, ancak bir komplocu, bir darbeci olabilir, asla bir partili olamaz. Yine örgüt içinde bir ağa kesilerek belki bir köy ağası olunur, ama asla iyi bir devrimci, bir yönetici olamaz. Bazıları ısrarla bunu anlamak istemiyor veya bu söylediklerimin hep başkaları için olduğunu sanıyorlar. En benim diyen partililer bile bu yaklaşımı bir tarafa bırakıp, sözün anlamını ve neye yol açması gerektiğini bilmeli ve gereklerini yapmalıdır.

Eğer bugün bir kez daha 14 Temmuz direnişçiliği adına konuşuyorsak ve bu temelde kazanılmış yıllara anlam vermek istiyorsak, dönem PKK'liliğini kavramak ve gereklerini yapmak durumundasınız. Bu anlamda işleriniz zordur. Ama bir o kadar da başarıya yakındır. Hiç kimse kazanılmış dönemlerin mirası üzerine dayanarak günü kurtaracağını sanmasın. Diyorum ki, bu açık ihanetten ve gafletten bile tehlikelidir. Neredeyse bütün kurumlar böylesine küme küme insanlarla doluşmuş. Ciddi bir eğitimleri yok, ciddi bir örgüt ruhu yok; hepsi birbirini kemiriyor, toplumda sınıfta kalmış. PKK gittikçe daha güçlü bir çekim gücü kazanıyor, onun için işbirlikçisi bile PKK'ye koşuyor. Tabii bu kişi PKK içinde adeta bir karasevdalıdır. Şimdi ben yine kendimi ortaya koyuyorum. Tabii ben direnişçilerin anısına amansız bağlıyım. Yani onların vasiyetlerinde dile getirdikleri gibi kudretli bir yürütücüsüyüm, aman vermem. Kimseye yalvarmıyorum ve mücadeleyi kimlerle yürüteceğimi iyi bilirim.

Bu kadar ayak bağı olup da kendilerinin bizim tarafımızdan yönetilmelerini isteme hakları yok diyorum. Biz geniş yürekli insanlarız. Gerçekten de hem politikacıyız, hem askeri anlamda işleri yürütmesini bilen ve bütün bunları sistemin bile kestiremeyeceği bir ustalıkla yürüten bir kişiyiz. Bunları anlamanız gerekir. Aldanmayın diyorum.

Ben kimseyle yersiz mücadele yapmak istemem. Ama ben tepeden tırnağa mücadele kesilmiş birisiyim. Ben mücadele çılgınıyım. Bunu bileceksiniz. Bu ülke tarihinde ilk defa düşmanıyla düşüncede olsun, ruhta olsun bir mücadeleyi ortaya çıkarabildik. Ben onu size çiğnetmem. Açık söylüyorum, en gafiller bile kendilerini bana dayattıklarında, eski yoldaşlık, kardeşlik adına dayattılar. Benim için en esef verici bir yaklaşımdır bu. Çoğunuz PKK politikasına layık olacağınıza kendinizi inandırdınız. Bu, o kadar kolay değil.

Kendimizi bile kolay beğenmiyorsak, herhalde bir yatalak olmaktan öteye değeri olmayanları anlayışla karşılayacak değiliz. Biz bu büyük direniş şehitlerinin anısına zarar getirmeyiz. Madem onlar eriyinceye kadar, derileri kemiklerine yapışıncaya kadar direnme gücünü gösterdiler; eğer ben de onların gerçekten bir yoldaşı isem gereklerini yapmak zorundayım. Kendilerini böyle direnişçi kılan değerleri mücadeleye nakşetmek zorundayım.

Bunu şimdiye kadar çarpıcı bir biçimde söylemedim veya söylediysem de siz bir türlü anlamaya yanaşmadınız. Ama anlatma işini başaracağım.

Çok anlamsız kayıplar verildi. Çok hafiflikler yapıldı. Çok yüzeysel, çok keyfi tutumlar dayatıldı. Bakın, bunların hepsi suçtur. Ben şu eğilimi çok iyi tanıyorum: '24 saat keyfimce yaşarım, isterse boynum vurulsun.' Felsefenizin ağırlıklı bu olduğunu da biliyorum. Bunu çok açıkça söyleyenler de oldu. Davranışlarınızla her gün siz de haykırıyorsunuz; 'biz karşınızda keyfimizce bir gün PKK'li diye yaşarız, gerisini sen ne yaparsan yap.' Olur, bu sizin hakkınız, özgürlük anlayışınızın gereğini sergiliyorsunuz. Ama benim de kendime göre bir özgürlük savaşımım var. Bundan vazgeçecek değilim. Şehitlerin ağırlıklı, ezici ve hatta tümünün mirasçısı benim. Vasiyetlerinin takipçisiyim. Tabii bu halkla epey şeyler yapılıyor. Ben çok inatçı bir mücadeleyi bizzat bu cana nakşettim. Ne kadar delice de olsa, bu bir mücadeledir. Ben mi anlatmalıyım, siz mi anlamalısınız? Ben yeterince anladığımı sanıyorum ve hatta bir kişiye mücadele için gerekli olan neyse onu veriyorum. Bundan hiç kuşku yoktur. Acaba siz bu 14 Temmuz gününde anlıyor musunuz? Anladıysanız bile, 'pratiğin ne denli sağlıklı seyredeceğini beklemek gerekir' diyorsunuz. Biz bunu da size bırakacağız, bütün partiye bırakıyoruz.

Bir şey daha görülmeli: Biz şimdiye kadar yaşadık. Acaba bu çok kendini iddialı sananlar, hakiki PKK'li olarak ne kadar bizden yana olduklarını, hatta kendilerini dayattıkça kabul görecekleri ni sananlar nerede? Değil bir yoldaş için, bir insan için bile düşünemeyeceğimiz zararlı durumları nasıl yarattılar? Bu bir gaflet, rehavet kişiliğinin feci sonucudur. Ben onlara yalvarırcasına açık olun, lütfen anlayın diyordum, ama ne açık olabildiler ne de anlayabildiler. '24 saatin paşalarını' oynadılar. Olmaz, bu yaşatmaz.

Bir iradenin, bir kararın mevcut olduğuna kendinizi inandırmalısınız. Bir kutsal değerler sisteminin içinde olduğunuzu, her şeye karşı çıkılabileceğini, ama bu değerler karşısında öyle olunamayacağını bilmelisiniz. Gücünüz yoksa gerçekten, yerinizde durmasını bilin. Mücadele her babayiğidin işi değildir. Ben bile kendimi bu mücadeleye az yakıştırıyorum. Bir türlü kendimi bu önderliğe oturtamadım. Ama tabiri caizse istek üzerine, yine şehitlerin isteği ve tüm vasiyetleri gereği gereklerini gücüm dahilinde yerine getirmezlik edemem. Biz hiç kimseye 'gel de intihar et' demiyoruz. Biz en inanılmaz yaşam gücü gösteren bir kişiyiz. Günde bin defa ölünmesi gerekirken bile yaşam gücü olmayı başardık. Hiç kimse ölüsü ile buna karşılık veremez. Ölmüş kişiliğiyle, ilişkileriyle ve tarzıyla karşılık veremez. Ve ben bunu da bir provokasyondan daha tehlikeli görüyorum. Bize yaşamasını, hem de en amansız mücadeleyle bunu sağlamasını bilenler gerekli. Bunun dışında tarihte, özellikle günümüzde başka tür bir zafer yürüyüşçüsünü tanımıyoruz.

Partili olmak şerefi, güzel bir şey; ama ona sahip olmayı bilmek kaydıyla güzel bir şey. Dediğim gibi, şimdiden de parti içinde yığılma var. Ben bunlara soruyorum. Size sonuna kadar hizmete evet, her türlü geriliğinizin giderilmesi için partinin tüm tecrübesini sunmaya evet, ama siz de gerektiğinde kendinizi yeniden yaratmayı bileceksiniz. Bu olmazsa, çok kısa bir süre içinde partinin karşısına ciddi bir sorun olarak çıkmanızı önleyemezsiniz hem de ne kadar candan iyi niyetiniz olursa olsun.

PKK'nin işlerini bundan sonra da daha büyük bir 14 Temmuz kararlılığıyla götürme zorunluluğu var. Kendini erim erim eriterek bu kararlılık yürütülmek zorundadır. Eğer sizin de yoldaş anısından anladığınız bir şey varsa, onun adına yürütülen savaştan anladığınız bir şey varsa, bu gücü göstermeniz gerektiğini size söylüyorum. Bu, aynı zamanda güzel bir şeydir. Büyümek, başarmak isteyen insanımıza en gerekli olandır ve yaraşması gerekendir de. Biz bunun dışında hiçbir işe yaramayız. İnsanlık için herhangi bir insan topluluğunun teşkil ettiği bir çeşni bile olamayız.

Size bunu anlatmaya çalışıyoruz. Siz ise öyle yanılgılı ve abartılı bir PKK'-cilikle kendinize anlam veriyorsunuz ki, başarı değil, başarısızlığınız buram buram yüzünüzden okunuyor. Her adım atışınız bir hata, bir engel durumudur. Bunu çok rahatlıkla karşılayabiliyorsunuz, 'bu PKK'liliktir' diyorsunuz. Hayır, ben bile bu halimle eğer yemeği hak ettiysem ne mutlu bana diyorum. Başka hiçbir kaygım yoktur. Siz hiçbir ciddi gelişmeye damganızı vuramamışsınız, buna rağmen çok rahat PKK'li olarak yaşayabileceğinizi sanıyorsunuz. Buna son verilecektir.

Ben de dahil bir kez daha büyüklüklerimize yaraşır büyüklüğü yaşayacağız. Bu temelde savaşa yaklaşacağız. Savaşın başarı tarzını kesin yakalayacağız. Benim büyük zindan direnişçileri başta olmak üzere, tüm bu PKK direnişçilerinin anısına söyleyeceğim başka hiçbir sözüm olamaz. Sizin de kendinizde başka tür anlayışa sınırlı da olsa şans vermeniz düşünülemez. Belki benim eksikliklerim olur, ama sizinki olamaz. Belki benim bu kadar görevin altında, insanoğlunun dayanamayacağı zorluklardan ötürü bazı zayıflıklarım olabilir, ama sizin zayıflıklarınızın olmaması gerekiyor. Demek ki bu büyüklüğü göze almalısınız. PKK tarihindeki bu büyük insanların kararları ve eylemliliğinin büyüklüğüne layık olmak gerekiyor. Bu, belki de bize en gerekli ve başarı için en temel olandır. Her şeyle oynanabilir veya belli ölçülerde savsaklanabilir, ama bu büyüklükler asla ne göz ardı edilebilir, ne ikinci plana bırakılabilir ne de saptırılabilir.

Bunlar yalnız ulusal değil, insansal kutsal gerçeklerdir. Eğer beni ciddiye alıyorsanız, ben bu gerçeklerin adeta bir esiriyim. Bu gerçeklikler olmasaydı, hiçbir güç beni bu biçimde yürütemezdi. Sizler de bu gerçeklerin ezici etkisi altında biraz vicdana ve yoldaş anısının anlamına kavuşarak, illa görev nedir diyorsanız bunun da savaşta başarı tarzına ulaşarak, onların gerçek anlamına ilişkin bir sözünüz varsa onun gereklerini yerine getirerek karşılık vermelisiniz. En temel insanlık görevi budur. Bu esas alındıktan sonra gerisi kolay gelir, bütün işlerde gelişme sağlanır. Yaşamın en zor sorunlarına, yine savaşın en karmaşık süreçlerine doğru yaklaşım göstermek imkan dahilindedir.

Eğer bu temelde bir sözünüz varsa ve onu yaşamınızın bir kırmızı çizgisi haline getirmişseniz, açıkça vurguluyorum; 14 Temmuz direnişçiliğinin 14. yılına girerken, kararımızın daha da büyüdüğünü ve tam da o anılara yaraşır hale geldiğini söylemekle onlara biraz layık olduğumuza inanıyorum. Her zamankinden daha fazla bu partiyi ve bu savaş gücünü, bunların büyük kararlarını zedeletmeyecek biçimde, çok eksiği de olsa yürütme gücüne sahip olduğumuz için biraz görevini yerine getirmenin vicdan rahatlığını da duyuyorum. Ama bundan fazlasının bundan sonra yerine getirilmesi gerektiğine dair kendime, partiye, sizlere, tüm halka ve insanlığa verdiğim sözü de yineliyorum.

Temmuz 1996

Söylenmesi gereken söz söylendi şimdi eylem zamanı

Baştarafı 5'te

Kürt halkı tarihten çıkardığı dersler ve mücadele içinde kazandığı bilinçle bu yeni saldırı dalgasını da boşa çıkaracaktır. Halkımız ve meşru savunma güçlerimiz inkar ve imha siyaseti ne kadar acımasız ve çılgınca olursa olsun, bu politikanın umutsuz bir çaba olduğunu gösterecek ve demokratik özgür birlik ve kardeşlik çözümünden başka bir yol olmadığını herkese öğretecektir.

Kürt özgürlük hareketi şiddetin ve savaşın çözüm olmadığını otuz yılı aşkın mücadelesiyle ortaya koymuştur. Geçmişte de onlarca isyan bastırılmasına rağmen sorun ortadan kaldırılmamıştır. Bunun için barış ve demokratik çözümden başka çıkar yol yoktur. Kimlik, kültür özgürlüğü ve anadilde eğitim, sorunun demokratik çözümüne yol açacaktır. Demokratik siyasetin baskı ve şantajın vesayetinden kurtulmasının yolu da buradan geçmektedir. Kürtsüz demokrasi dayatması yeni koşullarda inkarcılığı sürdüren özel savaş demokrasisini dayatmaktır. Bunun da Kürt halkı tarafından kabul edilmesi düşünülemez. Böyle bir politikanın pratikleşmesi olan operasyonlar, inkar siyaseti ve Önderliğimize uygulanan tecride karşı direnmek halkımızın en doğal hakkı olan meşru savunma hakkıdır.

Önderliğimiz en makul çözüm önerilerini ortaya koymuştur. Hareketimiz ve halkımız bu politikayı altı yıldır desteklemektedir. İnkarcı zihniyet sürdüğü için hareketimiz ve Önderliğimize karşı tasfiye politikası yürütülmektedir. İnkarcılık kalktığı taktirde Türkiye demokratik siyasetinin ve Türk halkının gerçek muhatabı, Önderliğimiz ve KONGRA GEL olacaktır. Çünkü Kürt siyaseti içinde milliyetçilikten uzak kardeşlik ve demokratik birlik isteyen yegane Önderlik ve hareket, Kürt halk Önderi Abdullah Öcalan ve KONGRA GEL'dir.

Değerli halkımız ve Türkiye'nin demokratik güçleri

İnkarcı rejimin yeni imha ve tasfiye politikası yalnızca Kürt özgürlük hareketine bir saldırı değildir, aynı zamanda Türkiye'deki demokratikleşme eğilimine karşı da bir saldırı niteliğini taşımaktadır. Bu konseptle Türkiye'nin yıllardır uyguladığı Kürt halkını inkar ve köleleştirme politikasının, özgürlük hareketini ezerek yeniden restore edilmesi amaçlanmaktadır. Öncelikle bu yeni dönemin ve saldırının hedefi iyi görülmeli, buna karşı Kürt halkı Koma Komalên Kürdistan projesi çerçevesinde demokratik ulusal birliğini kurmalı; Önderlik ve KONGRA GEL etrafında birliğini pekiştirerek demokratik meşru mücadelesini zengin yöntemlerle yükseltmelidir.

Meşru savunma ve demokratik mücadele temelinde halkımız gelişen saldırılar ve tırmandırılan inkar imha konsepti karşısında mücadelesini devam ettirmektedir. Bu temelde başlatılan 'Abdullah Öcalan'ı Kürdistan'da siyasi irade olarak kabul ediyorum' kampanyası ve anadil kampanyası giderek gelişmektedir. Bu kampanyalar çerçevesinde Kürdistan'ın hemen her tarafında eylemler yapılmaktadır. Özellikle Kuzey Kürdistan başta olmak üzere yurt dışında ve diğer parçalarda bu çerçevede halkımızın geliştirdiği eylemlilikleri selamlıyoruz. Bundan sonraki süreçte de, başta Önderlik kampanyası çerçevesinde gelişen eylemlilikler olmak üzere, yapılan eylemliliklerin daha da kitleselleştirilerek devam ettirilmesi gerekmektedir. Dönemi direniş temelinde karşılamada ve başarı kazanmada bu eylemlere katılım hayati önemdedir. Bu temelde bir yaklaşımla katılım sağlanmalıdır.

Türkiye'nin demokratik güçleri bu uğursuz inkar ve imha siyasetine karşı çıkarak Kürt halkının Türkiye ile demokratik birlik içinde yaşamasının yolunu açmalıdır. Demokratik birlik Türkiye'nin iradeli ve kişilikli siyaset yapmasını sağlayacak, her alanda gelişmesinin önünü açacaktır. Kürt özgürlük hareketini bastırma politikası ise Türkiye'yi demokratikleşmeden alıkoyacak ve dış güçlere daha fazla bağımlı hale getirecektir.

Bu yeni saldırı kampanyasının halkımız ve Türkiye'nin demokratik güçleri tarafından püskürtülmesi demokratik özgür birlikle sonuçlanacaktır. Başlatılan yeni milli mutabakat ve saldırı konsepti karşısında Özgürlük mücadelemizin her sahasında Kürt halkının yurtsever demokratik güçlerinin birliğini sağlayarak ve topyekun direniş içerisine girmesi, bu şer cephesine verilecek en büyük cevap olacaktır. Kürt halkının özgürlüğü ve Türkiye'nin demokratikleşmesinin yolu da buradan geçmektedir.

Doğu Kürdistan halkımıza

İran devletinin son günlerde Mahabat başta olmak üzere birçok Kürt kentinde geliştirdiği baskı ve şiddet politikasını kınıyoruz. Son dönemlerde Mahabat ve çevresinde bir Kürt gencinin öldürülmesi ile başlayan antidemokratik baskı ve şiddet uygulamaları karşısında, halkımızın geliştirdiği sahiplenme düzeyi büyük bir değere sahiptir. İran devleti baskıcı ve vahşi yüzünü geliştirdiği uygulamalarla gösterirken, halkımız demokratik tepkilerini ortaya koymuştur. Bu anlamda büyük bir direniş içerisine girmiştir. Bu sahip olunan demokrasi potansiyelinin bir göstergesidir. İran devletinin saldırıları karşısında Doğu Kürdistan'da halkımızın geliştirmiş olduğu eylemleri mücadelemizin ivme kazanmasında önemli buluyor ve selamlıyoruz.

İran devleti, yeni yapılan cumhurbaşkanlığı seçimlerini demokratikleşme ve Kürt sorunun çözümünde bir fırsat olarak değerlendirebilmelidir. Kürt halkına yönelik geliştirdiği baskı ve şiddet politikasına son vermelidir. Doğu Kürdistan'daki halkımız İran'ın demokratikleşmesinde temel güçtür. Halkımız da bu temelde demokratik meşru mücadelesini yürütmektedir.

Yurtsever halkımıza ve gençliğimize

Süreç eylem sürecidir. Söylenmesi gereken her söz söylenmiştir. Çözüm ve barış ortamının sağlanması için gereken her türlü fedakarlık halkımız ve örgütümüz tarafından yapılmıştır. Ancak buna saldırı ve inkarla cevap verilmeye devam edilmektedir. Halkımız kendi şehitlerinin cenazelerini kaldırırken bile barış ve çözüm çağrısı yaparken, Türk devleti gerilla cenazeleriyle her türlü ahlak dışı, savaş kurallarını hiçe sayan bir tarzda oynayarak ve arazide çürümeye terk ederek cevap vermektedir.

Mevcut siyasal koşullarda örgüt ve halk olarak eyleme geçmek, meşru savunma ve demokratik serhildanlar temelinde direnişi geliştirmek dönemin kaçınılmaz görevidir. Dönemin en temel ölçüsü geliştirilen eylem ve eylemin niteliğidir. Tüm örgüt birimlerimizin başarı ölçüsü eylem olacaktır. Herkesi bu temelde duyarlı olmaya ve tüm toplumsal kesimleri üzerlerine düşen görevleri layıkıyla yerine getirmeye çağırıyoruz. Barış ve demokrasiden yana olan herkesi bu saldırı konsepti karşısında tavır sahibi olmaya, Kürt halkının birliği ve mücadelesi üzerinde oynanan oyunları ve bu oyunun figüranlarını boşa çıkarmaya ve bu temelde barış ortamının sağlanmasında sorumluluklarını üstlenmeye çağırıyoruz.

Başlatılan süreçle halkımızın en doğal hakları inkar edilmekte, devlet terörü tırmandırılarak bir halkın iradesi kırılmak ve başarı umudu yok edilmek istenmektedir. Yıllardır Kürt halkının özgür geleceğe dair umudunu besleyen ve ona cevabı yaratmanın mücadelesini veren gençlerimiz oldu. Bu süreçte de gençlerimiz bu umudu özgürlük dağlarına koşarak yükseltmek ve uğursuz saldırıları mücadele azimlerinde boşa çıkarma sorumluluğuyla karşı karşıyadır. Genç kız ve genç erkeklerimiz bu sorumluluklarını yerine getirmeli ve halkımızın umutlarına cevap olmalıdır.

21 Temmuz 2005
KONGRA GEL Başkanlık Divanı
KKK Yürütme Konseyi Başkanlığı

Kadın katliamlarını ancak kadınlar durdurabilir

Yaşamın en kahredici yanları, görüntüleri üzerine yazmak ne kadar gerekliyse, o kadar da zor. Şöyle bir düşünmeye, bahsetmeye başlandığında bile ruhsal ve düşünsel olarak boğulur gibi olduğumuz dipsiz meseleler bunlar. Konu, kadına karşı uygulanan şiddet gibi çokça söz edilen, ama habire büyüyen trajedi olunca, anlam değerlerimiz öyle zayıflıyor ki, özellikle bir kadınsanız, moral değerlerinizi güçlü tutmanız çok zorlaşıyor. Kolay değil gen haritamızı çıkaran dünyanın, kadını bin bir türlü biçimde paramparça edişini kabullenmek. Üstelik, gözle görülebilen fiziksel şiddetten çok daha derin olan, ama ancak gönülle görülebilen ruhsal şiddet, kara delikler gibiyken yaşamımızda.

Bir süredir daha da yoğunluk kazanan kadın cinayetlerini izledik, izliyoruz peş peşe. Bıçakla boğazı kesilen, sokak ortasında sekiz dokuz yerinden bıçaklanan, beynine kurşun sıkılan, dayaktan gözleri patlatılan, çocuğu alınıp gözünün önünde yere fırlatılan, nefes alıp vermekten ibaret olan yaşamlarına kendi elleriyle nefes borularını kapatıp son veren... Yeni yıl vesilesiyle İstanbul'a konuk olan Bulgar kızlara adice saldıran holiganlar, Ok meydanı SSK'dan evine dönen hemşireye saldıran tecavüzcüler, Urfa' da sokak ortasında yeğeni tarafından sekiz yerinden bıçaklanıp öldürülen kadın, abisi tarafından İstanbul'da boğazı kesilerek öldürülen genç kız, kendisine tecavüz eden adama verilerek her gün tecavüzle cezalandırılan ve yaşadığı trajedi burnu kesilerek taçlandırılan Rojda, çaresizce Tv programlarına katılan kadınların çocukları tarafından bile uğradığı saldırılar sadece bir süredir medyaya yansıyanlardan bazıları. Daha yılın ilk ayında kırka yakın kadının öldürüldüğü ya da intihara zorlandığı yaşamımızda, bu trajedinin herkesin gözünün önünde ve en olağan şeylermiş gibi öylece bakıldığı bir toplumda yaşamak nasıl bir şey? Ablasını, kız kardeşini, yengesini, annesini öldüren, önüne çıkan kızlara sözle, gözle, elle tacizde bulunan, tecavüz eden erkeklerle dolu bir ortamda olmak nasıl bir şey? Dünyadaki en barbar işkencecileri aratan canilikte dayakların sudan sebeplerle atıldığı ve bunun üç öğün yemek gibi alışkanlık haline getirildiği bir evde çocuk, kadın, genç kız olmak ne demek? Nefes alıp vermek dahi kendisine zehir edilen kadınlar, kızlar, çocuklar olmak... Bilişim çağının argümanlarıyla yaşamı tanımlarken, alfabeyi dahi bilmemek, çarşıya, sokağa nasıl çıkılacağını hayal bile edememek... Her gün sessizce, çığlıksız, kimseye görünmeden herhangi bir evin herhangi bir kuytuluğunda tabureyi ürkek parmak uçlarıyla itmek ve ipine merhaba demek... Her gece koca, dost adına en iğrenç cinsel sapıklıklara maruz kalmak, sesini çıkaramamak, kimseyle paylaşamamak... İnsan olmanın, gururlu, onurlu bir varlık olmanın hiçbir duygu, ruh, dil belirtisini rahatça yansıtamamak...

Kadın sorunu insanlık sorunudur

Böylesine hastalıklı bir toplumda kadın, genç kız, çocuk olmanın zorluklarını tartışmayı ne zaman temel gündemlerimizden biri yapacağımızı, toplumun üçte ikisinin kadın ve çocuk olmak adına eşitsizlik üzerine kurulduğu sistemimizi ne zaman temelden ele alıp çözmeye başlayacağımızı 21. yüzyılın bilim çağında yakıcı bir realite olarak görmek durumundayız. Yaşamın sosyal alanı, ev alanı, iş alanı kadın açısından tam bir işkencehane. Bu işkencehaneleri ne zaman nasıl kapatacağımızın tartışmalarını başlatmak durumundayız. Kadın, çocuk açısından işkenceli bu yaşamı, teşhir etmek, deşifre etmek için intiharları, sokak infazlarını, açık tecavüzleri daha fazla beklememeliyiz. Her infazdan, açık tecavüzden sonra bir iki gün tartışıp sonra herkes kendi evine, kendi haline yapmamalıyız. Kadın haklarını tartıştırmayı ya da kadın sorununu tartıştırmayı sadece birkaç marjinal kuruma ya da siyasal rant peşindekilere bırakmak sorunun tartışılmasını, çözümünü daha baştan dejenere ediyor. Kadın sorununun insanlık sorunu olduğunu, toplum sorunu olduğunu kabul ederek yaklaşım göstermek ertelenemez bir yaklaşım olarak etkin olabilmelidir. 'Toplumumuz tecavüzcü bir toplum olmaya başladı' demenin ve her şeyi çağa mal etmenin, genellemelerde silikleştirmenin, öte yandan da çağımızı demokrasi değerlerinin, insan haklarının en fazla öne çıktığı belirlemelerle ifade etmenin ironisini çözme cesaretini göstermeliyiz.

Üst yapıdaki değişim toplumsallaşıp, işkenceci zemini, onun sosyal yanını, ekonomik yanını, yaşama her yerde nüfuz eden zihniyet yanını ortadan kaldırmadıkça nasıl bir anlam ifade edebilir ki? Yoksa devlet, siyaset, hukuk demokratikleşiyor demenin karşısına töre cinayetlerini, işsizlik çıkmazının fuhuş bataklığını, eğitimsizlik işkencesini, hastalıklı toplumun tecavüzcü saldırılarını koyarak değişimimizi tartmak durumunda değil miyiz? Çok demokratik olduğuna inanılarak ulaşılmaya çalışılan Avrupa toplumlarında da benzer oranlarda kadın intiharları, infazları, dayakları, çocuk pornoları, fuhuş bataklıkları, tecavüzcüler, tacizciler olduğu bilinmiyor mu? O halde kadın için, ha Amerika'da bedenini satmaya zorlanmış bir kadın olmak, ha İran'da bedenini satmak zorunda kaldığı için taşlanarak ölüme mahkum edilmiş olmak, ha Irak'ta saçı açık bakkaldan ekmek almaya çıktığı için boğazı kesilerek öldürülmek, ha Bingöl'de sevdiği erkekle en fazla bakışlarına, sesine dokunabileceği bir buluşmada görüldüğü için erkek kardeşi tarafından kurşunlanmak ya da Batman'da sessizce ölüm ipinde yaşamını sonlandırmaya zorlanmak... Hepsi aynı düzlemde yaşanıyorlar. Üstelik bunlar sadece en görünür fiziki katliam biçimleri belki. Bir de ruhsal dünyada esen katliamcılık var ki, henüz oradan yeterince bahsedemedi bile kadınlar. Mekan ve zamanın kendisi için değişiklik ya da farklılık yaratamadığı, hep aynı acımasızlıklara adeta mahkum olan kadınlar ya da çocuklar, nefes alabilmek için ne yapmalı? Erkek daha ne kadar dozaj kazandıracak? Yani daha ne kadar devam edecek? Varlığının temeli olan bu durumun giderek kadınla birlikte kendisini de yuttuğunu ne zaman görecek?

Kadınlar şimdilerde daha bir örgütlü, sosyal alana daha fazla inmiş, kadının bağımsız mücadelesini daha fazla önemseyen bir gidişat içinde. Erkeğin siyasetine çok yedeklenmeden, onun gölgesinde kalmadan, kendi rotasını kendisi belirleyerek, önceliklerini sağlıklı tespit ederek mücadele yürütmenin arayışı içinde. Özgürlük ve eşitlik mücadelelerinde, stratejisini güçlü belirlemiş, genel sorunların çözümünü, bu stratejik mücadele içindeki basamaklar olarak tespit etmiş ve buna göre katılım programı oluşturmuş bir yaklaşım, anlayış giderek belirginlik kazanıyor. Yaşamın her alanında baskıcı, işkenceci, tacizci erkeğe, onun geleneksel zihniyetine, devlet kaynaklı şiddete karşı kadınlar giderek daha ortak bir tavrın, daha örgütlü bir mücadelenin sahibi oluyorlar. Kadınlar arası dayanışma, ortak kader birliği giderek daha fazla anlam kazanmakta, sınırlar, sınıflar aşılmaktadır.

En değerli mücadelenin toplumsal eşitlik mücadelesi olarak, kadın özgürlüğü alanında verileceğini kavrama, bu temelde kadın alanındaki mücadeleye ağırlık verme, göreceli olarak iktidar ve kariyere dayalı getirisi az, zorlukları çok olsa da kadın özgürlüğünden yana tavır alma giderek daha fazla gelişmektedir. Bu anlamda bağımsız kadın hareketlerinin örgütlülük düzeyiyle hem verili topluma hem de onun devletçi geleneğine değişim ve dönüşümü dayatma imkanları daha da artmıştır. Bunu yaygın hale getirme, her kadına ulaşabilme ciddi bir sorun olarak hala yaşanıyor tabii ki. Ya da Ortadoğu rejim ve toplumlarında en despot ve baskıcı gerçekliklerin etkinliği altında tüm kadınlara ulaşmanın çok ciddi handikapları mevcut.

Bu durum, kadınların mücadele kapsamlarının çok geniş tutulmasını ve büyük bir kararlılığı gerektiriyor. Dayanışma ve ortaklaşma en yerel düzeyden tutalım halklar arası düzeye kadar belki de en başından esas alınması gereken boyutlardır. Gerçekten de, kadınların birleşik hareketi bir köyde, mahallede başlamak üzere dünya çapına kadar en temel mücadele perspektifidir. Çünkü kadınların başka dayanabilecekleri bir şeyleri yoktur. Egemenlikli sistemlerde mevcut toplumsal realiteler karşısında kendisi olmak isteyen, bunların dışında kendini var etmek isteyen kadının kendi kararları ve onun ürettiği mücadeleden başka bir dayanağı yoktur. Bu nedenle, tek bir kadın örgütsüz kalmamacasına mücadele etmenin arayışı, denemelerinin ortaya çıkması son derece önemsenmelidir.

Tüm özgürlüklerin temeli kadın özgürlüğüdür

Kadın açısından başka bir yaşam kesinlikle mümkündür. İntiharların, tecavüzlerin, fuhuşun, dayağın, eğitimsizliğin, ekonomik, siyasal bağımlılığın kader olmadığı başka bir yaşam kesinlikle mümkündür. Mevcut bilinç düzeyiyle, öncü hareketleriyle, bilim teknik imkanlarıyla kadınlar olarak en geniş toplumsal örgütlenmeye, dayanışmaya kavuşmak ve sistemi özgürlüğümüz lehine zorlamak ulaşılmaz değil.

Biz de Kürdistan'da kadınların kurtuluşu mücadelesini geliştirmeye çalışan kadınlar olarak, ülkemizdeki, bölgedeki ve dünyadaki kadının durumunu, bunun karşısında kendi durumumuzu değerlendiriyor, çözüm perspektifimizi daha kapsayıcı ve ortaklaştıran bir düzeye taşımanın girişimlerinde bulunmaya çalışıyoruz. Bunun için tüm mücadele sahalarımızda kadının bağımsız ya da özgün örgütlenmelerinin geliştirilmesi çabamızı derinleştirerek kurultayımızın oluşturduğu toplumsal alan mücadele perspektifini pratikleştirmeye başladık. Tüm kadınların örgütlendiği, örgütlenmede ve mücadelede dayanışma ve ortaklaşmayı somutlaştırdığı bir gelişim için gerekli anlayış ve yapılanmayı geliştirme tartışmaları genişleyerek devam ediyor. Kendi bağımsız örgütüne kavuşmadıkça kadın adına yapılan mücadelenin gerçek amacına ulaşamadığı çokça görülmüştür. Hep genel mücadele ve ihtiyaçların önceliklerinden kendimize zaman ayıramamanın şikayetlerini, yakınmalarını yapmaz mıyız? Oysa kendi özgürlüğümüzde gizli toplumsal özgürlük üzerine yazıp dururuz.

Genel, eğer toplumsal özgürlük ise bunun kadın özgürlüğünden geçtiğini, tüm özgürlüklerin temelinde kadın özgürlüğünün yattığını biliriz. O halde ne demektir "genelin önceliklerinden, genelin çalışmalarından dolayı özgüne inemedik, özgün mücadeleyi yürütemedik" şikayetleri? Neyi anlatmak ister bu tanımlamalar? Ne kastedilir gerçekten? Kadın olarak genele nerden, nasıl, hangi amaçla gireceğimizi, kendi özgürlüğümüzü atlayarak genel dediğimiz başkalarının özgürlüğü için koşturmak denen bir şeyin olamayacağını bilmiyor muyuz? Nasıl bir geneldir ki bizim kadın olarak, birey olarak özgürlüğümüze hizmet etmemiz önünde engeldir? Kadın özgünlüğünün mücadelemizde yeterince yaratılamamasının, kadın bağımsız örgütlenmelerinin tamamlanamamasının nedeni olarak gösterilen "genel" dediğimiz şey, aslında geleneksel yaşayış, anlayışlarla içini çokça doldurduğumuz bir olgu.

Genel, toplumsal özgürlükse eğer –ki öyle– ona katılımımız bizi kendi özgürlüğümüzden uzaklaştırmamalı. Genel, çeşitlilikte yaratılan birlikse eğer, ona katılımımız kadın olarak bizim birliğimizi parçalamamalı. Genel, herkesin kendi özgünlüğünde yarattığı kendine güvene dayalı iradeli katılımsa eğer iktidara, güce, erkeğe göre şekillenmek olmamalı. Genel olan cins özgürlüğüne dayalı toplumsal eşitlikse eğer, eşitsizliklere, bağımlılıklara, edilgenliklere yol açmamalı. Alanlarda her zaman genel mücadelemiz için serhildana öncülük eden kadınlar, fuhuşa, namus cinayetlerine, ev içi şiddete, sokağın şiddetine, toplumsal dışlanma ve baskılara karşı da serhildan geliştirdiğinde mücadele bütünlük ve tutarlılık kazanacaktır. Bunun belli düzeylerde gelişmesi söz konusu, ama bir Amed'de, Batman'da fuhuşla tüketilen, onuru her an ayaklar altına alınan binlerce kadın varken, kadınlar intiharı nefessiz bırakan bir yaşam karşısında seçmeye mecbur kalmaya devam ederken, ruhsal, fiziksel cinayetler günlük alışkanlık haline gelmişken, çok yetersiz olduğu kesin. Kaldıki bu toplumsal gerçeklik, yani kadının ruh, beden katili zihniyet en temel mücadele gerekçemizdir. Buna karşı azami duyarlılık, dünyanın neresinde olursa olsun kadın olmaktan kaynaklı karşı karşıya kalınan her tür baskı ve şiddete tepki göstermek, tavır almak, alternatif yaşamlar ve sistem geliştirmek mücadelemizin kendisidir.

Kadın olarak başka bir öncelik arayışında olmak, öncelikleri siyasallaştırmak en temel handikabımızdır. Özgürlük öğretimizin yaratıcısı Önder Apo'yu anlamak, doğru uygulamak da aslında güçlü kadın mücadelesinden geçmiyor mu? Yani "tüm özgürlüklerin temeli kadın özgürlüğüdür' anlayışı başka nasıl yorumlanmalı? En kızgın savaş koşullarında dahi kadını kendi özgücüne dayalı ve kaybetmeyi de kazanmayı da kendi eyleminin sonuçları olarak yaşamaya sevk ederken kadının kurtuluşunu onun öz iradesi ve gücüne bağlıyordu. Bunun amansız bir mücadelede ortaya çıkardığı sonuçlar biliniyor. Bu anlamda, kadın katliamlarına karşı en etkili güç, ancak kadın tarafından üretilebilir, üretilebilmelidir. Artık bunu esas alan bir kadın kurtuluş mücadelesine daha güçlü bir ivme kazandırmak durumundayız.

Medya bilinç ve bilgi akışının denetimidir

Bilgi toplumu kavramını yakından tanıyoruz. İnsanlığın gelişim aşaması günümüzde böyle bir tanımlamayı gerekli kılmaktadır. Çağın değişen koşulları ve teknik alanda yaşanan devrim niteliğindeki gelişmeler, toplumsal alanda bilinçlenmeyi, bilgi akışını her zamankinden daha fazla bir şekilde öne çıkarıyor. Bu durum hem halklar arası dayanışmayı ve birlikteliğin daha sağlam bir zeminini yaratıyor hem de toplumsal vicdanı daha örgütlü bir biçimde harekete geçirmenin koşullarını oluşturuyor.

Bilgi toplumuna doğru ilerlerken günümüz dünyasında bunun en önemli aracı olarak medya ve iletişim araçları da her zamankinden daha fazla önem kazanmaktadır. Bu anlamda basın yayın çalışmaları kapsamında medyanın günümüzdeki rolünü değerlendirmek bu alana oldukça geniş bakmayı ve objektif değerlendirmeleri gerekli kılmaktadır.

Günümüzde küresel bir hamle sürecini yaşayan kapitalist emperyalist sistem, medyayı bir iktidar aracına dönüştürmüş durumdadır. Bu çalışma sahasını büyük oranda güçlendirerek, toplumsal ahlakın dışında kendi ideolojik yaklaşımı ve dünya görüşüyle bir kar sahasına dönüştürmüş, bilgi akışını elinde tutarak halkları yönlendirmenin, kendi yaşam anlayışını hakim kılmanın ve manipülasyonun kaynağı haline getirmiştir. Bu nedenle dördüncü kuvvet tanımlaması getirilmektedir. Medya eşittir bilinç ve bilgi akışının denetimi demektir. Günümüzde yürütülen tüm savaşların açık ya da örtülü olsun, politik, ideolojik ya da askeri açıdan olsun bir öncü neferi gibi rol biçilmesi bu nedenledir. Elbette ki her şey değil, ama politikanın hala güç dengeleri biçiminde yürütüldüğü bir dünyada etkili bir araç. Hareket sahası oldukça geniş ve tüm kesimlere hitap ederek ihtiyaç duyulan motivasyonu kamuoyunda yaratabilecek bir potansiyel sahibi. Bunu küresel emperyalizmin 11 Eylül itibarıyla başlatmış olduğu dünya sistemi ve halklarına müdahale süreci ile birlikte daha çarpıcı görme fırsatımız oldu. Öncelikle medya araçlarıyla başlatılan saldırılar giderek somut müdahale süreçlerine döndü. Yaşanan bu örnek oldukça çarpıcıdır. Bu nedenle toplumsal yaşam ve siyasette söz söylemek isteyen, güç olan ya da güç olma mücadelesi yürüten kesimler tarafından yoğunca kullanılan basın yayın ve iletişim sahalarını değerlendirmek, gittikçe daha fazla önem kazanan bir konuyu oluşturmaktadır.

Halklar için özgür, eşit ve komünal bir yaşam sistemini oluşturma perspektifi üzerinden mücadele eden hareketler açısından da medyayı etkin bir şekilde devreye koymak büyük önem arz ediyor. Günümüz dünyasında sektör haline getirilerek, etik değerlerden uzaklaştırılan medya ve kitle iletişimi sahasını halklar adına gerçek ve doğru bilginin, insanlık adına bilinçlenmenin ve toplumsal ahlakın alanı haline getirmek gerekmektedir. Bu da alternatif yayıncılığın daha fazla öne çıkmasından geçmektedir.

Üzerinde yaşadığımız coğrafya, tüm dünya egemen güçlerinin hakkında çeşitli plan ve hesaplarının bulunduğu bir yeri ifade etmektedir. Bunun yanında halkların da her ne kadar bazı geleneksel yanlarını koruma temelinde olsa da kendi sistemlerini oluşturma mücadelelerine tanık olmaktadır.

Özgürlük hareketi, Önderliği öncülüğünde Ortadoğu'da halklar seçeneğini formüle ederek oldukça ileri bir aşamaya gelmiş ve kendisini KKK (Koma Komalên Kurdistan) sistemine kavuşturmuştur. Halkların kendi öz tercihlerinin gelişmemesi için her yönlü mücadeleyi sürdüren devletçi iktidarcı güç odaklarına karşı bu çıkış tarihi bir hamle olmaktadır. Bu nedenle hareketi marjinalleştirme ve her yönlü tecrit etme politikası yoğunlaştırılmaktadır. Çağın çok ilerisinde bulunan ideolojik açılımlarını, geçmişin marksist-leninist yapısını aşarak ulaşılan konfedaral örgütlenme modeliyle ve mevcut anlamda egemen güçler açısından ciddi bir tehlike olarak görülen eylem potansiyeliyle önemli bir alternatif güç oluşturmaktadır. Bu gerçekliğe bir de üzerinde yaşanılan coğrafyanın stratejik önemi ve tarihsel olarak üzerinde yaşanan politik hesaplar dikkate alındığında durum çok daha yakıcı bir hal kazanıyor. Genel olarak tüm bu gelişmeler değerlendirildiğinde gerçekleştirilen III. YRD Konferansı elbette büyük bir önem taşıyor.

Özgürlük hareketi üzerinde yoğun saldırıların yaşandığı bir sürecin içinden geçiyoruz. Özellikle yeni paradigma ile sistem dışına çıkma gücünü gösteren Kürt özgürlük hareketi, yalnızca bölge güçlerini değil, tüm küresel egemenlik peşinde olan günümüz kapitalist emperyalist sistemini de karşısında bulmaktadır.

Koma Komalên Kurdistan sistemi ile birlikte kendisini sistemleştiren yeni paradigma, demokratik ekolojik toplum ve cinsiyet özgürlükçü ideolojik eksende kendisini daha güçlü ve yaygın bir şekilde örgütleme imkanına kavuşmuştur. Özellikle komplo sonrası süreçte hareketin dağılması için bin bir türlü plan oluşturulmuş olmasına rağmen, bunların hiçbiri gerçekleştirilememiş, Önderliğin yaratmış olduğu inanç ve ideolojik birikim yaşanan tüm tehlikeleri boşa çıkarmayı başarmıştır. Şimdi de Ortadoğu'da en radikal mücadeleyi, demokratik sosyalizm öngörüsü ile Kürt özgürlük hareketi yürütmektedir.

Basın konferansı, hareketin sistem dışı ve alternatif bir güç olma bilinciyle alternatif bir basın alanını oluşturma ihtiyacı ve sorumluluğu ile bir araya gelmiştir. Demokratik konfederalizm öngörüsü ile, ezilen halklar ve kendi kimliğini ifade edemeyen kesimlerin kendisini bulacağı, halkların kültürel, siyasal özgür örgütlenmelerine kapı aralayacak, temsili değil, doğrudan demokratik sistemi geliştirmede bir ideolojik yayılma, örgütlenme ve eksiksiz bilgilenme sahası iddiası taşımaktadır. Bu anlayışı Ortadoğu'nun güçlü tarihsel geçmişi ile buluşturacak, öz dinamiklerini açığa çıkaracak, en geniş anlamda katılımcılığı ve farklılıkların birlikteliğini yakalayacak bir disiplinle buluşturma sorumluluğu taşımaktadır. Aynı zamanda öncelikli olarak Kürt ve Kürdistan coğrafyası üzerinde uygulanan inkarcı ve imhacı zihniyetin parçalanmasında, Kürt halkının yaşadığı tüm parçalarda şiddete ve baskıya dayalı siyasetin aşılarak demokratik ve barışçı yollardan çözüm geliştirmede önemli bir rolü vardır. Bunun için kamuoyu yaratma, hızlı ve etkili haber ağı geliştirme, tüm dünyanın kabul ettiği üç kuşak hakları ihlallerini teşhir etme, halkı saldırılara karşı uyarma ve meşru savunma reflekslerini geliştirme görev ve sorumluluğu vardır.

“Basın konferansı, hareketin sistem dışı ve alternatif bir güç olma bilinciyle alternatif bir basın alanını oluşturma ihtiyacı ve sorumluluğu ile bir araya gelmiştir. Demokratik konfederalizm öngörüsü ile, ezilen halklar ve kendi kimliğini ifade edemeyen kesimlerin kendisini bulacağı, halkların özgür örgütlenmelerine kapı aralayacak temsili değil, doğrudan demokratik sistemi geliştirmede bir ideolojik yayılma, örgütlenme ve eksiksiz bilgilenme sahası iddiası taşımaktadır.”

Kürt özgürlük hareketinin tarihinde olduğu gibi basın örgütlenmesinin geçmişinde de birçok toplantı ve konferans gerçekleştirilmiştir. Ancak yürütülen her çalışmanın gerçekleştiği dönem itibariyle farklı özellikleri ve özgünlükleri mevcuttur. Bu çerçeveden baktığımızda konferansın yapıldığı süreç tarihi bir aşamaya tekabül etmektedir. Bilindiği gibi içinde bulunulan süreç, Özgürlük hareketinin bir hamle süreci olarak ele alınmaktadır. Bu durum, yaşanan ideolojik yenilenme ve örgütsel yeniden yapılanma ile bağlantılı olduğu kadar, komplo sürecinin önemli aşamalarını geride bırakan özgürlük mücadelesi açısından artık toparlanma sürecinin ürünlerini alacağı bir dönem olması itibariyle de böyledir. Geride bırakılan süreç içerisinde değişim dönüşüm sürecine girmiş olan hareket, dönem dönem yalnızca yeniden yapılanma sorunları ve dış güçlerin desteğini almış iç tasfiyeciliği boşa çıkarma yönünde bir yoğunlaşmayı yaşadı. İçe dönük bir süreçti. Bu, Demokratik Konfederalizm Önderliği’nin felsefesinin de bir gereğiydi. Netleşmeden, kararlaşmadan hiçbir hareket başarıya ulaşamaz. Bu, Kürt halkı gibi kırk parçaya bölünmüş, her parçası başka bir yere endekslenmiş bir halk gerçekliği açısından daha da geçerli bir gerçekliktir. Bu nedenle içe dönük hassasiyet ve yoğunlaşma bir gereklilik olarak ön plana çıkmıştır. Ancak gelinen aşamada artık bu dönem geride bırakılmıştır

“Günümüzde küresel bir hamle sürecini yaşayan kapitalist emperyalist sistem, medyayı bir iktidar aracına dönüştürmüş durumdadır. Bu çalışma sahasını büyük oranda güçlendirerek, toplumsal ahlakın dışında kendi ideolojik yaklaşımı ve dünya görüşüyle bir kar sahasına dönüştürmüş, bilgi akışını elinde tutarak halkları yönlendirmenin, kendi yaşam anlayışını hakim kılmanın ve manipülasyonun kaynağı haline getirmiştir. “

Basın yayın araçlarını etkili ve yaygın kullanmada ciddi yetersizlikler yaşanmıştır

Basın yayın sahası, özgürlük mücadelesi açısından yeni keşfedilen bir saha değildir elbette. Mücadelenin ilk dönemlerinden başlayarak geliştirilen ajitasyon propaganda faaliyetleri ile birlikte basın yayın sahasında adım adım örgütlenme ve kurumlaşma çalışmaları başlatılmıştır. Başta da belirttiğimiz gibi medya, basın yayın sahası, örgütlenmede en temel araç olarak tüm ideolojik akımlar, siyasi güçler ve kesimler tarafından kullanılmıştır, kullanılmaktadır. Kendini meşrulaştırmanın, yaygınlaştırmanın, tanıtmanın ve varsa toplumsal hedef ve amaçlar, bunları geniş halk kitleleriyle buluşturmanın araçları olmuştur.

Kürt özgürlük hareketi geçmişinde de basın yayın çalışmaları bu işlevini görmüştür. İdeolojik dönemde, daha çok kendini tanımlama çalışması olarak amaç ve hedeflerini tanıtma görevini üstlenirken, hareketin kitleselleştiği yıllarda birebir mücadeleye yön verme, toplumu geniş çapta bilinçlendirme ile öngörülen demokratik aydınlanmanın yollarını aralamıştır. Komplo sürecinde halkı saldırılara karşı savunma pozisyonuna iterek, uyaran, komplocu güçleri teşhir eden bir görev üstlenmiştir. Her yönlü saldırının geliştirildiği böylesi bir süreçte, Apocu ruhun Kürdistan'ın ve dünyanın dört bir yanında ses bulmasında önemli bir işlev görmüştür. Basın yayın sahası bu anlamıyla birçok dönem mücadelenin önüne koyduğu görevleri eksikliklere rağmen yerine getirmiştir.

Bilindiği gibi belirli koşullar altında şekillenmiş, halklara mal olmuş ve kitleselleşmiş hareketler için stratejik düzeydeki değişimler tüm örneklerinde büyük sancılarla gerçekleştirilmiştir. Derli toplu, parçalanmadan bu tür süreçleri atlatan hareketler dünyada oldukça az sayıdadır. Bu anlamda Kürt özgürlük hareketinin geride bıraktığı süreci sağduyulu ve objektif değerlendirmek gerekmektedir. İdeolojik olarak yenilenme, yeni bakış açısını yakalama, geçmişin alışkanlıklarından sıyrılarak yeniden kendini tanımlama süreci olarak da tanımlanabilecek bu tür süreçlerde bilinçlenme ve aydınlanma çalışmaları, hareketlerin ilk oluşum süreçlerinde olduğu gibi yeniden devreye girer. Demokratik Konfederalizm Önderliği, bunu savunmalar biçiminde sunduğu yapıtlarında oldukça çarpıcı bir şekilde ortaya koymuştur. 'Doğuş süreçleri' olarak tanımlanan dönemler buna tekabül eder. Buna paralel olarak, basın yayın alanının araçları olan kelime ve kavramlar, ortaya koyulan simgeler, yorum ve belirlemeler yeniden yapılanma ve dönüşüm süreçlerinde yeniden ele alınmak ve biçimlendirilmek durumundadır. Bu nedenle özellikle stratejik dönüşüm süreci ile birlikte basın yayın çalışmalarının görevi birkaç kat daha fazlalaşmıştır.

Bu çerçeveden geride bırakılan süreçte Demokratik Konfederalizm Önderliği’nin öncülük ettiği aydınlanma çalışmalarına sahip çıkan, geliştiren ve topluma taşıran bir çalışma tarzı ne derecede geliştirilmiştir? Konferans, sorumluluğu gereği bu soruya yanıt aramıştır. Öncelikle günümüzde, Ortadoğu'da sistem karşıtı bir hareket olarak, dünyada hiçbir oluşumun sahip olmadığı medya araçlarına sahip olunduğu bilincinde olan bir yaklaşım sergilenmek durumundadır. 30 yıllık mücadelenin yarattığı değerler olarak kendini etkili ifade edebilecek, karşıtlarının konumunu ortaya koyabilecek, mücadeleyi daha geniş halk kitlelerine ve farklı kesimlere duyurabilecek araçlara sahip olunmuş durumdadır. Ancak geçen süreç açısından bunları potansiyellerine göre kullanmada ciddi yetersizlikler yaşanabilmiştir. Yaşanan örgütsel kriz bu anlamda bu sahaya da yansımış, birçok zaman temel çalışmaya endeksli değil de taliye kayan bir duruş ortaya çıkabilmiştir. Özellikle içinde bulunduğu zor koşullarda, demokratik Konfederalizm Önderliği’nin savunmalar ve görüşme notları ile ortaya çıkarmaya özen gösterdiği halkın gündemine girememe, bu nedenle dıştaki güçlerin gündemine kayma ve dönem dönem yaşanan örgütsel krizin etkisi altında kendini savunma pozisyonunda tutarak, öncülük etmesi gereken hamleleri geriden takip etme yaşanmıştır.

Bu anlamda geride bırakılan yakın süreçte, görev kapsamı genişleyen basın yayın çalışmalarının rolünü etkili bir biçimde yerine getirdiğinden bahsedilemez. Bu belirlemeyle basın yayın çalışma sahasında hiçbir çaba harcanmadığı söylenmek istenmiyor. Belki en fazla aktif değerlendirilmeye çalışılan bir saha da oldu. Göz önünde ve somut çalışmaya dayanma gibi bir özelliği olduğu için her zaman üzerinde yoğunlaşmalar da yaşandı. Ancak örgütsel olarak yaşanan dağınıklık güç ortaklığını yaratmadı, aynı hedefe yönelen ve sonuç alan bir çalışmayı ortaya çıkaramadı. Her sahanın kendi özgünlüklerini de dikkate alarak ortak gündemler oluşturduğu ve toplumu buna göre yönelttiği bir çalışma yürütülemedi. Birçok saldırı bu anlamda cevapsız kaldı, Önderlik paradigması ile aydınlanmayı, bilinçlenmeyi bekleyen halk, hak ettiği biçimde bununla buluşturulamadı. Yine halkın demokratik hak talepleri, örgütlenmeleri ve bu temelde ortaya çıkan eylemleri gerçek anlamda yansıtılamadı.

Bunun yanında ideolojik bir çalışma olması itibariyle basın yayın sahasının yerine getirmesi gereken bir görev de iş yapmayanı işe davet etmek, halk özgürlük çizgisinde olmayanları buna çekmektir. Yaratılan tahribatların önüne geçmek ve varsa halk karşıtlığı ve değerlerle oynama bunu teşhir etmektir. Bu yükümlülük de yeterince gerçekleştirilemedi. Bu anlamda basın yayın alanı, çalışmaları takip eden, Demokratik Konfederalizm Önderliği’nin hareket, kadro ve halk önüne koyduğu görevlerin yerine getirilip getirilmediğini denetleyen bir mekanizma haline gelemedi. Örgütsel muğlaklık altında at izi ile it izinin karıştığı, doğru ile yanlışın ayırt edilemediği bir süreç yaşandı ve böylesi bir ortamda özgürlük ölçüleri de kayboldu. Bu anlamda yaşanan sorunlar ve ortaya çıkan pratik düzey, ne derecede Önderlik paradigmasına girildiğinin de göstergesi olmaktadır. Niyetlerden, harcanan emekten, birbirinden bağımsız yürütülen çalışmalardan, bireysel duruşlardan bağımsız olarak ortaya çıkan sonuçları ele almak büyük önem taşımaktadır. Hiç yanından bile geçmemesi gereken anlayış ve tutumların bu sahada da gelişmiş olması bir sorgulamaya tabi tutulmalıdır. Yaşanan sorunların genel Kürt hareketinin yaşadığı zorlanmalarla bağlantısı da kurulmalıdır. Ancak bunu yaparken üstlenilen misyon göz ardı edilmemelidir. Konferans, geride bıraktığı süreci bu şekilde değerlendirdi ve sürecin hassasiyetlerini ortaya koyarak aşma kararlılığını da geliştirdi.

Konferansa geniş ve zengin bir bileşimin katılmış olması ve her sahadan gelen kadro yapısının genel basın yayın alanında yaşanan sorunlara karşı göstermiş olduğu sorumluluk düzeyi, tartışmaları önemli derecede yeniden yapılanma gündemi çerçevesine koydu. Yaşanan sorunların bilincinde olan bir bileşim olması, bu anlamda çalışmaların gelişmesi önünde engel olan tutum ve yaklaşım eksikliklerinin bir an önce aşılması yönünde duyulan ihtiyacı da ortaya çıkardı. Konferans bu yaklaşımla yeni dönem görevleri ve örgütlenme biçimine yönelik yoğunca tartıştı.

Yeni çalışma dönemi ve görevler açısından basın yayın sahasının ortaya çıkarması gereken ciddi bir öncülük sorunu vardır. Temelde yeni paradigmanın hızla kavrandığı, KONGRA GEL III. Genel Kurulu’nun ortaya çıkardığı sözleşme ile sistem kazandığı bir dönemde, demokratik konfedaral örgütlenmeleri geliştirme gibi oldukça önemli bir görevle karşı karşıyadır. Demokratik ve ekolojik toplumu bunun felsefesine ve ahlaki ölçülerine göre geliştirme çalışmalarında nasılını ortaya koyabilecek bir bilinç kaynağı olması gerekmektedir. Bu anlamda, üzerinde çalışma yürüttüğü tüm sahalar açısından alternatif medya anlayışını geliştirmek önem taşımaktadır. YRD III. Konferansı yalnızca sistemi eleştiren bir yayıncılığı değil, en temelde alternatif bir duruşu ve yayıncılığı esas almaktadır.

Yapılan tartışmaların temelde esas aldığı konu bu olurken, bunun temel ilkeleri de yönetmeliği ile bazı esaslara bağlanmış ve kriterleri oluşturulmuştur. Buna göre basın yayın sahası çalışmaları önümüzdeki süreçte açılımı, uzmanlaşmayı ve daha etkili haberciliği gündemine almıştır. Bununla birlikte özellikle iktidar ilişkileri içerisinde güç kazanan medya anlayışı yerine, devletçi, iktidarcı zihniyeti aşan, bunun yerine komünal insanlık değerlerini esas alan bir örgütlenme modeli, yaşam anlayışı ve yaklaşımı öne çıkarılmıştır. Bu anlamda basın yayın sahalarının bundan sonraki süreçte kendisini tabandan örgütleyen ve demokratik konfederal yapılanmalara giden bir çalışma tarzını esas alması, bu tür kurumlaşmaları ön plana çıkarması ve teşvik etmesi gerekmektedir. Halkın bu yönlü örgütlenmelerine yüksek bilinç katarak desteklemelidir. Basın yayın sahası çalışmaları ancak bu şekilde demokrasi mücadelesini radikal bir çizgiye çekebilecek, bu anlamda alternatif bir ses haline gelerek topluma mal olabilecektir.

YENİLENEN KADRO BİLİNCİ BAŞARIYI GETİRİR

Hareketimiz, yaptığı son konferans ve kongrelerle birlikte kendini yeniden yapılandırıp kararlaştırmış, yeni bir planlama ile kadrolar sorununu her zamankinden daha fazla öne çıkarmıştır. Özgürlük hareketimizin yeniden örgütlenmeye ilişkin aldığı kararları demokratik konfederalizm projesiyle, mücadelenin siyasal, örgütsel, meşru savunma alanlarında gerçekleştirip, hayata geçirecek temel öğeler kadrolar olmaktadır. Nasıl ki bir program, plan, alınan kararlar yol göstericilik arz ediyorsa, neleri, nerede, nasıl yapmamız gerektiği sorularına cevap oluşturuyorsa, önümüzü aydınlatıyor, yönümüzü belirliyor, doğrultumuzu çiziyorsa; kadrolar da bütün bunları hayata geçiren, pratikleştiren, kendi şahıslarında eksiksiz temsil eden, pratikte halkın gerçekleştirmesine öncülük eden güç olmaktadırlar. Kararlar olmadan ne yapacağımızı, nasıl yapacağımızı bilemez; bunları değişik alanlarda hayata geçirecek kadrolar, onlardan oluşan örgütler olmadan da aldığımız kararların pratikleşmesi mümkün olmaz. Kararlar ne kadar doğru, kapsamlı, somut duruma uygun olursa olsun, bunları kendi şahıslarında temsil edecek ve yine mücadeleye dönüştürecek kadrolar oluşmadan, aldığımız kararların hepsi kağıt üzerinde kalır ve iyi birer istem olmaktan öteye gitmez. İdeolojik mücadeleye ilişkin ne kadar karar almış olursak olalım, ideolojik ilkelere göre yaşayan, örgütlenen, onları kendinde temsil eden, bu temelde de bununla çelişen yaşam ölçü ve özelliklerine, ideolojik ilkelere karşı mücadele eden kadro oluşmadan, ideolojik mücadele ve teorik çalışmaya ilişkin kararlar ortada kalır. Bu siyasal açıdan, serhildanları geliştirmek, kitle mücadelesini yürütmek açısından da; halkın örgütlülüğünü yaratmak, kadın özgürlüğüne ve ekolojiye dayalı demokratik konfederal sistemi inşa etmek üzere, örgüt çalışmalarını geliştirmek açısından da öyledir.

KONGRA GEL III. Genel Kurul Toplantısı'nda hazırlanan Koma Komalên Kürdistan Sözleşmesi kendiliğinden hayata geçmez ve yalnız başına hiçbir şey ifade etmez. Bu, ancak halk örgütüne dönüştükçe, halk orada belirlenen ilke ve kurallara göre örgütlenir, yaşar, çalışır kılındıkça sözleşmenin bir değeri olur. Bu temelde, halkı böyle bir yaşama çekecek, bu konuda onu aydınlatacak, yön verecek, eğitecek, yaşamda, çalışmada, mücadelede halka öncülük edecek olan da kadrolardır. Bu, meşru savunma mücadelesi açısından da önem arz etmektedir. Aktif savunma sürecinin gelişimi, yaygınlaşması ve derinleşmesine bağlı olarak kadro ve komuta sorunları doğru bir üslup ve tarzı tutturmak, etkili bir mücadele yürütmek açısından çok daha önemli hale gelmektedir. Önderlik, *"hiçbir sistem kusursuz değildir ve kendi başına da tamamen doğrudur ya da yanlıştır diye tanımlanamaz. Her sistemin avantajlı ve kusurlu yanları vardır. Onları değerli ve doğru kılacak, hayata geçirecek olan kadrolardır"* diyor. Doğru yönlerini öne çıkarıp uygulayacak, eksik yönlerini pratik içinde giderecek güç kadrolar olmaktadır. Yani sistemlerin başarılı olması, hayata geçmesi, bir toplum örgütlülüğü düzeyine ulaşması, ancak onları iyi anlayan, özümseyen, doğru üslup ve tarzla günlük pratik içinde hayata geçiren kadrolarla, onların koşullara uygun, işlevsel, örgütlülükleriyle mümkün olur. Bu bakımdan hareketimizin içine girdiği süreç, ideolojik, politik ve meşru savunma alanında hamlesel düzeyde mücadeleyi geliştirme, kendini pratikleştirme her zamankinden daha fazla kadroların önemini, rolünü, gereğini ortaya çıkarmaktadır.

Çizginin gereklerine göre eğitilmiş, Apocu çizgide donatılmış, yetiştirilmiş, kendini bu çizgiye iyi vermiş, yine bunu hayata geçirmek için gerekli olan üslup, tarz, tempoya kavuşturulmuş kadrolar, böyle bir hamle döneminde, hareketin pratikleşme sürecinde hayati önem arz etmektedir. Bu nedenle genelde hareket olarak sorunumuz kadrolar sorunu olmaktadır.

Özgürlük hareketimiz pratikleşme ve her alanda aktif mücadele sürecine girmiştir. Örgütü büyütme, halkı yediden yetmişe örgütleme hedefiyle bir örgütsel çalışma, örgütsel büyüme sürecindedir. Yine siyasal serhildanı Kürdistan'ın dört parçasında, yurtdışında, Kürt insanının yaşadığı her yerde dönemin görevlerini başarmak üzere geliştirme süreci içindeyiz. Bir de meşru savunma çizgisinde gerillanın aktif savunmayı geliştirme durumu söz konusudur. Bu, 1 Haziran 2004 atılımıyla birlikte giderek gelişen bir durumu ifade ediyor.

Saldırılara karşı direnmekten başka çaremiz yok

İçinde bulunduğumuz süreçte kuzeyde bir savaş durumu yaşanmaktadır. Buna orta ölçekli bir savaş da diyebiliriz. Bizi ezmek ve imha etmekten başka bir hedefi olmayan ve bunu her fırsatta söyleyen bir sistemin, gücün saldırılarıyla karşı karşıyayız. Bunun karşısında halk, hareket olarak ve bunların savunma gücü itibarıyla gerilla olarak kendimizi bu saldırılara karşı aktif savunma pozisyonumuz var. Biz, bu saldırıları boşa çıkartmak, uluslararası komployla ifadesini bulan gericiliği parçalayıp toplumsal özgürlüğü gerçekleştirmek, demokratik değişim dönüşümü ortaya çıkarmak ve demokratik konfederal sistemi inşa etmek üzere aktif savunma direnişini, mücadelesini geliştiriyoruz. Bütün bu görevleri Önderliğimiz, tek yanlı ateşkesle, barış içinde demokratik yöntemlerle gerçekleştirmek istedi. Fakat gördük ki karşıtlarımız buna itibar etmiyor, bunu bir zayıflık etkeni olarak değerlendiriyorlar. Buna dayanarak Hareketimizi ezip imha edeceklerini, tasfiye edip bitireceklerini hesap ediyorlar. Bu temelde de her yönden saldırı yürütüyorlar. Bizim bu saldırılar karşısında direnmekten, kendimizi koruyup, savunmaktan, otuz yıllık mücadelenin ortaya çıkardığı yüce değerleri korumaktan, özgür demokratik yaşamı kendi mücadelemizle yaratmaktan başka çaremiz yok. Yine gericiliği parçalayıp özgürlüğü kazanmanın, demokratik sistemi inşa etmenin başka yolu yok.

Bütün bu mücadeleleri yürütecek, görevleri gerçekleştirecek olan halkın kendisi; yoksul, emekçi halk kitleleridir. Başta kadın ve gençler olmak üzere bunların öncülüğünde tüm emekçi halk, köylüler, işçiler, memurlar, işsizler, yurtsever ve demokrat olan tüm kesimler oluyor. Bu kesimlerin örgütlenebilmesi, bu görevleri yerine getirecek mücadelenin içine girebilmesi, bu mücadelede başarılı olabilmesi için de kendisine öncülük edebilecek tutarlı, bilinçli, iddialı, iradeli, yaratıcı kadrolara ve kadroların oluşturduğu örgütlere ihtiyaç duyuluyor. Bu olmadan, şubattan bu yana yaptığımız onlarca konferans, kongre ve toplantıyla aldığımız kararları, yaptığımız planları hayata geçiremeyiz. Dolayısıyla da uluslararası kompolyu parçalayacak, yenilgiye uğratacak, gericiliği darbeleyecek bir mücadeleyi ortaya çıkaramayız. Yine halkın tüm kesimlerini örgütleyecek, demokratik konfederalizmi inşa edecek bir örgütsel çalışma içine olamaz ve böyle bir örgütsel sistemi yaratamayız.

İçinde bulunduğumuz süreç itibariyle Özgürlük hareketimizin genel duruşunu şöyle formüle edebiliriz: Önderlik görevleri eksiksiz yerine getirilmiş, dönem en kapsamlı teorik çözümlemelerle aydınlatılmıştır. AİHM Savunması ve ardından "Bir Halkı Savunmak" kitapları, tarihsel gerçekliğin günümüzdeki dünya durumunu, bölge ve Kürdistan koşullarını çok ayrıntılı, kapsamlı biçimde bilimsel yaklaşıma dayalı teorik çözümlemeye tabi tutmuş durumdadır. Bu noktada, felsefik ve ideolojik olarak yenilenme, somut koşullara uygun, halkı ilerletecek yeni bir siyasi program ortaya çıkartmıştır. Bu programı pratikleştirecek yol olarak yeni bir stratejinin geliştirilmesi, uygulanabilir taktiklerin belirlenmesi, bütün bunlara uygun olarak örgütsel sistemimizin nasıl olması gerektiği sorularının hepsi düşüncede aydınlatılmıştır.

Hareketimizin bu teorik çözümlemeler temelinde kendini kararlaştırma ve planlama düzeyi de en ileri noktaya ulaşmış durumdadır. Önderlik, teorik çözümlemelerini derinliğine ve genişliğine özümsemeyi ortaya çıkardı, diğer yandan ise hareketin kendini yeniden yapılandırmasını, önümüzdeki döneme ilişkin gerçekleştirmesi gereken karar ve planların ortaya çıkartılmasını sağladı. Bu bakımdan da bir eksiklik yaşanmamıştır. Hatta Apocu hareketin tarihinde en uzun süreli çalışmayla, yine en kapsamlı toplantılarla bu görevler yerine getirilmiştir. Bu bakımdan hareket olarak en hazırlıklı bir dönemin içinde bulunuyoruz. Kendini kararlaştırma, planlama bakımından güçlü çalışmaların yapıldığı, aydınlatılmayan hemen hemen hiçbir şeyin kalmadığı; nerede, neyin nasıl yapılması gerektiği sorularının hepsine karar düzeyinde cevapların verildiği bir düzeye ulaşılmıştır. Bu noktada halkın durumu, bütün bu kararları uygulamak, demokratik konfederalizm projesini her alanda etkin ve yaygın bir biçimde hayata geçirmek için en elverişli bir konumu arz etmektedir.

Geçmişe bakmaya gerek kalmadan, 2005 Newrozu'na bakarak böyle ifade edebiliriz. Hiç kimsenin çarpıtamayacağı, farklı tanımlayamayacağı ve gösteremeyeceği kadar açık bir olgudur. Newroz'dan sonra halkın gösterdiği direnişe, kadınların, gençlerin en ağır saldırılara, polis baskısına, işkencesine, hatta silahlı taramalara kadar varan baskılara karşı gösterdiği direnişi, Van'da, Amed'te, Kürdistan'ın birçok alanında rahatlıkla görebiliriz. Bunun küçümsenmesi mümkün değildir. Hiçbir yerde de kolay kolay bu kadar uzun süreli, örgütlü, etkili mücadele eden halk gücü bulunamaz. Kürt halkı, neredeyse bayram havasında serhildan mücadelesini yürütmektedir. Bu bakımdan yeni çizgiyi, paradigmayı ve bu temelde gelişecek mücadeleyi anlama, değer verme, güç katma noktasında halkın herhangi bir eksikliği ve kusuru yoktur. Tersine çok fazla fedakarlık gösteren ve güç katan bir yaklaşım sergilemektedir. En değerli varlıklarını bu mücadeleye gözünü kırpmadan verme durumu yaşanmaktadır.

Kadro örgütlülüğüyle başarı ortaya çıkacaktır

Başka bir etken olarak Kürdistan ve Ortadoğu'daki siyasi gelişmelere, yani bizim dışımızdaki etkenlere bakabiliriz. Kürdistan sadece bizim değil, belli başlı dünya ve bölge güçlerinin hepsinin ilgilendiği, mücadele ettiği bir saha durumundadır. Ortadoğu'da üçüncü dünya savaşı sürüyor. Bunu herkes böyle söylüyor. ABD, 20 Mart 2003'ten beri büyük bir ordu ve her türlü şiddeti uygulama temelinde Ortadoğu'ya girmiştir. Irak'ta her gün oluk oluk kan akmaktadır. Bölgenin diğer alanlarında birçok çatışmalı pozisyonlar var ve Kürdistan böyle bir bölgenin ortasındadır. Kürdistan, bütün bu mücadelelerden en çok etkilenen durumdadır. Dolayısıyla çok aktif siyasal, askeri mücadele durumu yaşanıyor. Değişik güçler arasında böyle etkili bir mücadeleye yol açacak kadar kapsamlı, derinlikli, kolay kolay çözülemeyen çelişkiler yaşanmaktadır. Küresel sermaye adına ABD ve müttefikleriyle I. Dünya Savaşı'nın Ortadoğu'da gerçekleştirdiği ulus devlet statükosu arasında kıyasıya bir çelişki, çatışma durumu yaşanıyor. Bu durum bölgenin mevcut statükosunun parçalanması, yeni bir Ortadoğu sisteminin yaratılması yönünde bir gelişme arz etmektedir. Genel kanı da budur. Eski statüko ne kadar direnirse direnşin, bu direniş umutsuzdur; parçalanıp aşılacaktır.

Dünyadaki gelişmelere uyumlu olarak, yine Ortadoğu'nun tarihsel ve güncel gerçeğine uygun olarak yeni bir Ortadoğu sistemi oluşacaktır. Bu 'dünya savaşı' denen olgu, böyle bir sistem yaratma arayışını ifade ediyor. Bu, oldukça önemli bir durumdur. Köklü değişiklikler ancak bu düzeydeki çatışmalarla gerçekleşmektedir. Dünya savaşı türünde çelişki ve çatışmalarla olmaktadır. Dolaylısıyla büyük sorunlar ancak böyle çatışmalar içinde çözülür. Ortadoğu'da yeniden bu düzeyde bir çelişki ve çatışma konumu ortaya çıkmışsa bu demektir ki, Kürt sorunu gibi çok karmaşık, ağır, önemli ve tarihsel çelişki, çatışma ortamında çözülebilir. Çelişkilerden ustaca yararlanılır aktif mücadele konumu içine girilirse, eski sistemin yıkılmakta olduğu, yeninin nasıl kurulacağının araştırıldığı, birçok yönden yeni sistem kurma çabalarının geliştirildiği bir ortamda, yeni Ortadoğu sisteminin Kürdistan üzerindeki inkar, imha siyasetini kıracak, Kürdistan'ın özgürlüğü ve demokrasisini öngörecek temelde sağlamak için koşullar en uygun, fırsatlar en fazla, imkanlar en çok oluşmuş demektir. Demek ki dışımızdaki objektif diyebileceğimiz koşullar da her zamankinden uygun bir durumu arz etmektedir. Fırsat ve imkanlar bakımından her zamankinden daha fazla özgürlük mücadelesini geliştirmek, Kürt sorununun çözümünü gerçekleştirmek için olumluluk sunmaktadır. Bütün bu bakımlardan mevcut durumda özgürlük ve demokrasi mücadelesini geliştirmek, Kürt halkının özgür ve demokratik yaşamını inşa etmeyi gerçekleştirmek temel görevimiz olmaktadır.

Bu elverişlilikleri birleştirecek, pratiğe dönüştürecek, buradan sonuç alacak olan nelerdir? Sorun neredeydir? Eksiklikler nelerdir? Burada kadro ve örgüt sorunu öne çıkmaktadır. Önderlik görevlerini yerine getirmiş, hareket kendini en kapsamlı ve ayrıntılı biçimde kararlaştırmış, halk bütünüyle Önderliğe bağlı, özgürlük çizgisine, mücadeleye kendini veriyor. Bunlarla birlikte dış koşullar, siyasi ve askeri durum mücadele etmek için fırsat ve imkanlar sunmaktadır. Bu fırsatları değerlendirecek, birleştirecek, bu elverişlilikleri bir kazanıma, sonuca dönüştürecek olan güç kadro ve örgüttür. Bunlara öncülük edecek, bunları bir sonuca vardıracak, başarıya götürecek yegane güç burasıdır.

Demek ki içinde bulunduğumuz bu süreçte kadroların ve kadro örgütlenmesinin durumu Özgürlük hareketimizin gelişimi açısından belirleyici bir noktadır. Eğer mücadelenin gereklerini yerine getirecek, çizgiyi özümsemiş, mücadeleyi doğru bir üslup ve tarzla başarılı bir temelde yürütecek kadrolar ve bunların örgütlülüğü yaratılırsa bu büyük bir başarı ortaya çıkaracaktır. Ama bunlar olmazsa, bütün bu özelliklere, çizgiye uygun kadrolar, onların doğru örgütlülükleri, çalışma tarzı, işleyişi oluşmazsa,

> "Provokasyon, inkar sistemine dayalı olarak gelişen bir olaydır. Sadece bir siyaset ya da bir örgütsel durum değil, bir ruh hali, duygu, düşünce durumudur. Bir duruş, teslimiyet ve ihanetin aktifleşmesidir. Dolayısıyla inkar ve imha sisteminin Özgürlük hareketimiz içerisinde hortlatılması, hareketin içten saptırılması, sistem içerisine çekilme çabası oluyor".

bu da imkanların heba olmasına yol açacaktır. Kadroların belirleyici olduğu, kadro örgütlenmesinin durumu belirlediği, başarının da başarısızlığın da, gelişimin de gelişememenin de birinci ve temel sorumlusunun kadrolar olduğu bir dönemin içindeyiz. Bütün bu objektif ve sübjektif alandaki elverişlilikleri hayata geçirecek olan kadro ve örgüttür. Bu bakımdan dönemin en temel çalışması olarak kadro çalışmasını almak, kadro sorunlarını gerçekçi bir biçimde ve bütün yönleriyle gündemleştirmek, ortaya sermek, açmak, bunları Önderlik çizgisine uygun bir temelde çözümlemek yapılabilecek en değerli çalışmadır.

Direnişi her alanda geliştirme sürecindeyiz

Hareket olarak bizi başarıya götürecek, Önderlik değerlendirmelerini, konferans ve kongrelerimizin kararlarını yaşamsallaştıracak, halkın çağrılarına cevap oluşturacak, siyasi ortamın fırsat ve imkanlarını değerlendirecek yegane güç, kadro gücünün ortaya çıkartılmasıdır. Bu bakımdan kadrolar yaratmak, eğitmek, kadro sorununu çözmek, hareketin içinde bulunduğu duruma uygun kadro politikasını geliştirmek büyük önem arz etmektedir. Kadro eğitim çalışmaları, en değerli, günün görevlerine en çok cevap oluşturabilecek, hareketimizin ilerlemesinde en çok rol oynayacak bir çalışmayı oluşturuyor. Bunu önemsemeli, değerli bulmalıyız. Rasgele bir kadro tanımıyla, kadro duruşuyla bu çizgiye uygun hareket edilemez ve görevler yerine getirilemez. Tamamen bu çizginin gereklerine uygun, Önderlik çizgisini iyi özümsemiş, netleşmiş, kararlaşmış, onu hayata geçirecek tarza, tempoya ulaşmış, kendini Önderlik özellikleriyle donatmış, siyasi mücadelede ustalığa sahip, yine pratikte yaratıcı, girişken, örgütlemede, yönetmede, eylemde son derece cesur, fedakar bir kadrolaşmaya ihtiyacımız var. Kadronun bu özelliklerle donatılması her zamankinden daha fazla gerekmektedir. Çünkü herhangi bir dönemde değiliz. Atılım, hamle dönemindeyiz. Direnişi her alanda, her bakımdan geliştirme, halkı yediden yetmişe örgütleme, demokratik konfederal sistem içinde örgütleme sürecindeyiz. Bütün bu görevleri doğru anlayan ve başarıyla yerine getiren bir kadrolaşmanın ve kadro örgütlenmesinin yaratılmasına ihtiyaç vardır.

Geçen dönemde sistemde değişim, yeniden yapılanma tartışması ile birlikte kadroda da bir yenilenme tartışması yürüttük. Yoğun eleştiri ve özeleştiriler verdik. Hem örgütsel bakımdan değişme, yenilenme ve yeniden yapılanma bir görevdi hem de tüm kadrolar bakımından böyle bir yenilenme, yeni Önderlik çizgisini özümseme görevi vardı. Bu temelde çok zorlu, karmaşık, dalgalı bir süreç de yaşadık. Bu '93'ten beri bu biçimde devam etmektedir. Bu süreç 1 Eylül 1998 kararıyla birlikte çok daha fazla somutlaşmıştır. Uluslararası komplonun saldırıları altında ise çok inişli çıkışlı bir mücadele süreci yaşandı. Zaman zaman geride kaldık, çizgi gerçeklerine ters düştük. Bu durum bizi zayıflattı, kayıplara uğrattı. Yine zaman zaman bazı kararlar alıp, süreci tanımladıksa da bunu doğru anlayan kadro ve örgütler yaratamama, bu kadro ve örgütleri mücadeleye etkili bir biçimde sevk edememe, öncülük edememe, yönetim gücünü doğru bir biçimde ortaya çıkaramama, deyim yerindeyse oportünist bir tutum içerisinde kalındı. Bu da birçok doğru karar almamıza rağmen hareketimizin bu temeldeki gelişimini engelledi ve duraksattı. Zaman zaman yapılması gereken çalışmaları yapma, içine girilmesi gereken mücadelelere de girdik.

Örneğin, YNK'nin uluslararası komplo stratejisi doğrultusunda üzerimize gelişi karşısında 2000 yılı güzünde kararlı bir direniş gösterdik. Bu önemli gelişmelere de yol açtı. Halkı canlı tutma yönünde sınırlı da olsa çalışmalarımız oldu. Kendimizi eğitme yönünde çok yetersiz de olsa yürüttüğümüz çalışmalar oldu. Komplo karşısında direnip kendimizi korumamızda bunun da bir etkisi oldu. Bunlar da olumlu gelişmeler ortaya çıkardılar. Zaman zaman provokatif saldırılarla karşı karşıya geldik. 2000 yılında askeri saldırıdan önce esas olarak içten bir provokatif saldırıya maruz kaldık. Yine 2003'te ABD'nin Irak saldırısı ardından, Irak zeminine dayalı dışa bağlı, içte de yozlaşmış çeteci bazı kesimlerin gruplaşıp örgütlenerek, örgütü tümden Önderlik çizgisinden koparmayı ve dağıtmayı hedefleyen saptırmalarına, saldırılarına maruz kaldık. Mücadele tarihimizin en kapsamlı, en hileli, en iğrenç provokatif saldırısıyla yüz yüze geldik. Provokasyon, inkar sistemine dayalı olarak gelişen bir olaydır. Sadece bir siyaset ya da bir örgütsel durum değil, bir ruh hali, duygu, düşünce durumudur. Bir duruş, teslimiyet ve ihanetin aktifleşmesidir. Dolayısıyla inkar ve imha sisteminin Özgürlük hareketimiz içerisinde hortlatılması, hareketin içten saptırılması, sistem içerisine çekilme çabası oluyor. Kadroyu, örgütü bütün yüce değerlerinden kopartarak, en inkarcı bir yaklaşımla kendi kendini inkar edecek, yok sayacak, reddedecek; en geri, en düşman olanı ise doğruymuş, iyiymiş gibi benimser hale gelecek duruma düşürülmesi, getirilmesi oluyor. Bu anlamda düşüncede, duyguda, yaşamda, anlayışta tersyüz etme, tepe taklak hale gelme, getirilme olayı denebilir buna. Hareket olarak geçen süreçte böyle saldırılara maruz kaldık.

Örgüt sorunları çözerek ilerler

Önderliğimiz bu durumu netleştirmek, aydınlatmak, hareketi yeniden tanımlamak, felsefik, ideolojik, politik, stratejik ve taktiksel bakımdan günün gelişmelerine göre Kürdistan'da ve Ortadoğu'da ortaya çıkan gelişmelere bağlı olarak yeniden yapılandırmak üzere yoğun teorik çalışma yürüttü, aydınlatma hareketini geliştirdi. Dolayısıyla bütün örgütü ve kadroyu bu durumdan kurtarıcı, yeni bir paradigma temelinde yeniden yapılandırıcı ve mücadeleye sevk edici bir noktaya çekti. Bir yılı aşkın süredir de hareketimiz bu temelde kendini yeniden tanımlamak ve yapılandırmak üzere yoğun bir çalışma yürüttü. Bütün bunlar KONGRA GEL III. Genel Kurul Toplantısı'yla da en üst düzeyde birleştirildi, bütünleştirildi, netleştirilip karara bağlandı. Böylece örgüt kendini yeniden Önderlik çizgisinde yapılandırmayı başardı. Kendini toparladı ve eyleme sevk etti. Provokasyonun dağıtıcı, yıkıcı, bozguncu etkilerini bertaraf etti. Kendini Önderlik çizgisinde eğiten, toparlayan, yeniden sisteme kavuşturan ve işler kılan bir örgüt yapısına kavuşturdu. Böylece örgütsel yapılanma, örgüt olma durumu gelişti. Sorunlarını çözecek bir mekanizma ortaya çıkardı. Hareketimiz genelde böyle bir yapı kazandı. Önderliğin ortaya koyduğu çizgide yoğun bir iç mücadele dönemi yaşandı. Hareket kapsamlı bir eleştiri, özeleştiri sürecinden geçti. Herkes, Önderliğin ortaya koyduğu çizgide kendini yeniden tartıp değerlendirmek zorunda kaldı. Bu bakımdan uluslararası komplo döneminin etkilerini, yine provokatif tasfiyeci saldırıları tersyüz edici, kendi gerçekliğine ters düşürücü etkilerini aşma yönünde genelde önemli bir ilerleme, kadrosal düzeyde de yeniden şekillenme durumu gelişti. Hareket içerisinde böyle geri anlayış ve eğilimlerin mahkum edildiği bir süreç yaşandı. Ağırlıklı olarak konferanslar, kongreler bunu temsil ettiler. Örneğin HPG konferansı önemli ölçüde kadro, komutalaşma sorunlarını tartıştı. Özellikle de aktif savunma içinde kadrolaşmanın temel ölçülerini tartışarak, buna ters olan anlayış ve eğilimleri mahkum etti.

> "Bazıları "devlete, hiyerarşiye karşıyım" diyor, ama milliyetçi ve aileci anlayışları derinden anlamaya çalışmıyorlar. Ailecilik ve milliyetçilik aşılmadan, hiyerarşik ve devletçi sistem aşılamaz. Ailecilik bir sistemdir, bir değerler bütünüdür. Genelleşmesi baskı, sömürü, devlet ve iktidardır.Bu, bireyi bitiren, birey özgürlüğünü ortadan kaldıran bir durumdur."

PKK Kongresi de, bu konuda yoğun bir tartışmayı ortaya çıkardı. Sadece yeni paradigmaya uygun yeni bir program ve tüzük yaratmak, yeni bazı projeleri kararlaştırmakla sınırlı kalmadı. Yeni dönemin kadrosunun ne olması gerektiği, demokratik konfederalizm sisteminin öncü yol gösterici, uygulayıcı kadrosunun nasıl oluşması gerektiği, dolayısıyla yeni PKK'liliğin ölçülerinin neler olması gerektiğini somut bir şekilde ortaya koydu. Önderliğimizin "Bir Halkı Savunmak" kitabında geliştirdiği tanımları kapsamlı bir biçimde tartıştı. En son KONGRA GEL III. Genel Kurul Toplantısı'nda da sadece bir sistem yaratma yani "Koma Komalên Kürdistan" sistemini tanımlayan sözleşmeyi hazırlamak bakımından bir sonuç almakla, örgütsel çalışmayı bu temelde ilerletmekle yetinmedi. Bu sistemi hayata geçirecek kadroların nasıl olması gerektiği noktasında da önemli değerlendirme ve tartışmalar yaptı. Bu sistemi, onu oluşturacak kararları hayata geçiremeyecek kadro anlayışlarını, eğilimlerini, duruşlarını geçen dönemin pratiklerinin çözümlenmesine dayalı olarak eleştirdi, mahkum etti. Bu bakımdan genel planda kadrolaşmada geçen birkaç yıllık sürece göre önemli bir gelişmenin yaşandığı, netleşmenin ve kararlaşmanın olduğu rahatlıkla söylenebilir. Bu temelde yeniden bir sorumluluk düzeyi, kadro gücünün görevlere göre kendini yeniden iş bölümüne kavuşturması bu gelişmelere bağlı olarak önemli ölçüde gerçekleşti. Böylesi bir süreç devam da ediyor. Ama en genel planda bu durum gerçekleşmiş de bulunuyor.

Örgüt, bilinçte bazı savrulmaları yaşayanlar açısından ideolojik mücadeleyle, eğitimle, eleştiri, özeleştiriyle yeniden doğruya çekilme imkanı ve fırsatı veriyor. Ama örgüt içerisinde kalarak ruhsal, düşünsel dalgalanmayı yaşayanlar, yeniden örgüte katılmak, çizgiyi özümseyerek, yeni dönemin kadrosu olma yönünde ilerleme fırsatına sahip oldular. Bu bakımdan hareket, anlayışları düzeltme, tasfiyeciliğin kadro üzerindeki etkilerini aşma yönünde de önemli bir düzey kazandı. Örgüt sorunları belli ölçüde çözüldü, kadrolaşmada önemli bir netleşme oluştu, ama bu örgütün bütün sorunlarının çözüldüğü anlamına gelmiyor. Sorunlar her zaman olur ve örgüt sorunları çözerek ilerler. Burada önemli olan, sorun çözecek mekanizma yaratmaktır. Son toplantı, tartışma ve yeniden yapılanma yönünde atılan adımlarla, örgüt kendini işleyen bir sisteme ulaştırdı. Bu mekanizma işletilirse, bundan sonra ne tür sorunlarla karşılaşılırsa karşılaşılsın, sorunlar çözülebilir, aşılabilir. Bu noktada örgütün demokratik konfederalizm çizgisinde yeniden yapılanması, sistem kazanmasına uygun olarak hareket içindeki tüm kurum ve örgütlerin bu kararlara, çizgiye bağlı olarak kendini yenilemesi ve yeniden yapılandırması gerekmektedir.

Hareket olarak, Koma Komalên Kürdistan Sözleşmesi'ni Kürt halkının özgürlük ve demokrasi anayasası olarak kabul ettik. Onunla çelişen her şey onunla düzeltilmek durumundadır. HPG Konferansı, PKK Kongresi de bu kararı aldı. Kadın Kurultayı'nın da yaklaşımı böyledir. Zaten KONGRA GEL Genel Kurulu da esas olarak bunu belirledi. KONGRA GEL Genel Kurulu kararlarının, sözleşmesinin elbetteki hataları, terslikleri de vardır. Bunlar önümüzdeki süreçte ortaya çıkacak gelişme ve tecrübelere bağlı olarak gerçekleştirilecek, düzeltileceklerdir. Yeni gelişmeler ışığında şimdi belirlenmiş şeyler yarın eksik ya da hatalı pozisyona düşebilir, ama onlar düzeltilecektir. Mutlak bir olgu yok, ama şu an genel hareket açısından bütünlüğü ifade eden, doğruları belirleyen, herkesin uygulaması gereken KONGRA GEL III. Genel Kurulu Toplantısı'nın kararları olmaktadır. Her kurum ve örgütün kendini buna göre yapılandırması gerekiyor. Kararlar, Önderlik değerlendirmelerinin, "Bir Halkı Savunmak" kitabının, yine Önderliğimizin demokratik konfederalizme ilişkin ifadelerinin incelenmesi, değerlendirilmesi, özümsenmesiyle oluşturulmuştur. KONGRA GEL III. Genel Kurulu kararlarına göre düzeltme yapmak esas olarak Önderlik çizgisi ve değerlendirmelerine göre yeniden yapılanmayı, düzeltmeyi içeriyor. Biz esas olarak Önderliğin savunmasından görüşler alıyoruz. Buna göre hareket olarak kendimizi yapılandırdık. Eksik kalan, hatalı olan yönlerin de düzeltilmesi gerekmektedir. Kurum ve örgütlerimizin kendini yeniden yapılandırması, yeni sistemin ilkelerine uygun, ona göre işleyen kurumlar, örgütler haline getirmesi ve bu temelde işletmesi; konferans ve kongre kararlarını başarıyla hayata geçiren, dolayısıyla da toplumu örgütlemeye öncülük eden kurum ve örgütler haline getirmesi gerekiyor.

PKK tasfiyecilikle mücadele ederek şekillenen bir partidir

Önderlik geçmiş yıllarda ve süreçte de yoğun bir partileşme mücadelesi verdi. Kürdistan'da, Kürt toplumunun içinde PKK gibi bir partiyi geliştirirken sistemin de parti içinde yoğun etkileri oldu. Bu etkilere karşı çok yönlü mücadele ederek partileşmeyi geliştirebildi, yaratabildi. Her fırsatta parti içinde inkar ve imha sisteminin uzantısı olan provokatif tasfiyeci anlayışlar, eğilimler ortaya çıktı ve mücadele etti. Önderlik buna *"kontra parti"* dedi. Yine inkar ve imha sistemi altında şekillenen insan özellikleri, özellikle de orta kesim özelliklerinin parti içinde kendisini şu veya bu düzeyde ama etkin bir düzeyde yansıtması her zaman oldu. Bunları aştırmak için çok yoğun bir ideolojik mücadele yürüttü. Eleştiri ve özeleştiri sistemini geliştirdi. Kişilik devrimini temel devrimci bir adım, değişimin temel adımı olarak ortaya koydu. Böyle bir duruşu da, orta parti olarak tanımladı. Bu anlamda Önderlik ve şehitler şahsında doğru PKK'lilik gelişti. Önderlik çizgisinde direnen, mücadele eden kadrolar şahsında doğru partileşme çizgisi de, pratiği de ortaya çıktı.

Bu gerçekliğin 15 Şubat komplosu ardından çok daha ağır bir süreci yaşadığını biliyoruz. Komplonun kadro üzerinde ruhsal, duygusal, davranış, çalışma vb her alanda yoğun bir etkide bulunduğu bir gerçektir. Bu durum zaman zaman örgüt içi mücadelelere de yol açtı. İdeolojik tartışmalar, örgütsel mücadeleler yürüttük, çok farklı duruşlar, eğilimler davranışlar ortaya çıktı. Bunlarla mücadele edildi. Ama Irak'ın ABD tarafından işgali ve yeni bir zeminin orada oluşmasına bağlı olarak hareketimiz içerisinde ideolojik, politik olarak Önderlik çizgisinden, mücadele gerçeğinden kopan, bunu bir çizgi haline getirmek isteyen kesimler öne çıktılar. Giderek kendilerini "sosyal reformcular" olarak tanımlayarak, bir grup hareketi haline geldi ve örgütü dağıtıcı bir duruma getirildi. Bu dönemde ortaya çıkan provokatif tasfiyeci kişilikler geçmişe göre daha organizeydiler, dışla bağlantıları daha güçlüydü, kendilerini komplonun uzantıları haline getirmişlerdi. Bu bakımdan belli güçleri vardı, ama çok güçlüydüler, karşı durulamazdı, önlenemezlerdi demek mümkün değil. Çünkü hareket içerisinde baştan beri bu tür eğilimler çıkıyor. Aslında PKK bu tür eğilimlere karşı mücadele içinde gelişen, şekillenen bir parti hareketiydi. Dolayısıyla bu konularda tecrübeliydi.

2003 yazından itibaren Önderlik çizgisinden kopma, kendi içinde bir yığın savrulmayı yaşadıysa da burada esas sorumlu "ben Önderlik çizgisine bağlıyım, ona sahip çıkıyorum, bu çizgi doğrultusunda mücadele edeceğim, bu çizginin kadrosuyum" deyip de bu çizginin gereklerini yerine getirmeyen yönetim ve kadroların tutumudur. Bu tutumlar kapıları ardına kadar tasfiyeci eğilime açtı, meydanı tasfiyeciliğe bıraktı. Özgürlük hareketimiz en büyük zararı burada gördü. En büyük zorlanmayı ona sahip çıkması gereken, sahip çıktığını sanan, söyleyen, ama sahip çıkmayan, sahip çıkmanın gereklerini çizgi esaslarına göre yerine getirmeyen kadroların ve yönetimin tutumlarından gördü. Önderlik bu duruş ve anlayışları eleştirdi, değerlendirdi. Hareket olarak şimdi bunları aşmaya çalışıyoruz.

Genel planda 15 Şubat ardından, özelde de provokatif tasfiyeci çizginin etkili olduğu dönem itibari ile genel kadronun duruşu, üç genel eğilimi arz ediyor: Birincisi, bu etkilere tepki duyan, kendini daha fazla Önderliğe veren, çizgiyi anlamaya çalışan, görev ve sorumluluklara yönelen, hazırlıksız da olsa görev ve sorumluluklardan kaçmayan militan duruşudur. Bu duruş önemli ve yaygın bir duruş olmakla birlikte hareketin yeniden örgütlenmesiyle büyük bir atılım yaptı. Önderliğin "Bir Halkı Savunmak" adlı kitabıyla hızla kendini çizginin gereklerine göre şekillendirme, çizgiye ulaştırma, bir netleşme ve kararlaşma durumu yaşadı. 1 Haziran Atılımı'yla büyük bir heyecan ve coşku duydu. Bu temelde mücadele yürüttü ve yürütüyor. Şimdi yeterli yetersiz, nicelik nitelik bakımından yeterlilik arz etmeyen, ama mücadelenin başında olan kesinlikle budur.

Diğer bir eğilim de, kendini bireyciliğe yatıran, ideolojik olarak yetersiz kalan, Önderliğin geliştirdiği yeni çizgiyi, derin teorik çözümlemeleri ve bunu sahiplenip mücadele eden kadro yapısı karşısında içten karıştıramayacağını, artık örgüt içinde kalma, örgüt ortamını bozma imkanlarının ortadan kalktığını gören provokatif tasfiyeci grup kaçtı. Onlar bir düşman eğilim olarak bu çizgiye karşı savaşıma yöneldiler. Bunlar özgürlük bilincinden yoksun, güçsüz, dolayısıyla sistemin verdiği kırıntılar içerisinde bir yaşama razı olmuşlardır. Zavallı, zayıf, kölelikten kopamayan, sistemin, hiyerarşik devletçi düzenin, sınıflı, cinsiyetçi toplum düzeninin verdiği anlayışları aşamayan, onların esiri olan kişiliklerdir. Bunlar da bu biçimde açığa çıktılar, savruldular.

Üçüncü duruş ise, ortayolcu duruştur. Ne tam düzeni, sistemi doğrulayan, olumlayan, dolayısıyla gidip ona sığınan ne de çizgiyi doğrulayan, özümseyen, yeni Önderlik çizgisiyle bütünleşme kararlılığını hızla geliştirerek, kendisini bu çizgide yeniden yaratabilen, ikisinin de etkisini taşıyan muğlak, kendini netleştirmeyen ve hareket içinde kalan, kendini çözümleyemeyen duruşlar var. Yani kendi kendini çözemiyor, çözümlenemiyor, çözümlenecek ortam da arıyor. Bu tutum da Önderliğin "Bir Halkı Savunmak"ta ortaya koyduğu çizgiyle, yine 1 Haziran Atılımı'yla, özellikle Önderliğin devrimci, özgürlükçü yaşam konusunda net, kararlı tutumuyla karşılaşınca bir bocalamayı, kırılmayı yaşamış bulunuyor. Ne dışımızdaki düzenle tam uyuşuyor ne de Önderlik çizgisiyle uyuşuyor. Farklı bir çizgiyi, kendi içinde orta sınıf çizgisini daha doğru buluyor. Böyle bir durumda eğer kişi dürüstse, çizgiye, değerlere bağlıysa kendi anlayışlarını derin eleştiri ve özeleştirel bir yaklaşımla aşıp, Önderlik çizgisini, özgür yaşam çizgisini özümseyerek, yeni bir anlayış, yeni bir duygu sistemi, bilinç edinebilir.

Devamı 27'de

Yurttaşlık bir toplumsal kimliktir

> "Yurttaşlık olgusu Atina sitelerinde ortaya çıkmamıştır. Batı'nın bu yönlü çarpıtması, sonrasındaki tüm devlet yurttaşlığı zihniyetine damgasını vurmuştur. Çokça belirtildiği gibi yurttaşlık, devletin bir uzantısı, devletle oluşan salt bir antlaşmalar birliği değildir. Yurttaşlığı devletin bir uzantısı, onun buyruklarına boyun eğen ve yasalarla hükmedilen bir düzeyde tutmak, birey ile devlet arasındaki dengesizliğin birey aleyhine güçlendiğini göstermektedir."

Yurttaş ve yurttaşlık günümüzde en çok tartışılan giderek de daha fazla tartışılacak olan bir kavramdır. Bizim de bu kavramlara gereken önemi vererek, doğru bir perspektife kavuşturmamız önemlidir. İnsanlığın gelişim seyrinde kavramları ortaya çıkaran maddi ve düşünsel gerçekler farklılık arz etmekle beraber, temel kavramların kökeni insanlığın topluluk haline gelerek kendisini örgütlediği ilk dönemlere kadar gider.

Yurttaşlık olgusunu sınıflı toplumlardaki ilk oluşum biçimiyle ele alış ve uygulayış tarzları, gerçek yurttaşlık kavramını bilinçli bir tarzda marjinalleştirmekte ve özünden boşaltmaktadır. Batı merkezci düşünüşün merkezi olarak kabul edilen Atina sitelerindeki yurttaşlık olgusu, yine Fransız Devrimi'yle ve Yurttaşlık Hakları Bildirgesi'yle uygarlığın politik sahnesine taşınan yurttaşlığın kavramlaşma biçimleri, hiçbir zaman ulus devlet mantığını ve onun iktidarcı zihniyetini aşamamıştır. Bireyi ve toplumsallığın gücünü yadsıyan, hatta toplumsallığın gücünü gördükçe bunun üzerinden iktidar mantığını derinleştiren bu uygarlık zihniyeti, bugüne kadar birey, yurttaş, özgürlük, ahlak ve demokrasi olgularında sistemli ve bilinçli bir çarpıtmayı sürdüregelmiş; bu süreç içerisinde halkların özgürlük arayışları ile egemenlerin halklar aleyhine mücadeleleri sürekli bir arada, insanlık tarihinde önemli bir çatışmayı ortaya çıkarmıştır. Günümüzde birçok çevre, yurt ve yurttaşlık üzerine tartışmalar yürütmekte, birçok ulus devlet yurttaşlık, hak ve özgürlükler konusunda kendisini reforme etmeye, aşılmakla yüz yüze kalan geriliklerini bu kavramların özünü boşaltarak kendisine yamamaya çalışmaktadır.

Bir çoğu yurttaşlığı dar ve tarihsel temellerinden yoksun olarak ele almaktadır. Yurttaşlık olgusu çokça belirtildiği gibi Atina sitelerinde ortaya çıkmamıştır. Tarihi daha da eskilere dayanan yurttaşlık olgusu ve bilinci, Batı'nın her şeyi kendisinden başlatma mantığının bir sonucu olarak yetersiz ele alınmaktadır. Batı'nın bu yönlü çarpıtması, sonrasındaki tüm devlet yurttaşlığı zihniyetine damgasını vurmuştur. Çokça belirtildiği gibi yurttaşlık, devletin bir uzantısı, devletle oluşan salt bir antlaşmalar birliği değildir. Yurttaşlığı devletin bir uzantısı, onun buyruklarına boyun eğen ve yasalarla hükmedilen bir düzeyde tutmak, birey ile devlet arasındaki dengesizliğin birey aleyhine güçlendiğini göstermektedir.

Günümüzdeki biçimiyle iyi bir yurttaş, yasalara uyan, vergilerini ödeyen, önceden seçilmiş adaylara oy veren, kendisini ilgilendirmeyen işlere karışmayan olarak tanımlanmaktadır. Bu tanım devletçi mantığın bir tanımlanması olduğu kadar, yanlış ve bireyi hiçleştiren, tahakküm altına alan, özgürlük umutlarını körelten, tümüyle kul derecesine indirgeyen bir kavramlaştırma olarak günümüzde hala varlığını korumaktadır. Bu kavram çerçevesinde devlet, yurttaşlarından kendisine karşı sorumluluk duymasını, iktidarını korumasını, güçlendirmesini ve yeri geldiğinde kendini feda etmesini isteyebilme düzeyine ulaşmıştır. Oysa yurttaşlığın özü, devletten çok, toplumsal sorumluluğu gerekli kılmakta, bunu bir etik değer olarak algılamaktadır. Çünkü birey toplumsal bireydir ve her şeyden önce toplumun tüm değerlerine karşı yüksek sorumluluk duymaktadır. O halde devlete karşı sorumluluk duymak, devlete aidiyetlik anlamındaki yurttaşlık, gerçek, özgür ve eşit yurttaşlık değildir. Yine çeşitli devletçi ideolojilerin uzantıları olarak ortaya çıkan değişik politik oluşumlar da kendileri açısından yurttaşlığa tanımlar getirmektedirler. Tümü devletçi zihniyetin uzantıları olduğundan, hiçbiri gerçek yurttaşlığın gereklerine uygun politika oluşturamamışlardır. Cumhuriyetçi yurttaşlık anlayışında olduğu gibi yurttaşlığı salt bireyler arasındaki ilişkileri sözleşmeye dayandıran liberal bir çıkarcılık, özgür yurttaşlığın özüyle çelişmektedir. Sadece birey birey ilişkilerinin değil birey toplum, birey doğa, birey devlet ilişkilerinin de ahlaki ve evrensel normlara kavuşturulması ve karşılıklı bağımlılık temelinde ele alınması gerekirken, liberal bir çıkarcılığa, pragmatist bir yaklaşıma indirgemek de, günümüz kapitalistlerinin savunduğu yurttaşlık, özgür bir yurttaşlık olmamaktadır.

Demokrasiyle şekillenmiş yurttaşlık ahlaki kültürel kimlik olacaktır

Yurttaşlık, bireyin üstleneceği en yüce ve mükemmel kimlik değildir. Ama özgürlük, eşitlik ve demokrasiyle şekillendirilmiş bir yurttaşlık şüphesiz en mükemmel ahlaki, kültürel kimlik olacaktır. Yurttaşlar topluluğu açısından önem taşıyan dayanışma unsuru ve yaşanan yurttaşlığın niteliğini belirleyen fırsat eşitliği ve eşit başlangıç ilkesi gibi konular, liberal sözleşmeci yurttaşlık sorunsalının dışındadır. Bu anlamıyla liberal sözleşmeci yurttaşlık, bireyciliğin her türlüsünü savunmak kadar, bireyin toplum ile kurması gereken insani ve ahlaki bağlarını da yadsımaktadır. Bu biçimiyle yurttaşlık, canlı, dinamik, üretken ve etik değerlerle donanmış özünden, statik, ölü ve toplumsal değerlerle bağını en aza indirgeyen bir konuma getirilmeye çalışılmaktadır.

Birçok ulus devletin kuruluş sözleşmeleri ve anayasalarında yer alan devletin tek'liği, ülkenin tüm'lüğü, ulusun bir'liği ve bu eksende yaratılan yurttaşlık kavramı, bir bütünen özgür yurttaşlık tanımına ters düşmektedir. Farklılığa, çeşitliliğe ve optimal uyuma dayalı birey kavrayışından çok, tamamıyla devlet aidiyetine ve onun kulluk kültürüne göre şekillenen böylesi bir yurttaşlık, birey özgürlüğünden çok, büyüyen devlet karşısında küçülen, tek tipleştirilen ve son noktada hiçleştirilen birey, yurttaşlık tanımlanması yapılmaktadır. Yine çokça dile getirilen ve yurttaşlığı yerleşim yeri ve kentleşme ile başlatan Antik Yunan düşünüşü aşılmakla yüz yüze bulunmaktadır. Yurttaşlığı bir kente bağlılık, aidiyet olarak tanımlayan bu düşünüş, her ne kadar çıkışı ve politik kazanımları açısından olumlu yönleri bulunsa da, oldukça yetersiz bir tanımlama olarak kalmaktadır. Yaşadığı yere bağlılık, sınırları çizilmiş bir kent veya bir devlet bağlılığı anlamına gelmemektedir. Kentleşme öncesi başlayan, inanç, ahlak ve ortak paylaşılan değerler etrafında dayanışmacı bir ruhla açığa çıkan proto yurttaşlık, oluşan pazar ekonomi etrafında toplanmaktan çok, moral değerleri, inanç sistemleri ve ahlak prensipleri etrafında bir araya gelen toplulukları tanımlamaktadır. Bu anlamıyla da ulus devletlerin kendileriyle başlattıkları yurttaşlık tanımlamasının aksine, binlerce yıl öncesine dayanan özgürlüğün, eşitliğin ve adaletin hakim olduğu topluluklarda gelişen ilk aidiyet biçimleri ve şekillenen kimlikler, proto yurttaşlık olarak tanımlanabilir. Yine kentleşmeyi ve siteleşmeyi, buralarda oluşan politika oluşumunu da Atina ile başlatmak doğru bir yaklaşım olmamaktadır. Sümer kentleriyle başlayan ve politika oluşumuyla gelişen bu süreç, Batı'ya taşındıkça daha da sistemleşmiştir. Fakat politik ve siyasal yapıların oluşumu Doğu kökenli olup, Batı'ya çok sonraları taşınmıştır. Bu anlamıyla da bireyin ilk politik duruşu, Atina sitelerinde değil, Sümer kent sınırları içerisinde şekillenmiştir. Gılgameş Destanı bunun en tipik göstergesi olarak algılanmalıdır.

Günümüz siyasal ve politik gerçekliği içerisinde topraktan, ahlaktan, ekolojik bilinçten, cinsiyet özgürlüğünden, demokrasiden, eşitlik ve özgürlükten kopuk olarak ele alınan tüm yurttaşlık kavramları yetersiz, yanlış ve son noktada iktidarcı, devletçi mantığın bir yaratımı olarak algılanmalıdır. O halde özgür, eşit ve demokratik yurttaşlık nedir sorusuna en yakın cevapları, yapılan tanımlamaları aşacak düzeyde yeniden yapmak ve yeni anlamlara kavuşturmak zorundayız.

Tarihsel gelişme içinde baktığımızda, ilk kabile üyeliğinden tutalım ilk kent devlet üyesi olmaya, oradan imparatorluk vatandaşlığına, aynı din ve tarikat üyeliğine kadar farklı üyelik konumlarını yaşayan birey, ancak burjuva devlet düzeninde en kapsamlı uygulamaya tabi tutulmuştur. Cumhuriyet yurttaşlığı olarak yaygın bir biçimde kullanılmaya başlayan bu kavram, özünde bir devlet üyeliği anlamına indirgenmiştir. Yoksa aşiret üyesi olma, bir din ümmetinden sayılma, bir imparatorluk kulu olma burjuva yurttaşlığıyla bağdaşmaz. Yurttaşlığın asgari bir gereği, en azından hukuki eşitliği varsayar. Diğer tüm toplulukların üyeliklerinde bu eşitlik kolay kolay tanınmamaktadır. İçeriği özgürlük doğrultusunda fazla gelişme göstermemiş de olsa, yurttaş olmak son derece ileri ve olumlu bir adımdır. Sorun, bunun içeriğini insanlığın özgürlük değerleriyle doldurmaktır. Bunlar bireysel özgürlük, aydınlanma, siyasal katılım, eşitlik, ahlak, dayanışma duygusu, ekolojik bilinç gibi temel konularda kendini yetiştirmeye sağlanır. Halk için demokrasi, birey için özgür yurttaşlık en temel kavram olarak güncel siyasi önemi artan konuların başında gelmektedir. Bu genel tanımlamanın ışığında kavrama ve oluşum tarihine göz atabiliriz.

Yurttaşlık hukuki eşitliği varsayar

Yurttaşlık tıpkı devlet, allah, toplum, peygamberlik gibi bir toplumsal kimliktir. Hatta geniş toplumsal kesimleri içine alan bir kimliktir. Fakat tüm toplumsal kimliklerde olduğu gibi anlam ve içerik olarak her süreçte değişime uğramıştır. 20. yüzyılda en yalın ifadeyle devlet üyeliği düzeyine indirgenen yurttaşlığı çözümlerken, çıkış kaynağından itibaren ele almak önemlidir. Yurttaşlığın tarihini doğru belirlemek kavram olarak çözümlenmesini kolaylaştıracağı kadar, tanımının derinlikli yapılması da tarihinin doğru belirlenmesini sağlayacaktır. Bunun için her şeyden önce yurttaşlığa anlam kazandıran temel ayakları belirlemek gerekiyor. Bunlardan birincisi ve öz olarak daha çok anlam ifade edeni toplumsal yaşamın düzenlenişi ve birey ile toplum arasındaki ilişkinin sınırlarını hak ve sorumluluklar temelinde belirleyen boyuttur. Birey ile üretim ilişkisi arasında bir yabancılaşma oluşmamış, direkt emeğinin ürünleri ile yaşamını sürdürmekte ve düzenlemektedir. Aynı oranda yaşadığı topraklar ve doğa ile kendisini özdeşleştirmekte ve bir görmektedir. Yurttaş, yurtluk, aynı zamanda onun üretimleri ve tüm ürünleri ile bir ortaklık içinde yaşamını sürdürmektedir. Üretimin bu hali birey toplum veya birey birey arasında hiyerarşi ve tahakküm oluşturmamıştır. Kısacası yurttaşlığın birinci ayağı olarak tanımlayabileceğimiz yurttaş yurt ve yurttaşlık, toplumsallık, doğasallık ayağı sağlıklı oluşmuştur. Yurttaşlık tanımlamamızın ikinci ayağı ise daha çok birey yurttaşın kamu yönetimi ile olan ilişkisidir. Etnik doğal toplumun en büyük kamu yönetim otoritesi olarak da ifade edebileceğimiz 'totem' aslında ortak bir yurttaşlık kimliğidir. Kendileri yaratmıştır, gönüllü tabidirler. Üstten yöneten ve cezalandırıcı bir güç değildir, ortak kimlikleridir. Kamu yönetimi ile yurttaşlık derin uçurumlarla ayrılmanın tersine bir iç içeliği yaşar. Yurttaşlık hukuku ve ahlakı yazılı olmasa da toplumsal yaşamda belirleyici ve hakimdir. Totem sonrası kamu yaşamını düzenleyici diğer hiyerarşik yapılanmalar ile yurttaşın ilişkisi benzer şekildedir. Faydalı hiyerarşi denilen bu süreç, yurttaş kamusal işbölümü dengesine dayanır. Gönüllülük, verim ve güç alışverişi esastır.

Görüldüğü gibi yurttaşlık kavramının ilk oluşum evresinde kavramın içeriğini dolduran yurtlu olma, yaşadığı coğrafyaya bağlılık, yüksek dayanışma duygusu, toplumsallık iç güdüsü, doğa ile dostluk, karşılıklı bağımlılık temelindeki yardımlaşma, kamu yönetimine bir hukuk ile bağlı olma ve bir birey olarak toplumsal bir örgütlülük içinde yaşıyor olma özellikleri en iyi şekilde doğal toplum yurttaşlığında yerine geldiği için *'en iyi yurttaşlık doğal toplum yurttaşlığıdır'* denilebilir.

Özgür yurttaşlık ise kaynağını toplumsal

> "Özgür yurttaşlık kaynağını toplumsal özgür bireyden alsa da daha güncel bir gerçekliğe tekabül eder. Bireyin devlet ile kurduğu bir dengeden çok, birey toplum dengesinin yaratılması ve toplumsal sözleşmelerin yükümlülüğünü kabullenme anlamına gelmektedir. Bireyin devlete aidiyetliği yerine, yaşadığı coğrafyaya, onun etik değerlerine bağlılık anlamına gelmekte, toplumun geneline karşı kendisini sorumlu hissetme, yaşama katılma anlamını içermektedir."

özgür bireyden alsa da daha geniş ve daha güncel bir gerçekliğe tekabül eder. Bireyin devlet ile kurduğu bir dengeden, yine buna dayalı sözleşmelerden çok, birey toplum dengesinin yaratılması ve toplumsal sözleşmelerin yükümlülüğünü kabullenme anlamına gelmektedir. Bireyin devlete aidiyetliği yerine, yaşadığı coğrafyaya, onun kültürel, etik ve ruhsal değerlerine bağlılık anlamına gelmektedir. Bireyin devlete karşı sorumluluğunun yerine, toplumun geneline karşı kendisini sorumlu hissetme ve bu anlayışla yaşama katılma anlamını içermektedir. Salt vergi veren, askere giden, dönemsel olarak kısmi haklarını belirlenen yasalar çerçevesinde kullanan birey yerine, katılımcı, toplumun her düzeyinde ve politika oluşumunun tüm evrelerinde söz ve karar sahibi olan bir yurttaşlık tanımlaması yapılmak zorundadır.

Ortak ruh anlamında yurttaşlık, toplumsallığın en temel değerlerinin yaratılmasında önemli bir etkendir. Ortak inanışların, benzer kültürlerin ve ortak paylaşılan değerlerin açığa çıkardığı bu ruh, yurttaşlığı dar, katı konumundan çıkararak daha esnek ve kararlı bir düzeye kavuşturmaktadır. Ortak ruh, dayanışma duygusu kadar yardımlaşma, adalet ve sevginin gelişip güçlenmesi de temel bir özellik olarak özgür yurttaş kimliğinde tanımlanmaktadır. Toplumu oluşturan bireylerin kendi üretimini sağlamak kadar, kendi kendine yetecek düzeyde toplumsal yaşamın politik ve sosyal alanına karışması, yurttaşlık olgusunu güçlendiren olguların başında gelmektedir. Dar, tutucu, statik, edilgen bir yurttaşlık yerine, canlı, çeşitliliğe açık, ötekini tanıyan dinamik bir anlayış şüphesiz aktif yurttaşlığı ortaya çıkaracaktır.

Çokça uygulanan biçimde, politik alanda kaba bir seçmene indirgenen yurttaşlık, yeni anlamıyla, toplumun tüm alanına hakim, her konuda fikir sahibi olan, sorumluluk duygusu gelişkin ve her koşul altında birey toplum dengesini kendi yurttaşlık katılımıyla gerçekleştiren bir kavrayış ve pratik, yeni özgür ve eşit yurttaş tanımımızın bütünlüğünü göstermektedir. Bireyin bireye, yine bireyin doğaya karşı egemenlikli ve tahakkümünü içeren bir yurttaşlık tanımı yerine, bireyle toplum arasında optimal dengenin sağlandığı, itaat ve tahakkümün olmadığı, yine insanın insan üzerindeki tahakkümünden kaynaklı bireyin doğaya karşı tahakkümcü ve tahrip edici yaklaşımını aşan, özgür, eşit yurttaş bilinci ve tarzı, doğayla dost, kendi çıkarları doğrultusunda tahrip etmeyen, uyumlu ve karşılıklı bağımlılık temelinde ele almak en yapıcı ve akılcı bir yaklaşım olmaktadır. Yine cinslerin kendi arasında farklılıkları gözeten, ama bu farklılıkları bir egemenlik biçimine kavuşturmayan, karşılıklı bağımlılığın en yaratıcı ve özgürleştirildiği bilinç, şüphesiz özgür, eşit yurttaşlık bilinci olmaktadır. Kısacası yurttaşlık, ne ulus devlet tanımlarında yer aldığı gibi bir yere itaati, kulluğu içermekte ne de toplumsallığın gücüne karşı, aşırı bireyciliğin dizginlenemez krizli bireyini tanımlamaktadır. Tam aksine, toplumla bağını iyi kurmuş, toplumsallığın gücüyle, birey olma özgünlüğünü bütünleştirmeyi başarmış, yine hümanist tüm değerleri kendi siyasal, politik, sosyal ve kültürel yaşamında içselleştirmiş, yüksek bir ahlak düzeyini ifade eden değerler bütünlüğünü ifade etmektedir.

İlk yerleşim yerleri manevi yerleşim yerleridir

Klan ve kabileyle aidiyetlik olarak ortaya çıkan yurttaşlığın ilk nüveleri, ilk süreçlerde kan bağına dayalı bir ortak yaşamdan kaynaklanmıştır. Kabile üyeliğinin tüm politik ve ahlaksal değerlerini üstlenmiş olan birey, daha bu süreçlerden itibaren kendisini değişik biçimlerde tanımlama arayışına girmiştir. Doğal toplumun gelişip kökleşmesinde bireylerin bir araya gelerek kolektif yaşama katılım biçimi ve tarzı, çokça belirtildiği gibi salt üretim olgusu veya gelişen köy, kent ilişkileriyle gerçekleşmemiştir. Bireylerin bir araya gelerek guruplar, klanlar, sonraları büyük köy ve kentlerin oluşturulmasında temel etken, ortak inanç değerlerinin yaratılmış olmasıdır. Bu anlamıyla geçmişin ilk yerleşim yerlerini manevi yerleşimler olarak nitelendirmek daha gerçekçi olacaktır.

Bunlar, ortaya çıkışlarından beri ortak bir ideolojik sorumluluğu ve kamu yararını gözetme duygusunun paylaşıldığı ahlaki birliktelikler yaratmışlardır. Bu biçimdeki bir araya geliş, topluluk oluşturma, maddi çıkarlardan çok, yardımlaşma ve dayanışma duygusunun, sahip olunan ve ortaklaşılan inanç değerlerinin ahlaksal kurallarından ileri gelmektedir. Bu sürecin bireyi, kimliğini sahip olduğu kabile veya inandığı totem ile tanımlamaktadır. Bu tanımlama ,topluluğu tanıttığı kadar, bireyin kendisini de tanımladığı ve tanıdığı bir süreci ortaya çıkarmıştır. Klan veya doğal topluluklarda birey, kabilenin tümüne karşı sorumludur. Kabilenin tüm fertleri de aynı oranda bireyin yaşamından sorumlu olarak algılanmaktadır. Kabile üyeliğinin şartlarının başında kan bağı temel etken iken, zamanla farklı kabilelerden de üyelik katılımları veya tanımlamaları gerçekleşmiştir. O dönemin doğal yurttaşlığı olarak tanımlayabileceğimiz bu süreç, adeta proto yurttaşlık olarak ortaya çıkmıştır.

İlk yurttaş, kendini yurttaşlık işlevi yönünden kentsel bir bölgenin sakini değil, bir topluluğun üyesi olarak görürdü. Bu anlamıyla proto yurttaşlık, bir pazar yeri etrafında değil, bir inanç, doğal tanrılar, doğal toplumsal üretim, tapınaklar etrafında, bu olgulara karşı sorumluluk ve ödevlerle ortaya çıkmış ve gelişmiştir. Kendi kendine yeter bir toplulukta yurttaş, yönetilmeye ihtiyaç duymadan topluluk yaşamına katılmakta, yazılı belgeler olmadan sorumluluklarını yerine getirmekte, yüksek bir dayanışma ruhu ile yaşamını sürdürmektedir. Bu dönemdeki hiyerarşi sadece bir koordine işlevi görmekte, yaşamın örgütlenip, işin düzenlenmesinde ortaklaşmacı bir tavır sergilenmektedir. Bu dönemde şeflik, bir yönetme biçiminden çok, o kabilenin ahlaki gücünü ve dayanışma ruhunu göstermektedir. Bir kabile şefi halkını yönetmez, tersine onların yanında dururdu. Bu anlayış ebeveynler için de geçerli bir yaklaşımdır. Bu da hiyerarşik olmayan, tamamıyla eşit, dayanışmacı ve etik bir ruhun varolduğunu göstermektedir. Kabileye katılım veya kabileden ayrılma, kabile üyelerinin onayı ve kararıyla gerçekleştiğinden, kimlik edinme süreci ve biçimlerinin gelenekler, töreler ve yazılı olmayan yasalarla belirlendiğini göstermektedir. Bu da proto yurttaşlığın sistemli ve eşit, özgür bir içeriğe sahip olduğunu göstermektedir.

Proto yurttaş, yüksek bir maneviyatla beslenen, topluluk üyeleriyle karşılıklı bağımlılık temelinde yardımlaşma duygusuyla dolu, doğayla dost ve bireysel güç, yetenek ve birikimiyle komünal değerlere katılım kadar, yaşamın her alanında sorumluluk duygusuyla güçlenen bir yurttaş profilini ortaya çıkarmaktadır. Proto yurttaşlığın en önemli özelliklerinden biri de kendi farkındalığının bilincinde olma gerçekliğidir. Kısacası kabile, klan veya köy içerisindeki rolünün farkında olarak yaşamakta ve katılım sergilemektedir. Kömünaletiyi oluşturan farklılığa dayalı özgür katılımdır.

İnanç, ideoloji etrafında şekillenmeye başlayan yurttaşlığın prototipi, her toplumsal değişimle beraber kendisini uyarlamaya çalışmıştır. En yaşlı yurttaş olarak şamanların birikim ve tecrübelerini genç nesiller üzerinde bir korku yaratımları olarak geliştirmeye başlamaları, yine doğa bilgisinin, bilge yurttaşlar tarafından bilinçli olarak çarpıtılması, giderek doğal olan dayanışma ve ortak ruha dayalı ilk yurttaşlık bilincini de etkilemiştir. Bu süreçten sonra yurttaş, bir kişinin veya bir kesimin tahakkümü altında, başta inanarak, ama sonraları korkarak bir topluluğun üyeliğinden, bir coğrafyaya bağlılıktan, yine ortak değerlere sorumluluk duymaktan, bir krala, tanrıya ve tek bir kente bağlı olarak tanımlanmaya başlanmıştır. Giderek tanrı ve kralla varolmaya başlayan ilk yurttaş, onun bir uzantısı olarak tüm insani, ahlaki ve toplumsal değerlerinden uzaklaştırılmıştır. Hiyerarşik toplumun bu tarzdaki ideolojik egemenliği tüm toplumumun dokusuna sinmiş ve birey adeta hiçleştirilmiştir.

Doğal toplum insanının yurt tutmayla birlikte yaşamış olduğu toplumsallaşmanın insanlığın gelişimi üzerindeki etkisi, maddi ve manevi kurumları ile zihniyet yapısında belirleyici yere sahiptir. Uygarlığı hazırlayan tüm araçlar, bu dönem insanlığının ürünleridir. Yerleşik kırsal toplumun toprak anayla buluşup -MS. 16-20. yüzyıl arası gelişmelerle kıyaslanacak derecede- yarattığı değerler bu dönem yurttaşlık kültürünün eseridir.

“Doğal toplumda yaşamın yaratıcısı birey, yurttaş olarak o kadar hakimdir ki, hiyerarşiye rengini ve kimlik özelliklerini verirken; hiyerarşik ve ataerkil sisteme geçişle birlikte üstünlüğü ele geçiren devlet kendi kimliğini tüm yurttaşları kimliksizleştirme temelinde hakim kılacaktır. Devlet lehine iktidar ve tahakküm içerikli tek taraflı bir hukuk işleyecektir. Sonuç olarak, toplumsal kimlik olarak yurttaşlık açısından bir baş aşağıya gidiş dönemi başlamıştır.”

Ataerkil sistemle yurttaşlık anlayışı niteliksel bir değişime uğramıştır

Hiyerarşik ve ataerkil sisteme geçişle birlikte yurttaşlık anlayışı ve bilinci niteliksel bir değişime uğramıştır. Birey toplumsal üretimine yabancılaşmaya başlamış ve ürünler giderek kamu yararından çıkıp ‘erklerin’ elinde birikmiştir. Kadın erkek, genç yaşlı, birey toplum, toplum doğa olumlu dengeleri bozulmaktadır. Başka bir deyişle ifade edersek, bireyi yurttaş yapan sosyal yaşamı üzerinde bilinçli hareketliliği elden gitmektedir. Artık istediği her şeye karar verip, istediği her şeyi yapamayacak, kendisi için örgütlenmeyecektir. Evliliği, gelenekleri, ahlakı, yurt sevgisi, doğaya yaklaşımı, yaşam hukuku, kamu yönetimiyle ilişkisi, inançları, üretim ile bağı hep bir belirleyen tarafından belirlenecektir. Aynı zamanda bir toplumsal kimlik olarak yurttaşlığın üst toplum haline gelen kamu yönetim ve otorite gücü olarak devlet ile ilişkileri eski dengesini yitirirken, gerileme yurttaşlık aleyhine olacaktır. Doğal toplumda yaşamın yaratıcısı birey, yurttaş olarak o kadar hakimdir ki, hiyerarşiye rengini ve kimlik özelliklerini verirken; şimdi, üstünlüğü ele geçiren devlet kendi kimliğini tüm yurttaşları kimliksizleştirme temelinde hakim kılacaktır. Devlet lehine iktidar ve tahakküm içerikli tek taraflı bir hukuk işleyecektir. Sonuç olarak, toplumsal kimlik olarak yurttaşlık açısından bir baş aşağıya gidiş dönemi başlamıştır.

Birey ve toplum aleyhine giderek kendisini sistemleştiren iktidar zihniyeti her ne kadar kurumlaşıp halkların toplumsal değerlerine karşı azgınlaşıp, zulüm ve inkara yönelmişse de, buna karşı özgürlük umutları belleklerde yer etmiş, arayış ve refleksleri, güçlü yaşam ütopyaları da bu egemenlikli gidişata karşı büyük bir direnç sergilemiştir. Egemenlerin tarihi ile özgürlük eğilimi sahibi olan ve dağlara, derin vadilere, ıssız çöllere çekilen halkların özgürlük arayışları ve amaçları bir arada, yer yer çatışarak, yer yer güçlü kazanımlara kavuşarak, yer yer de acılı yenilgilere maruz kalarak günümüze kadar süregelmiştir. Bu anlamda egemenlerin tarihini düz, doğrusal bir mantıkla ele alıp değerlendirmek, Batı tarzı düşünüşün bir ürünü olduğu kadar, sonrasında yaratılan tüm halksal çıkışların maddi kaynağını ve esinlenme gücünü yadsımak anlamına gelecektir. Bu anlamda hiyerarşik zihniyete karşı, doğal toplum yurttaşlığından gelen gücü ve manevi direnciyle özgürlük arayışı veya eşit, özgür yurttaşlık arayışı hep varolmuştur.

İktidarın en çok derinleştiği Ortadoğu topraklarında, bunca zulme, acıya, şiddete rağmen, özgür yurttaş olma arayışı hep canlı kalmasını başarmıştır. Dağlara çekilen yurtlulardan inzivaya çekilen dervişlere, bunların politik ve ideolojik yapılanmaları olan manastır, medreselerdeki düşünüş biçimine kadar bu özlem hep yaşatılmaya çalışılmıştır. Birçok tarikat, inanç yoğunluklu politik oluşumlar bu özgürlük eğilimi geleneğinin sürdürücüleri olmuşlardır. Zerdüştlük, manicilik, mazdekçilik, babekiler, karmatiler, aleviler, hariciler, ismaililer, evliyalık ve peygamberlik etrafında oluşan toplumsallaşmalar komünal demokratik, eşitlik ve özgürlük arayışçısı sistemlerin ve pratiklerin yaygınlık kazanarak, günümüze varan insani değerlerin yaşatılmasında önemli bir durak olarak anlaşılmalıdır. Bu tür toplumsal ve yönetsel organizasyonların gelişip güçlenmesinde yurttaş olgusu ve arayışı önemli bir etken olarak kendisini hissettirmiştir. Özellikle babeklerin egemenlikli sisteme karşı, komünal değerler kapsamında içerisine girmiş oldukları düşünsel ve eylemsel pratikler, bu dönemdeki birey yurttaş arayışlarının anlaşılması açısından hayli öğreticidir.

Hiyerarşik toplumla beraber yurttaşlık ilk kez kendisini Yunan sitelerinde kavramlaştırmıştır. İlk kavramlaşma biçimi olarak Yunan mantığını kabul edebiliriz. Tabii ki bu öncesinde yoktu anlamına gelmemektedir. Ki bu Yunan site yurttaşlığı da yukarıda belirttiğimiz maddi ve düşünsel gerçekliğe dayalı olarak oluşmuştur. Doğu'daki gelişmeleri alarak kendinde bir sentez haline getiren Grek uygarlığı, Yunan site (şehir) devletlerinde sınıf demokrasisi olarak da tanımlansa, demokratik bir gelişmenin içine girmiştir. Bunda farklı uygarlıklardan beslenen Grek uygarlığının yaşamış olduğu felsefik, bilimsel gelişmelerin zihniyet ve sosyal alanda yaratmış olduğu değişmelerin önemli etkisi olmuştur.

Yunan site devletinde aynı toprak parçası üzerinde yaşayan herkes yurttaş olarak tanımlanmamıştır. Yine yurttaşlıkta soya dayalı bir anlayış yoktur. Özgür birey olanlar yurttaş olarak kabul edilmiş, bu da “eşitler arası bir eşitliğin” uygulanmasına yol açmıştır. Hiçbir hakkı olmayan kölelerin, yine kadınların ve bazı medeni haklara sahip olsa da yabancıların yurttaş olarak görülmediği bir yurttaşlık anlayışıdır.

Yurttaşlık, devlet erkiyle karşılıklı ilişki, görev ve yükümlülüklere göre anlam kazanmış; sosyolojik, kültürel, siyasal, tarihsel boyutları içermiştir. Sınıf demokrasisine dayalı olarak yurttaş kabul edilenler, oluşturulan meclislerde bazen tümünün (Agora denilen toplantı yerleri), bazen bir kesiminin (beş yüzler meclisi) doğrudan katılarak devlet yönetimiyle ilgili savaş ve barış kararı da dahil her konuda karar sürecine katılma, denetleme, seçme ve seçilme hakkını kullanarak uygulama biçiminde aktif bir katılımı yaşanmıştır. Yine Yunan site yurttaşlarının kendi ekonomik, sosyal, siyasal, inançsal yaşamlarını planlama hakları vardır.

Toplumun belli bir kesimini birey yurttaş olarak gören bu demokrasi biçimi, bununla bağlantılı olarak bir yasa anlayışını da geliştirmiştir. Bireyin devlet ve toplum karşısında yerini, hak ve görevlerini belirleyen yazılı kurallarla sistem korunmaya çalışılmıştır. Bu süreçteki yurttaşlık ideali her ne kadar dar ve yetersiz gibi görünse de, ilk politik oluşum ve devamı açısından önemli bir değere sahiptir. Atina siteleriyle başlayan bu süreç, Roma hukukuyla kurumlaştırılarak sürekliliğini sağlamayı amaçlamıştır.

Adalet ve eşitliğin sağlanması bireylerin hakkını vermekle olur

Yurttaş, evren, insan, yasa, yasa koyucu odaklar ve eşitlik kavramları bu temelde yoğun tartışmalara konu olmuştur. *“Adalet ve eşitliğin sağlanması, ancak toplumu oluşturan bireylerin hakkını vermekle olur”* ortak fikrine varılmıştır. Yine insanı ölçüt alan filozof ve düşünürler, sonuçta sosyal, siyasal kuralların ve bunların bütününü oluşturan yasaların şaşmaz ve değişmez olmadığı düşüncesine varmışlardır. Çünkü “sosyal, siyasal hayatı düzenleyen gelenekler, örf ve adalet kuralları, kurumlarda değişmez değerler değildir. Bunlar aynı zaman dilimi içinde bir ülkeden diğerine değişmektedir. Bu kurumlar ve kurallar tanrıların iradelerinin eseri değildir. İnsanın yaratımıdır, insan yapısının ürünleridir.”

Köle toplum sistemi içerisinde gelişen kurtarıcı arayışı, yerel ve genel olarak peygamberlik biçiminde kendisini ifadelendirirken, ezilenlerin kurtuluş umudu haline gelen ve çağın ideolojisi olarak gelişen teolojiye dayalı toplumsal hareketlilikler Ortadoğu merkezli olarak gelişmiştir. Bu hareketler egemenler tarafından kendi çıkarları doğrultusunda kullanılıncaya kadar kendi dönemi içinde önemli gelişmelere yol açsa da, iktidar haline gelerek kurumlaşmasıyla bir sömürü aracına dönüşmesi, gelişmeyi ezilenler aleyhine bir duruma çevirmiştir. Ancak ezilenler adına geliştirilen bu toplumsal hareketlerin demokratik duruş, özgürlük, eşitlik, doğal çevre arayışı, insan hakları, kültürel kimlikler açısından katkıları küçümsenemez. İnsanlık adına günümüze ulaştırılan değerlerin mücadelesini veren, insan onurunu koruyan, tüm insanların kardeşliğini amaçlayan, evrenselliği öne çıkaran bu hareketler ve öncüleri, birey yurttaş olmanın dönem açısından gereklerini yerine getirmeye çalışmışlardır.

Feodal üretim biçiminde toprağın bir mülkiyet biçimi olarak ortaya çıkması, daha fazla toprak ele geçirmek savaşların bir nedeni olurken, bunun ideolojik kılıfını da din oluşturmuştur. Yayılmanın ideolojik gücünü oluşturan din aracılığıyla halklar, kültürler, dinsel çelişkilerin kurbanı edilmiştir.

Allah-tanrı kavramının çok aşırı güçlendirilerek geliştirilmesi ve feodal üretim tarzının ortaya çıkardığı monarşik yönetim anlayışına dayalı gelişen kurumlaşmayla, iktidarın her emrinin tanrının buyruğu gibi insanlara empoze edilmesiyle bırakalım birey yurttaş olmayı, tersine çok silik, düşünemeyen, boyun eğen kaderci insan gerçeği açığa çıkarılmıştır. Bu şekilde oluşan iktidar ve siyaset, hukuk alanında ilahi hukuk ile kendini sistemleştirirken, tartışmaya açık olmayan en eşitsiz bir hukuk biçimine bürünmüştür. Birey ve toplum monarşinin tek yanlı irade beyanı karşısında tamamen silikleşmiştir. Çok güçlenen iktidar, feodal devlet gerçeği karşısında çok zayıflayan kişi gerçeğini, yeni oluşacak toplumsal geliş-

“Birey ve toplum aleyhine sistemleşen iktidar zihniyeti zulüm ve inkara yönelmişse de, buna karşı özgürlük umutları belleklerde yer etmiş güçlü yaşam ütopyaları da bu egemenlikli gidişata büyük bir direnç sergilemiştir. Egemenlerin tarihi ile özgürlük eğilimi sahibi olan ve dağlara, derin vadilere, ıssız çöllere çekilen halkların özgürlük arayışları ve amaçları bazen çatışarak, bazen güçlü kazanımlara kavuşarak, bazen de acılı yenilgilere maruz kalarak günümüze kadar süregelmiştir.”

melerin maddi, düşünsel zeminini de oluşturmaya başlayacaktır. Ortaçağın zihniyet yapısı, Doğu'da islam, Batı'da ise hıristiyanlık dini ile kendisini şekillendirip kurumsallaştırmıştır. Her iki din de Ortadoğu kaynaklı olmasına rağmen tarihi, kültürel, sosyolojik, coğrafi farklılıkların etkisiyle dönem içerisinde islam dininin zihniyet yapısında 12. yüzyılın sonlarında giderek dini dogmatizmle bilim ve felsefe yenilgiye uğrarken; Batı'da ise tersine 12. yüzyıldan itibaren beslendikleri Doğu ve Grek mirasıyla zihniyet devriminin temelleri atılmıştır.

Avrupa'da 13. yüzyıldan itibaren başlayan Rönesans, reformasyon ve aydınlanma hareketlerinin gelişmesi, yine feodal üretim tarzının mülk konusu yaptığı toprak ve insan gücünün ikinci plana düşerek atölyelerde başlayan manifaktör biçimindeki üretim tarzıyla, giderek gelişen coğrafi keşiflerle ve sanayi devrimiyle, kapitalist devlet biçiminin üretim tarzı haline gelecek endüstriyel üretimin gelişmesi, yeni bir toplum biçiminin oluşmasının koşullarını oluşturacak olan kaos aralığının açığa çıkmasını sağlamıştır. Yaşanan bu kaos aralığında ortaçağın dinsel dogmatizmi içinde yok edilen insan ruhu, Rönesans, reformasyon ve aydınlanma hareketleriyle canlanmış, doğaya yeniden dönüşü sağlanarak, insanın kendi aklına güvenmesinin koşullarını yaratmıştır. Felsefe ve bilim alanında yaşanan gelişmeler 15-17. yüzyılları arasında felsefi, bilimsel, sanatsal devrimlerin kökleşmesini sağlamıştır. Ortaçağın yaratmış olduğu dinsel dogmatizmin kırılmasıyla edebiyat, resim, müzik, mimari gibi sanatların gelişmesiyle birey kendini bulmuş, doğal toplum sonrası uygarlık süreci içerisinde yaşanan bu kaos aralığında birey, yurttaş olabilmenin koşullarını yakalamıştır.

18. yüzyılda Rönesans'ın yaratmış olduğu zihniyet devrimi, bir grup insanın, düşünürün yarattığı ve faydalandığı bir aydınlanma hareketi olmaktan çıkarak, ansiklopediler ve kitaplarla tüm topluma mal edilerek halk bilinçlendirilmiştir. "Eşitlik, özgürlük, kardeşlik" sloganlarıyla kendi gerçeğini, doğayı ve evreni daha canlı olarak anlama ve anlamlandırma içine girmiştir. Toplumsal gelişmelerin bu yönü, katolik kilise devleti ve krallık devletleri için önemli bir tehdit haline gelerek, Batı Avrupa'da Yüz yıl, Gül ve Otuz Yıl Savaşları gibi kanlı savaşlara yol açarak insanlığın bu yönlü gelişmesinin önü alınmaya çalışılsa da, başarılı olunamamıştır. 1640'ta İngiltere'de, 1776'da Amerika'da, 1789'da Fransa'da insanlık tarihi açısından büyük önem taşıyan devrimler yaşanmıştır. Bu devrimler ilk yazılı anayasanın Amerika'da geliştirilmesine, ilk çağdaş yurttaş tanımı ve ilk modern yurttaşlık haklarının, Fransız Devrimi'nin "eşitlik, özgürlük, kardeşlik" sloganıyla geliştirilen hak ve özgürlüklerin evrensel normlar olarak da kabul görmesini sağlamıştır.

Rönesans, reformasyon ve aydınlanma hareketlerine ilişkin belirtilmesi gereken en önemli husus, bu sürecin yolunun halkın komünal okullarında çizildiği gerçeğidir. Çokça iddia edildiği gibi, burjuvazinin yaratımı değildir. Bu gelişimde dinamik rol oynayan temel kurumlar ise kır manastırları ve kent üniversiteleridir. Burjuvazi ve ulusal devletler ise bu kazanımları egemen sınıfın çıkarları lehine sonuçlandırmak istemişlerdir. Yaratılan tüm değerler bu potada egemenler için eritilmeye çalışılmıştır. Kapitalizm bu anlamda insan öğesi içerisine sızmış en istismarcı yönlerin toplamıdır.

Yaşanan kaos aralığının hem üretim biçimi, hem zihniyet dünyasında yarattığı değişimler, yaşamın canlı gerçeği içinde birçok alanda kendini hissettirirken, Sümerlerden beri toplumsal mücadeleler içinde değişik biçimlerde kendini ifadelendiren, ama sürekliliğini hiç yitirmeyen devlet olgusu, burjuva sınıfının sermaye birikimini ele geçirmek için gerekli olan iktidar gücü haline gelmesinin koşullarını da açığa çıkarmıştır.

Burjuvazi, iktidarı ele geçirip ulus devlet oluşumuna giderek kendisini ulusun önder gücü olarak görür. Ulusal pazar, dil, kültür, tarih gibi değerleri kendi ideolojik, politik, ekonomik çıkarları doğrultusunda kullanarak, birey ve toplumun doğasına ters düşen, insanlığın tarih içindeki gelişim biçimiyle örtüşmeyen bir yapılanmayı halklara dayatır. İdeolojide milliyetçiliği, ekonomi ve politikada liberalizmi geliştirmesi 19. ve 20. yüzyılın sağ ve sol mantık yapılarında çok aşırı uçlaşmaları (faşizm-totalitarizm) doğururken, Rönesans'ın ortaya çıkardığı birey yurttaş gerçeğine dayanan birey toplum doğa dengesi giderek bozularak, bireycilik veya bireyi ezen toplumsallık biçiminde toplumun ve doğanın aleyhine bir süreç gelişmiştir. Liberal demokrasi yurttaşlığı ve reel sosyalist yurttaşlık olarak tanımlayabileceğimiz 20.yüzyıl yurttaşlığı, özü itibariyle toplumsal yurttaşlıktan bir sapmayı ifade etmektedir.

Küresel kapitalizme karşı küresel demokrasi mücadelesinin geliştirilmesi

Avrupa'da yaşanan devrimler, insanlık tarihi açısından önemli bir yer tutmakla beraber, her devletin kendi içindeki tarihi, toplumsal, ekonomik, kültürel, siyasal, coğrafi farklılıklar, ulus devlet biçimindeki yeni oluşumda demokratik kültür, yurttaşlık anlayışı ve bunun hukuksal biçimlenişinde değişimlere neden olmuştur. Her ne kadar Fransa'da yayınlanan İnsan ve Yurttaş Hakları Bildirgesi bireyin özgürlüğü açısından önemli bir gelişme olsa da, ulus devlet, ulusal devletin üyeliği anlamında bir yurttaşlık olgusunun oluşması, Fransız ulusu arasında bir eşitlik, özgürlük kavramına dönüşmesi eksik yanını oluşturmaktadır. Yine yasalarda tüm yurttaşların eşitliği, özgürlüğü savunulsa da, farklı din, dil, kültür, renk, cins gibi olgularla birlikte birey ve azınlık hakları konusunda gereken duyarlılık yeterince gözetilmemiştir. Eşit statü olarak anlaşılan yurttaşlık zamanla ekonomik, toplumsal, kültürel ya da cinsiyetçi eşitsizlikleri gizlemenin bir aracı haline dönüşmüştür. Öte yandan kapitalizmin gelişimiyle birlikte ilk kez yurttaşın devlet ile olan ilişkisi resmileşir. Kuşkusuz ilk uygarlıkların doğuşundan itibaren bireyin hak ve özgürlüklerinin sınırlarını belirleyen kurallar sürekli varolmuştur. Ancak hem kamusal üretim aracı hem de baskı ve zor aracı olarak devlet aygıtı ile bireyin ilişkilerinin anayasal ifadeye kavuşması bu sürecin bir sonucudur.

"Göz ardı edilmemesi gereken en önemli nokta, birey ve toplumun canlı doğası karşısında hiçbir yasa, hukuk gücünün bunu tam anlamıyla karşılamayacağıdır. Gelişmenin diyalektik gerçeğinin açığa çıkardığı süreklilik ve akışkanlık birey ve toplumun bilinçli doğal gerçeğine ulaşarak ne kadar az yasa, yazılı belge, o kadar gelişmiş bilinçli birey, toplum, ne kadar az devlet o kadar çok demokrasi ve eşit özgür yurttaşlık olduğunu açığa çıkarmıştır."

Bu durum, anayasal vatandaşlık ile özgür yurttaşlık arasında özde farklılığın gelişmesine yol açmıştır. Yurttaşlığın anlam ve yapı olarak bozulması, modernitenin yurttaşlık anlayışının giderek daha fazla bunalım yaşaması bu durumla yakından ilgilidir. Devletin engelleyiciliği kapsam ve içerik olarak artarken, bireyin toplumsal yaşamın düzenlenişindeki özgür iradeye dayalı rolü sınırlandırılır. Ekonomi, güvenlik, sağlık, eğitim vb alanlardaki kamusal ihtiyaçlar ve hizmetler devlet tarafından düzenlenir. Bu alandaki eşit, yasal düzenlemenin uygulamada hiçbir zaman eşit ve adaletli gelişmeyişi devletin ve uyguladığı sınıf demokrasisinin karakteriyle ilgilidir.

Tarih boyunca tüm toplumsal otoriteler birey üzerinde kendi çıkarlarına göre bir eritme politikası uygulamıştır. Amaç, bireyi kendi toplumlarının töre ve yasalarına uyarlamaktır. Mitolojilerden tutalım zindanlara kadar tüm inanç boyutlu alanlarından, maddi ceza çektiren kurumlarına kadar bireyin arzulanan konuma getirilmesi ve yönetilmesi esastır. Kapitalist toplum koşullarında, birey üzerinde devlet eliyle yürütülen politika daha da karmaşıklaşmıştır. Sadece önüne konulan askerlik ve vergi gibi yükümlülüklerle yetinilmemekte; din dogmalarından aşağı kalmayan bir resmi ideoloji yüklenilmektedir. Tekniğin olanaklarıyla zihni ve ruhsal şekillenmesi önceden planlanıp yapay bir vatandaş yaratılmak istenmektedir. Çağdaş kölelik denilen kurumlaşma böyle geliştirilmektedir. Aslında kapitalizmin doğuşunda esas alınan dogmalarla güdülenmemiş bireysel çıkış, daha sinsi ve ince tarzda tersine çevrilmekte. Özellikle dev iletişim tekniği sayesinde, tarihin hiçbir döneminde görülmeyen bir güdümlenmiş toplum ve birey yaratılmaya başlanmıştır. En büyük tehlike buradan kaynaklanmaktadır. Günümüzde çılgın bireycilik, çılgın bir toplumsal güdümlenmeyle dengelenmek istenilmektedir.

Kapitalist uygarlık sisteminin yaşadığı en büyük sorun ve tartışmalar bu denge sürecinde yaşanmaktadır. Yurttaş, kendi doğallığı içinde diliyle, kültürüyle, inanç ve tarih bilinciyle, özgür gelecek umutlarıyla kendi kaderini ne kadar çözebilecektir? Resmi toplum ne kadar kendi kalıplarıyla egemenlik kuracaktır? Sivil toplum, insan hakları, çevre kuruluşları, bu dönemin öne çıkan devlet dışı kuruluşları olarak yeni yurttaşlık tanımı yapılmaya çalışılmaktadır. Tarihte bu tip dönemlerde yaygın olan gnostik, mistik tarikat yaklaşımları da düzene tepkiyi ifade edip, bireye biraz daha nefes aldıran statü arayışları olarak değerlendirilebilir. Üstten en gelişmiş ve planlanmış otoritenin dayattığı vatandaş kimliğiyle, sivil toplumun tanımlamaya çalıştığı özgür yurttaşlık kimliği ciddi bir çatışma ve tartışma içinde olup, yeni uygarlıksal gelişmenin yönünü belirleyecek ideolojik kimliğin doğuşuna katkıda bulunmaları beklenebilir. Özellikle marksizmin dar ve daha çok ekonomik boyutlu tartışma ve kimlik arayışının başarısızlığa uğraması, yeni dönem tartışmasını toplumun tüm boyutlarıyla ve gelişmiş bilgi iletişim araçlarıyla çözümlemesine dayandığından daha başarılı kılabilir.

19. ve 20. yüzyıl dünyasında fetişleştirilerek halklar arası savaşların gerekçesi yapılan ulus devlet anlayışı ve buna dayanan milliyetçi, ırkçı yaklaşımlar günümüz dünyasında giderek aşılmaktadır. Bunda kapitalizmin ekonomik alanda yaşadığı değişimlerin de önemli etkisi vardır. Ulusal pazardan, giderek dünya pazarını ele geçirmeye çalışan ulusal şirketlerden ulus üstü şirketlere kadar oluşması ve sermayenin daha dar kesimlerin elinde yoğunlaşması dünyanın çehresini de değiştirmeye başlamıştır. Bununla birlikte yurttaşlık kavramı etrafındaki sorunsallıklar da derinleşerek varlığını sürdürmektedir.

20. yüzyılın ikinci yarısından sonra hızlı bir şekilde yaşanan bu gelişmeler, ulus devlet anlayışlarının aşılmasını Avrupa örneğinde görüldüğü gibi bölgesel birliklerin geliştirilmeye çalışılması, yurttaş ve yurttaşlık kavramlarının da yeniden ele alınmasının gerekliliğini açığa çıkarmıştır. Tarihsel süreç içinde siyasal alandaki gelişmelerle bağlantılı olarak içerik kazanan yurttaşlık kavramı, Fransız Devrimi'yle ulus devlet yurttaşlığı biçiminde bir ifadeye kavuşurken; günümüzde giderek ulus üstü yurttaşlık anlayışının geliştiği ve aslında dünya yurttaşlığı biçiminde kendisini tanımlayabilecek bir süreci yaşıyor bulunmaktayız. Bu anlamıyla yurttaşlık tanımı, küresel kapitalizme karşı küresel demokrasi mücadelesinin geliştirilmesi yönünde, dünya insanlığının ortak sorunlarına karşı ortak mücadele bilincini gerekli kılan bir zihniyet ve bunun sorumluluğuyla hareket edebilecek insan gerçeğini ifade etmektedir. Küresel kapitalizmin insan doğa evren dengesini bozacak derecede yol açtığı tahribatlara karşı bunun bilinçli mücadelesini yürütebilecek, kendi özgünlüğünü ve aidiyet değerlerini de reddetmeden toplumsal sorunların çeşitliliğini de göz önüne alarak, yerel ve evrensel değerlerin birlikteliği içinde "ne kadar yerel o kadar evrensel, ne kadar evrensel o kadar yerel" anlayışıyla mücadele edecek insan gerçeği, günümüzde birey yurttaş olabilmenin ölçüsü olarak gelişmektedir.

Uygarlık tarihi ezen ezilen çelişkisi üzerinde gelişirken, bunun ortaya çıkardığı toplumsal mücadeleler kendisini öne çıkan ideolojik kimliklere dayalı olarak hukuksal güvenceye almaktadır. Burada göz ardı edilmemesi gereken en önemli nokta, birey ve toplumun canlı doğası karşısında hiçbir yasa, hukuk gücünün bunu tam anlamıyla karşılamayacağıdır. Gelişmenin diyalektik gerçeğinin açığa çıkardığı süreklilik ve akışkanlık birey ve toplumun bilinçli doğal gerçeğine ulaşarak ne kadar az yasa, yazılı belge, o kadar gelişmiş bilinçli birey, toplum, ne kadar az devlet o kadar çok demokrasi ve eşit özgür yurttaşlık olduğunu açığa çıkarmıştır.

Ortadoğu bireyi ve toplumunun devletle olan bağı tarihsel süreçlerin bir sonucu olarak daha karmaşık bir özelliğe sahiptir. Ortadoğu'daki yurttaşlık hiçbir zaman Batı'daki anlamda bir yurttaşlık olmamıştır. Hatta denilebilir ki savaşlardan, istilalardan ve iktidarın köklü yaşamasından dolayı Ortadoğu bireyi yurttaş olarak kendisini tanımlayabildiği tüm haklardan yüzyıllarca uzak tutulmuştur. Ne kendisini tanımlayacağı bir toprak aidiyeti, ne politika oluşturmada siyasal, eylemsel gücü, ne özgürlük istemleri ve arayışları ne de varlığı kabul edilmiştir. Hem Batı'da hem Doğu'da üniter yapılı ulusal devletlerin ön planda olduğu 20. yüzyılda dahi bu gerçeklik değişmemiştir. Bunun temel iki nedeni bulunmaktadır. Birincisi; Ortadoğu'nun hem devletleşmenin hem de komünal doğal toplumun kaynağı olmasıdır. Her iki olgunun çıkış kaynağının Ortadoğu olması, tarih boyunca devlet ile komünal toplum arasındaki çelişki ve çatışmaların daha derin ve karmaşık yaşanmasına yol açmıştır. İki olgunun ilk gelişim sürecinden günümüze kadar devam eden bu çatışma karşısında gelinen aşamada kazanan devlet ya da komünal toplum olmadığı gibi, kaybeden de devlet ya da komünal toplum değildir. Komünal toplum değerlerinin giderek belirginleştiği, devletteki çözümsüzlüğün ve çözülmenin ise daha da derinleştiği kaos sürecinde Özgür Yurttaş Hareketi, Ortadoğu'da komünal toplumun gelişimi için büyük rol oynayabilir. Ancak bunun için her şeyden önce derin devlet kültürü ile derin kulluk kültürünün iyi çözümlenmesi gerekmektedir. Bunun çözümlenmesi yurttaşlık bilincinin gelişimi için esastır.

İkinci önemli husus; ters orantılı gelişen devletleşme ve yurttaşlık olgularının formatının 20. yüzyılda Doğu'da ve Batı'da farklı gelişmesidir. 20. yüzyıla kadar yurttaşlık hakları sadece bazı kesimlere tanınmıştır. Ülkeler düzeyinde yaşanan farklılığa rağmen yurttaşlık hakları anayasal olarak bu çağda en geniş kapsama ulaşmıştır. Uygulama sorunları ise mücadele ile adım adım aşılsa da önemli oranda varlığını korumaktadır. Ortadoğu gerçeğinde ise uygulama sorunlarının yanı sıra, anayasal olarak yurttaşlık haklarının toplumun tüm kesimlerine eşit tanınması sorunu varlığını korumaktadır. Din, dil, ırk, cins, etnisite farklılıkları anayasal olarak eşit haklara sahip değildir. Bu yüzden Özgür Yurttaş Hareketi ile bir yandan farklılıkların zenginlik ve çeşitlilik olduğu tüm topluma ve devlete benimsetilirken, öte yandan bütün bu farklılıkların anayasal olarak haklarının eşit tanınması ve güvence altına alınması sağlanabilir. Dolayısıyla, Ortadoğu'da Özgür Yurttaş Hareketi hem haklarını kazanma, hem de kazandığı hakları pratikleştirme mücadelesini içermektedir. Bunun için tüm kesimleri kapsadığı gibi, yaşamın her alanında etkin ve yaygın bir mücadeleyi gerekli kılmaktadır.

kaya resimleri

"aramıza çekilen sınırlar mutlaka kalkacak" dedim

Sonbahar mevsimini dorukta yaşayan Zap vadisinde, kış hazırlıkları olanca hızıyla sürüyordu. Sararan yaprakları, hazan rüzgarı oradan oraya savuruyor ve yaprak dökümünü daha da hızlandırıyordu. Vadide sarının bütün tonlarını görmek mümkündü. İnsanlar, bu aylarda hep bir tedirginliği yaşar. Geçmişin muhasebesi yapılır, yapılanlar, yapılmak istenip de yapılamayanlar ve gelecekte olmasını hayal ettikleri şeyleri, nasıl yapacaklarını düşünürler. Doğadaki solgunluk, donukluk insanlara da yansır. Gelecek zorlu günlerin hazırlığı için oradan oraya koşturulur.

Biz de kış hazırlıkları için karıncalar gibi çalışıyoruk. O günlerde arkadaşlar arasında sohbetlerin tek konusu olan VI. Kongre'nin yapılacağı tartışmaları, bütün düşüncemi kongreye katılma istemi üzerinde odaklaştırmıştı. Partiye katıldığım ilk günleri anımsadım. IV. Kongre bir ay önce tamamlanmıştı. O zaman ne kadar da hayıflanmıştım neden üç dört ay önce katılmadım, diye. Ama şimdi kongreye katılma fırsatına çok yakındım. Katılma istemi o kadar yoğundu ki, bu düşünce bütün benliğimi sarmıştı. Delegelerin belirlenmesi için toplantılar yapılıyordu. Nihayet toplantılar sonuçlanmış ve gruplar belirlenmişti. 25 Ekim 1998 günü sabah açıklanan delege grubunda ben de vardım. Ve biz ilk grup olarak kongrenin yapılacağı yere gidecektik. İnanamıyordum. İsimler okunduğunda kendi ismimi duyunca, uçacak gibi olmuştum. Koşmak, bağırmak geliyordu içimden. Hemen yol hazırlıklarına başladık. Öğlen saat birde, 11 arkadaş ile yola çıktık. Zap'tan ayrılıp Şivê'den Saca'ya doğru yürürken, içimden, "güzelliğinle beni büyüleyen Zap, senden ayrılıyorum, ama yüreğimden bir parça da bırakıyorum sana" diyen bir çığlığın, sessiz sedasız koptuğunu hissettim. Bir daha Zap'a döner miydim bilemiyordum. Yol boyunca Zap'ta yaşayanları düşündüm. Acıları, sevinçleri, zorlukları birlikte yaşayıp paylaştığımız yoldaşları... Bu geçici bir ayrılıktı. İleride farklı bir zamanda ve farklı bir mekanda tekrar karşılaşacaktık.

Yürürken sırtımdaki yüke, yürüyüş temposunun yüksekliğine ve yolun uzunluğuna rağmen, hiçbir şey hissetmiyordum. Ayaklarım yerden kesilmiş gibi, bir an önce menzile varmak istiyordum. Başkan Apo'nun 9 Ekim'de Suriye'den ayrılıp Rusya'ya gidişiyle başlayan kritik dönem ve TC'nin yoğun saldırılarının olduğu bir süreçteydik. Buna karşı partimizin nasıl mücadele edeceği, TC'nin imha yönelimlerine nasıl cevap verileceği tartışılacaktı. Böyle tarihi bir kongreye katılmak, yazılan tarihe şahit olmak gururlandırıyordu beni. Bunun heyecanını yaşıyordum. Bu düşüncelerle yürürken acıktığımı ve yorulduğumu hissettim. Akşama doğru yürüyüşe ara verip, karnımızı doyurduk. Biraz dinlendikten sonra, gece boyu sürecek yolculuğa başladık. Geçtiğimiz, konakladığımız yerlerde kaldığım için yabancısı değildim. Tanıdığım noktaları gördükçe, orada yaşadığım anılar canlanıyordu gözümde. Ancak Zagros eyaletinin ikinci büyük dağı olan ve görenleri hayrete düşüren Çarçela'dan ilk kez geçecektim. Anlatıldığı kadarıyla, yüksekliği üç bin metreden fazlaydı. Yüreklere ateş salan dağın zirvesindeki buzul gölleri –en büyüğü olmasa da– görebilecektik. Ve haritalarda "Geverok Kaya Resimleri" olarak geçen tarihi kayalığı da görme fırsatımız olacaktı.

Sabah güneşinin ilk ışıklarıyla beraber kaynağını Cilo ve Çarçela'nın doruklarındaki eriyen karlardan ve bağrından çıkan çeşmelerden alan Avaşin'e ulaştık. Avaşin'deki diri yeşillik, ona bakanları alıp, uzaklara götürüyordu. Bir güzelliği izlemenin bütün zevkini yaşıyordu insan. O kadar berraktı ki, içindeki en küçük bir cisim ve lezzetine doyum olmayan balıklar bile görülüyordu. Avaşin vadisine girdiğimizde, orada geçirdiğim günleri anımsadım. Geçen yıl bir süre burada kalmıştım. Her şey ne kadar da değişmişti. Geçen yıl Avaşin'in üzerine kurduğumuz köprüden geçip, eski bir kamp yerine gittik. Arkadaşlar bizi oldukça sıcak karşıladılar. Kampta bulunan arkadaşların bir çoğunu tanıyordum. Sıcak ve cana yakın davranıyorlardı. Böyle anlarda ne kadar yorgun olsan da, yoldaşların içten bir merhabası, savaş anılarının anlatıldığı sohbetler ve bir de kara çaydanlıkta yapılmış çay, bütün yorgunluğu, yaşanan zorluğu bir anda alıp götürür, yerine, günlerce yetecek manevi bir güç bırakır.

Avaşin'de iki gün kaldıktan sonra yolumuza devam ettik. Bundan sonraki durağımız Çarçela idi. Sonbaharın en soğuk günlerini yaşadığımız bir dönemde Çarçela ve ötesinde, belki de ondan daha yüksek dağlardan, zozanlardan geçecektik. Havanın yağışlı olmaması yolculuğumuzun iyi geçmesine neden oluyordu. Her ne kadar geceleri ayaz olsa da, soğuk hava yürürken bizi daha canlı tutuyordu. Çarçela'ya, arkadaşların "Deriyê Hırçê" (Ayı Kapısı) diye adlandırdıkları bir kapıdan çıktık. Bunun gibi üç kapıdan girilebiliyormuş. Kapı denmesinin sebebi de arazinin bu kapılar dışında geçit vermemesindendi. Diğer giriş kapıları, Deriyê Kera ve Binbir Kapı idi. Çarçela oldukça yüksek, sarp ve sert kayalardan oluşan bir dağdı. Hırçın ve asi görüntüsü ilk bakışta ürkütüyordu insanı. Sanki kalemle çizilmişti. Çizgileri o kadar keskindi ki, yaklaşırken temkinli olma duygusu yaratıyordu herkeste. "Eski bir yanardağ olsa gerek" dedim kendi kendime. Volkanik dağ özelliklerini gösteriyordu. Yukarılara çıktıkça, oksijen oranı düşüyor, basınç artıyordu. Bunu, nefes alıp verirken rahatlıkla hissedebiliyordum. Çarçela'nın zirvesine ulaştığımızda; Kürdistan'ın kuzeyi, güneyi ve doğusu ayaklarımızın altındaydı. Esen soğuk rüzgara aldırmadan bir taşın üzerine oturup manzarayı izledim. Yapay sınırlarla birbirinden ayrılan dağlarımızı ve insanlarımızı düşündüm. Öfkelenmiştim. Kendi kendime "aramıza çekilen sınırlar mutlaka kalkacak" dedim.

Güney Kürdistan'ın çıka çıka bitiremediğimiz koca dağları, yan yana konulmuş ve arka arkaya dizilmiş tepecikler gibi görünüyordu. Kuzey parçasına baktığımda, önümde uzanan ovanın bittiği yerde Yüksekova başlıyordu. Ötesinde More, Başkale'ye doğru uzanan dağların ilk çıkıntıları, Esendere ve Doğu Kürdistan'ın tek bir ağaç bulunmayan yüksek sivri dağları gözüküyordu. Gözlerimle ve yüreğimle, parçalanan Kürdistan'ı birleştirmiştim o an. Gözlerin ve yüreğin birleştirdiğini hiçbir güç ayırıp parçalayamazdı, buna gücü yetmezdi.

Çevreme bakınırken, az aşağıda bulunan, yüz yüz elli metre genişliğindeki gölü gördüm. İlkin şaşırmıştım, "bizim arkadaşlar yine abartmışlar" diye geçirdim içimden. Bahsettikleri göl acaba bu kar sularının birikintisi miydi? Yoksa, yanlış bir yerden mi çıktık? "En iyisi gidip Mahsum arkadaşa sorayım" dedim. Çünkü elimizdeki karayolları haritasında bile Çarçela'nın zirvelerinde "Sat gölü" diye işaretlenmiş bir yer vardı. "Bu gölü mutlaka görmeliyim" dedim. Kendimi, Kürdistan coğrafyasının güzelliğinden kurtardığımda, grubun aşağıya doğru yürüdüğünü fark ettim. Sorularıma cevap verecek olan Mahsum arkadaş en önde yürüyordu. Dürbünü boynuma geçirip, aşağıya doğru koştum. Mahsum arkadaşa yetişip az önce düşündüklerimi sordum. Tahminim doğru çıkmıştı. Biz asıl yoldan gelmemişiz, o nedenle bahsedilen gölü göremeyecektim. Ama ikinci büyük göl az ilerideymiş. Daha da hızlandım. Çünkü gölü ilk görenlerden olmak istiyordum. Sert kayalardan oluşan dar bir boğazın hemen bitiminde masmavi bir tablo bizi bekliyordu. Maviliği görünce hemen koşmaya başladım. Yaşamım boyunca bu kadar berrak ve insanın içini yumuşatan bir su görmemiştim. İlk gördüğüm gölün de suyu berrak ve temizdi. Ama bu gölün esrarı başkaydı. Kar sularının birikintisiydi, ama görkemliydi. Büyülenmiştim adeta. İki km uzunluğunda ve yaklaşık 500-600 m genişliğinde, çevresi ince bir kumsalla çevrili, henüz el değmemiş, dalgasız mavi bir adacık. Bu yükseklikte sarp kayalardan oluşan bir dağın zirvesinde, geniş bir düzlüğün içini doldurmuş bu doğa harikasının dünyada bir benzerinin olacağını sanmıyorum. Daha önce Siphan dağındaki krater gölünü, Varto'daki 'Xamirpet gölünü' ve 'Kox'taki Bingöl göllerini de görmüştüm. Ama hiçbirinin güzelliği bu kadar etkilememişti beni. Gerçi her birinin ayrı bir güzelliği, ayrı bir gizemi vardı, ama bu farklıydı. Ortak olan yanları da vardı; yok sayılmak, gizlenmek, gözlerden ırakta olmak...

Öğlen vakti gölün aşağısında arkadaşların kurduğu çadırlara ulaştık. Yüzler yine güleç, yürekler sıcak, sohpetler içten... Güneş tepemizde pırıl pırıl olmasına rağmen, hafiften üşüdüğümü hissediyorum. Elbiselerimiz terden sırılsıklam olmuştu. Ancak arkadaşların bin bir emekle topladıkları gunileri (geven) yakarak pişirdikleri çay, Çarçela'nın hışımla üzerimize yürüttüğü serinliğin etkisini kırıyordu.

İki gece oradaki çadırlarda kaldık. İlk gün karanlığın basmasıyla, rüzgarın hızı arttı. Çadırın üzerine örtülen üç kat naylon ve kamuflaj için naylonların üzerine açılan panço yağmurluklar, kulakları patlatırcasına nara atıyor, çığlıklar koparıyor gibiydi. Az sonra başlayan yağmurun naylona değerken çıkardığı ses, rüzgarın uğultusu içinde hoş bir melodi gibi geliyordu. En azından ben öyle duyumsuyordum. Yorgunluğun farkına yeni yeni varıyordum. Sözden, sohbetten ayrılmak istemediğim halde Çarçela'nın türküsü beni derin bir uykuya alıp götürmüştü.

Sabah uyandığımızda her taraf bembeyazdı. Yılın ilk karı düşmüştü. Hem seviniyor hem de üzülüyordum. Çarçela'yı aştığımız için seviniyordum. Çünkü daha Zap'tan çıkarken bu korkuyu yaşıyorduk. Zira kar Çarçela'nın kapılarını zapt etti mi, geçmek imkansızlaşıyordu. Bunu denemenin bile çok büyük bir riski vardı. Aynı kaygıdan dolayı arkamızdan gelecek grupların geçmek zorunda olduklarını, dolayısıyla çok zorlanacaklarını bildiğimizden de üzülüyordum. Neyse ki bir daha yağmadı ve olan kar da eriyip gitti. Meğer bu Çarçela'nın kendisine gelen misafirleri karşılama biçimiymiş. "Bu da Çarçela geleneği olmalı" diye geçirdim içimden.

Ertesi gün yolumuzun üzerinde olan 'Geverok Kaya Resimleri'ni de ziyaret ettik. Resimler büyük, düzleşmiş yassı kayaların yüzeyine çizilmişti. Gever (Yüksekova) tarafından Çarçela'ya tırmanırken, bu kayalar bir uçurumu andırıyordu, ama bizim geldiğimiz yönden resimlerin olduğu kayalar hemen hemen yerle aynı seviyedeydi. Ve resimler arkadaşların yaz aylarında manga olarak kullandıkları koğuşların duvarlarını oluşturuyordu. Tarihle ne kadar iç içe yaşıyoruz dedim kendi kendime. Ayrı ayrı üç kaya üzerinde yaklaşık bin civarında resim vardı. Ve resimler toplu çizilmişti. Dağ keçilerini simgeleyen resimlerin hemen hepsi aynıydı. Bir av mevsimini anlatıyor gibiydi. Gözlerimi açmış, dikkatle inceliyordum. Kayalara ve çizimlere bakılırsa çok eski tarihlere ait değildi. Çünkü fazla bir aşınma yoktu. Silikleşenler olsa bile dikkatlice bakıldığında şekiller rahatlıkla seçilebiliyordu. Arkeolojiden biraz nasibini almış olan arkadaşlar "olsa olsa 200-300 yıllıktır" diyorlardı. Uygarlığın bu topraklardan doğup, dünyaya yayıldığının delili olan bu gibi tarihi yerler, Kürdistan'da çokça vardı. Bunlardan bazılarına gerillacılık yaparken ben de tanık olmuştum. Ama uygarlığı yaratan Mezo-

Şehit Rençber arkadaş

potamya halkları yok sayılmış ve imha edilmek istenmişti. Ve halen de bu devam ediyordu. Oysa üçgende yaşayan insanlar bu güzelliği, bu tarihi birikimi bütün insanlıkla paylaşmaya hazırlardı. Bu tarih şimdiye dek gizli kalmıştı ve halen de gizliydi. "Belki de gizli kalması daha iyi" diye düşündüm. Ta ki gerçek sahiplerini buluncaya dek. Tıpkı Zap vadisinde bulunan Bereket Tanrıçası Kibele gibi.

Yaklaşık bir haftadır yürüyorduk. Yürüyüşün başından beri arkadaşlar arasında sohbetlere konu olan Gever ovasına gelmiştik. Çok tehlikeli olduğu söylenen yolun, en dikkat edilmesi gereken zorlu bölümü, bu ova idi. Türk askerinin denetimi altındaydı. Ve geçiş noktası olduğu da biliniyordu. Bu tedirginlikle, Çarçela'nın ovaya inen sırtlarından birinde ağır ağır ilerliyorduk. Dolunay, ekim ayının son gecesini gün gibi aydınlatıyordu. O anda duyduğumuz helikopter sesiyle olduğumuz yere oturduk. Helikopterler gece keşfi yapıyorlardı. Üstümüzden geçtikleri halde bizi fark etmemişlerdi. Bir süre sonra Çarçela'nın yamaçlarını roketler ve uçaksavarlarla rastgele vurmaya başladılar. Bizden uzak noktaları vuruyorlardı. Ama dönüşlerini ve sortilerini yaparlarken üzerimizden geçiyorlardı. Ne olduğunu anlayamamıştık. Kendi kendime, "acaba arkadaşların görüntüsünü mü aldılar? Yoksa grup geçeceği istihbaratını mı almışlar?" diye sorular soruyordum.

Askerlerin telsiz muhaberelerinden, ovanın bazı noktalarına pusu gruplarının çıktığı anlaşılıyordu. Bunu hemen altımızda bulunan köye gelen bir araç doğruluyordu. Çünkü kuryemiz bu saatte farlarını yakarak ovada dolaşan aracın, ya panzer ya da başka bir askeri araç olduğunu söylüyordu. Sivil araçların gece dolaşmaları yasaktı. Kobralar arazide belli noktaları bir süre vurduktan sonra gittiler. Geceye sessizlik çökmüştü yine. Biz de kalkıp yürümeye devam ettik. Gerillaya katılmadan önce bu ovada milislik yapmış olan Mahsum arkadaş, olanlardan sonra yol güzergahını değiştireceğini söyledi. Yine ovadan geçecektik, ama pusu ihtimali olan yerlerden gitmeyecektik. Gece dürbünü ve termal kamerayla araziyi gözetleyen askerlere görüntü vermemek için sırttan yürümekten vazgeçip, yamaca indik. Geçmemiz gereken iki asfalt yol vardı. İlkine yaklaşmıştık. Bu yol sırtların bitip, ovanın başladığı yerden geçiyordu. Yola epey yaklaşmıştık. Oturup geceyi dinledik. Öncü arkadaş bir süre geçeceğimiz yolun keşfini yaptı. "Bir şey görünmüyor" dedi. Oturduğu yerden kalkıp, "bundan sonra hızlı yürüyeceğiz. Herkes yolu tek tek ve koşarak geçsin. Ayrıca ses çıkmamasına dikkat edin" dedi. Kuryemizin söylediği gibi asfaltı geçtik. Ovada hızlı hızlı yürüyorduk. Daha önce de ovadan geçmiştim. Hatta ovada kitle çalışmalarına da katılmıştım. Ama Gever ovası çok farklı gelmişti bana. Ova iki ilçe, iki belde ve birçok köy tarafından sarılmıştı. Dört taraftan karakolların gözetimi altında tutuluyordu. Ve şaşılacak ölçüde düzdü. Pürüzsüzdü neredeyse. Arada bir geçtiğimiz tarlalarda açılan su arklarından başka bir engebe ile karşılaşmadık. Ovanın bitiminde içinde su akan yayvan bir dere vardı sadece. Daha sonra Geverli olan Mahsum arkadaşla ova üzerine sohbet ederken, orasının eskiden bir göl olduğunu, zamanla gölün bataklığa dönüştüğünü, insanların bu bataklığı kurutarak toprağı işlediklerini ve Gever ovasının ortaya çıktığını öğrenecektim. Zaten hem karşılaştığımız küçük bataklıklar hem de bazı yerlerde yürürken adeta yaylı bir yüzeyde yürüyormuş gibi olduğumda bayağı dikkatimi çekmişti.

Gece yarısından sonra ikinci asfaltı da geçmiş, ovanın sonuna ulaşmıştık. Askerlerin yoğun pusularına rağmen hiçbir engelle karşılaşmadan, artık sırtımızı yaslayabileceğimiz tepelere doğru ilerliyorduk. Rahatlamıştık. Dağlara tırmandıkça kendimi daha da güvende hissediyordum. Çünkü hep dağların doruklarında kendimizi koruyabilmiş ve yaşama olanağı bulabilmiştik. Gecenin soğuğu molalarımızın tadını kaçırmıştı. En fazla üç beş dakika oturuyor, tekrar yürümeye başlıyorduk. İlk kez kaslarımın gerildiğini, eklemlerimin acıdığını hissettim. Ovadaki koşturma sonucu, yorgunluk ve uykusuzluk kendisini iyice hissettirmişti.

Gün doğumuyla birlikte Esendere alanına ulaşmıştık. Fakat arkadaşlara ulaşmamıza daha iki üç saat olduğu söyleniyordu. Alan gerillanın denetiminde olduğu için, gündüz de yürüme imkanımız vardı. Tam 22 saat süren kesintisiz bir yürüyüşten sonra arkadaşlara ulaştık. Esendere'de bir gün dinlendikten sonra tekrar yola koyulduk. Öğleden sonraydı. Kuzey ile Doğu Kürdistan arasına çizilen "sözde" sınıra paralel yürüyorduk. Bir ara bir sırtı döner dönmez, karşımda, yüksek bir dağın zirvesinde, ortaçağda, şövalyelerin kaldığı şatolara benzeyen, beyaza boyanmış bir yapı gördüm. Yapının iki yanında, surların üzerinde burç gibi yapılmış yerler vardı. Üstünde İran bayrağı dalgalanıyordu. Tepenin vadiye bakan kısmında iki uçaksavar namlusu uzanıyordu ve çevresinde birçok mevzi göze çarpıyordu. Farsların "paygah" dedikleri bir sınır karakoluydu. İslam kültürü ve ortaçağ Batı mimarisinin karışımı, şato biçimindeki bu yapı, hiç de sevimli gelmedi bana. Üzerinde yürüdüğüm toprak ile karşıda görünen toprağın rengi, iklimi, bitki örtüsü, taşları, girinti çıkıntıları bile aynıydı. Her iki tarafta da yaşayan insanların dilleri, kültürleri, yüz ifadeleri, umutları bile birdi. İşte o şato, böyle aynıların bağrına hançerle çizilmiş, kanla oluşturulan bir sınırı koruyordu. Vadinin batı ve doğu yamaçlarındaki çeşmelerden, kar eriyiklerinden beslenen ırmak, her şeyden habersiz nazlı nazlı akarken, "sınır" olarak belirlendiğinden habersizdi.

O gün, yaklaşık beş saat yürüdükten sonra akşam Şehidan bölgesindeki arkadaşlara ulaştık. Orada iki gün kaldık. Gittiğim her alanda dikkatimi çeken şeyleri, bölgeyi iyi tanıyan arkadaşlardan sorup, öğreniyordum. Neden "Şehidan" ismi diye sormuş ve bu adın nereden geldiğini öğrenmiştim. Anlatıldığına göre; kadim zamanlarda islam savaşçılarının akınları sırasında, Şehidan tepesi denilen yer, çetin bir savaş sonucu ele geçirilmiş. Burada ölen müslümanların anısına bu tepeye Şehidan adı verilmiş. Bu tepenin üst tarafında, yani daha batıda, sınır çizgisine yakın bir yerde Ahmed Bendi boğazı bulunuyordu. Ahmed Bendi bir Kürt beyiymiş. Sınırda ticaret yapıyormuş. Sınırda yapılan ticaret, kervanlarla kaçak mal götürme işi onun denetiminde oluyormuş. Ne Farslara ne de Türklere boyun eğmiyormuş. Yanındaki yüz adamıyla Şehidan alanını denetimde tutmuş yıllarca. Bu nedenle o boğaz Ahmed Bendi'nin adıyla anılıyormuş. Akıbetini ise öğrenemedim. Geçmişte müslüman akıncıların şehit düştüğü tepede, günümüzde onlarca arkadaş kahramanca direnerek şehit düşmüştü. Ve artık Kürdistan'daki tepeler şehit yoldaşlarımızın adlarıyla anılmaktaydı.

Şehidan'dan ayrılıp, iki gece sınıra paralel yürüyerek o, çokça sözü edilen görkemli Zagroslara ulaştık. Parçalanmışlığın üçgeninde, kölelik zincirlerine vurulmuş bir asma kilit gibiydi. Ama Zagros tarihten günümüze değin hiç boyun eğmemiş, hiçbir işgalciye geçit vermemişti. Ve hep yaşamın kaynağı olma özelliğini korumuştu. Mezopotamya'ya yaşam ve uygarlık, Zagroslardan süzülerek götürülmüştü. Zagroslar iyiye, güzele, sevgiye ve insana özgü olana kucak açmıştı. Ve yıllardır gerillayı bağrında barındırması bundandı.

Zagros'taki asma kilidin anahtar görevini gören çadır noktasına ulaşmıştık. Burada küçük bir arkadaş grubu kalıyordu. Kasım ayının ilk günlerini yaşıyorduk. Hava açıktı, ama Zagroslardan esen soğuk rüzgar üşütüyordu bizi. Arkadaşların bizim için hazırladıkları bir çadıra girip oturduk. O sırada içeri girip çıkan bir arkadaş dikkatimi çekmişti. Sobayı yakmaya çalışıyordu. Belleğimi yokluyordum. Bu arkadaşı daha önce nerede görmüşüm diye. Esmer, gergin yüzü ve aksak yürüyüşü hiç yabancı gelmiyordu bana. Ona dikkatlice baktığımı fark etmiş olmalı ki, o da niçin baktığımı anlamaya çalışırcasına arada bir kaçamak bakışlarla beni süzüyordu. Daha fazla dayanamayıp sordum;

"Heval sizin isminiz nedir?"

"Deniz."

"Nereden katıldınız?"

"Malatya İnönü Üniversitesi'nden."

Bu cevap beni yedi yıl geriye götürmüştü. Karşımda duran Deniz arkadaşla üniversitede beraber faaliyet yürütmüştük. Mutluluktan uçuyordum adeta. Bir an o günler canlandı gözümde. 1991'de beraber katıldığımız Agit (Mehmet Çiçek) arkadaşı anımsadım. 1993 Eylülü'nde Amed'de şehit düşmüştü. Yıllar sonra gerillada, sivilden tanıdığım birisiyle karşılaşmak beni duygulandırmıştı. Gidip ona sarıldım. Deniz arkadaş daha tanıyamadığı için, şaşkın şaşkın bana bakıyordu. Adımı söyleyince o da hatırladı ve tekrar birbirimize sarıldık. Sonra oturup geçmiş yıllar üzerine sohbet ettik. Deniz arkadaşla iki gün beraber kaldık. Bu karşılaşma, yaşamımda unutamadığım anılarımdan biri oldu.

Çadırdan ayrılıp yolun sonuna doğru ilerliyorduk. Bir gece yürüdükten sonra, sabah VI. Kongre'nin yapılacağı alana ulaşmıştık. Yol boyunca geçtiğimiz yerlerde tanık olduklarımla, zaman tünelinde bir yolculuğa çıkmış gibiydim. Dünden bu güne Mezopotamya'da yaşanan tarihe tanıklık etmiştim. Şimdi de Kürtlerin ve insanlığın tarihine yazılacak yeni bir sayfanın tanığı olacaktım.

Şehit Rençber (Mehmet ÇAP)
20 Mayıs 2001 tarihinde 27 arkadaşla birlikte Bingöl Yedisu'da şehit düştü

YENİLENEN KADRO BİLİNCİ BAŞARIYI GETİRİR

Baştarafı 21'de

Bu temelde yeni duruşla, katılım ve yeni sürece girecek fedakarlık ve cesareti yaratmanın ortaya çıkması gerekiyor. Bu yapılamazsa, buna yönelmezse birey, kendine de örgüte de sorun olur. Kendini de örgütü de zorlar. Bizim mevcut kadro sorunu bu kadar önemliyse, bu sorunu nasıl çözeceğiz? Hareket bu kadar kararı uygulayan, hayata geçiren kadroları nereden getirecek? Elbette varolanları eğiterek, yenileyerek, yeni çizginin gereklerine göre şekillendirerek, yeni dönem mücadelesine katmakla, bir de yeni kadroları eğitmekle olacak. Bu noktada yeni kadrolar almak, kadro gücünü nicelik olarak büyütmek, eğitimde nitelik olarak geliştirmek kuşkusuz hareketin geleceğini güvence altına almak için yapılması gereken en temel çalışmalardan biridir.

Önderlik de kendisini nasıl yarattığını, komploya karşı mücadele ederek çizgiyi ve kişiliği nasıl yarattığını ifade etti. Bunu sağlayan, bu yolda ilerleyen, mücadele eden kadrolar var. Bu bakımdan yenilenme olmaz, değişim olmaz, demek kesinlikle doğru değildir. Fakat öyle kolay, mücadele etmeden, kendini derinliğine sorgulayıp yenilemeden de yeni sürecin kadrosu haline gelinemez. Yeni kadrolarla hareketi büyütmek, geliştirmek gerekiyor. Diğer yandan eski kadronun yoğun bilinci, deneyimi var. Eğer kendini yenileyebilir, eski alışkanlıklarını aşabilir, yeni çizgiyi özümseyebilirse çok etkili biçimde daha ağır görev ve sorumlulukları başarabilecek temelde yeni sürece kendisini katabilir, yeni dönemin önemli bir kadrosu haline gelebilir.

Eski alışkanlıkları aşmanın temel ölçüsü nedir? Bu noktada temel bazı ideolojik duruşlar var. Önderlik, birinci etken olarak 'milliyetçiliği' tanımladı. Milliyetçiliğe karşı yurtseverlik çizgisini geliştirdi. Milliyetçi devletçi sistemi tarihi gelişim süreci içerisinde değerlendirerek, halk karşıtı, üst toplumun bir örgütlenmesi, çıkar sistemi olarak değerlendirdi. Ona karşı yurtseverlik temelinde demokratik örgütlenmeyi de halkın örgütlenmesi, halk toplumunun örgütlülüğü olarak tanımladı. Burada iktidarcı, devletçi sistemde çıkarcı, bencil, milliyetçi etkilerden kendini kurtarmayı bilmek gerekir. Milliyetçilik basite alınmamalı, dar yaklaşılmamalı. Önderliğin bu konuda yaptığı değerlendirmeler iyi özümsenmeli. Milliyetçi, devletçi sistem Kürdistan'da bir gelişme yaratıyormuş gibi bakılıyor. Oysa Kürdistan'ı inkar eden, inkar sürecine alan bu iktidarcı devletçi sistem, milliyetçi ideolojidir. Aslında devletçiliğin Kürdistan'a düşen yanı inkar ve imhadır. Tarihe ve yakın geçmişe bakacak olursak bu kesinlikle böyledir.

Milliyetçilik aşılmadan devletçi sistem aşılamaz

Kürt halkı devletçi sistemden kaçtıkça, dağlara sığınarak kendisini o sistemden koruduğu ölçüde özgürlüğünü ve varlığını sürdürebilmiştir, devletçilik içerisinde değil. Devletçilik, Sümerlerden beri Kürt'ü yok etmeye çalışıyor. Kürt'ün özgürlüğü ve varlığı ise bu sistemin dışında kalmakla, sisteme karşı mücadele ile oluyor. Böyle bir tarihi gerçekliğin olduğu ortamda kalkıp kendimizi öyle bir sistemin kurtarıcısı gibi görmeye götüremeyiz. Bu, sahte, ters bir yaklaşımdır. Bu konuda tersyüz edilmek isteniyoruz. Önderlik çizgisi bunu çok iyi düzeltti. Çok iyi özümsememiz, anlamamız gerekiyor. Milliyetçiliğe, yine aileye karşı olmadan, devletçiliği, iktidarcılığı aşamazsın. Bazıları "devlete, hiyerarşiye karşıyım" diyor, ama milliyetçi ve aileci anlayışları derinden anlamaya çalışmıyorlar. Bu derin bir çelişkidir. Ailecilik ve milliyetçilik aşılmadan, hiyerarşik ve devletçi sistem aşılamaz. Ailecilik bir anlayıştır, bir sistemdir, bir değerler bütünüdür. Genelleşmesi baskı, sömürü, devlet ve iktidardır. Bunu aşmamız gerekiyor. Bu, bireyi bitiren, birey özgürlüğünü ortadan kaldıran bir durumdur.

Özgürlük mücadeleciliği, özgür yaşam arayışı ile bu anlayış ve ölçüler bir arada olmuyor. Yeni bir yaşam ve sistem yaratma çabasıdır. Bunun anlaşılması, buna göre hareket edilmesi gerekir. Dünya, toplumlar, halklar milliyetçilikle varolmuş gibi bir anlayış da doğru değildir. Milliyetçilik bir devlet ideolojisidir. Yine sanki toplumlar ailecilikle varolmuş, aileyle insan ve toplum yaşamı oluşmuş gibi bir yaklaşım var. Bu da öyle değil. Biz burada günümüz ailesinden söz ediyoruz. Kesinlikle aile de hiyerarşi ve devletle birlikte ortaya çıkan, onunla atbaşı gelişen, onun gözeneği, temeli olan bir kurumdur. Devletten önce de insanlık vardı. Binlerce, yüz binlerce, milyonlarca yıl önce vardı. Demek ki, mevcut aile düzeni insanlığın başından beri gelen bir düzen değil. Baskı ve sömürünün gerçekleştiği, devlet ve hiyerarşinin ortaya çıktığı bir devlet ürünü ya da onunla birlikte gelişen bir sistemdir. Burada özgürlük yok, kölelik var. Bu noktada duyguların örgütlendirilmesi, kişiliğin örgütlü kılınması önem arz ediyor. Böyle olunmadan kendimizi özgür birey, özgürlük mücadelesinin kadrosu haline getiremeyiz. Bütün kırılmaların, zayıflıkların, tersliklerin, değişememenin, kendine göreliğin altında bu yatıyor. Dolayısıyla da bu eğilimlere, bu ölçülere karşı yoğun bir ideolojik mücadeleyi kendi içimizde geliştirmemiz gerekiyor. Sınıf, cins ve ulusal özgürlük mücadelesi doğru ölçülerde geliştirelim ki, özgür birey haline gelelim. Bu noktada örgütsel yaklaşımlar da önem arz ediyor. Esas olarak bireyin ideolojik duruşu, eğitimi belirleyici iken bu tür sorunların çözümünde kadronun kendini eğitmesi, yenilemesi, sorunlarını çözmesinde örgütsel yaklaşımlar da önemlidir.

Kadro, pratik ortamda, çalışma içerisinde, görev ortamında eğitmeyi, değiştirmeyi esas almalıdır. Sorunlarla yüz yüze gelmişse, sorunların çözümünü de orada aramalı. Pratikten kopartarak, pratikten çıkartarak, ortamdan çıkartılarak çözümlenemez. Tarzımız sorunları birbirine havale etmek değil, yerinde çözmek olmalıdır. Herkes kadro eğitiminden, kendini ve yoldaşlarını eğitmekten sorumlu olmalıdır. İdeolojik, örgütsel mücadeleyi kendi içinde yürütmeli, örgüt içinde bir duruşu yakalamalıdır. Önderlik *"en temel karakterim, örgütsel çizgi savaşçılığımdır"* diyordu. Örgüt içinde çizgi savaşçılığı, ideolojik, örgütsel mücadele yürütülebilmelidir. Bu hususta Önderlik önemle *"örgüt içinde kimsenin kimseyle bir sorunu yoktur, herkesin sorunu benimledir, çizgiyledir, sorunu doğru ortaya koyacağız"* diyordu. Bundan hareketle başkalarıyla kendimizi izah etmeden, kendimizin çizgiyi özümseme, çizgiyle ne kadar uyumlu, ne kadar yeterli olup olmadığımızı sorgulama mücadelesini geliştireceğiz. Sorunlar böyle konursa, çizgiyi özümsemeye ve değişime yaklaşılırsa kadronun kendini değiştirememesi gibi bir sorunu olamaz. Önderlik çizgisi çok net, berrak ve içinde küçük bir leke bile taşımıyor. En küçük bir lekenin de gizlenmesi mümkün değil. Önderlik "Bir Halkı Savunmak" kitabı için *"benim ruhum"* dedi. Kendini Önderlik çizgisine yatıran ve kahramanca şehit düşen binlerce şehit gerçeğimiz var. Zindan direnişçileri gerçeği var. Mazlumlar, Ferhatlar, Hayrilerin direnişi var. 15 Ağustos direnişçileri var. Agit, Zilan, Beritan gerçekliklerinin çizgisi var. Bunlar çok somut, gerçek olgulardır. Agit ve Zilan çizgisinin karışık olan, anlaşılmayan bir yanı yoktur. Kişi, kendini bu temelde ele alır ve doğrularını belirlerse kendini hızla yenileyebilir.

1 Haziran Hamlesi'nin ikinci yılını ideolojik, politik, örgütsel, meşru savunma alanlarında çok etkili, kapsamlı bir pratikleşmeyle çok güçlü kazanımların ortaya çıktığı bir yıl haline getirebiliriz. Bu temelde hareketin örgütlenmesini geliştirir, yeni kadrolar alır, hareketin kadro gücünü büyütür, eğitir, yoğun tecrübeyle mücadeleye sevk edersek, hareketimiz büyür. İkinci atılım yılında hem demokratik direnişi her alanda yaygın bir biçimde geliştirebilir, hem de demokratik konfederalizmin inşasını hızlı bir biçimde ilerletebiliriz. Kendini yeni çizgide donatmış olan kadrolar da böyle bir mücadele dönemine katılabilirler. Otuz yılı aşkın mücadele sürecinin yarattığı zengin tecrübeye dayanarak, en güçlü kazanımları, gelişmeleri önümüzdeki süreçte yaratabilirler, yeni dönemin son derece etkili, başarılı, öncü kadroları haline gelebilirler. Bu konuda başarılamayacak hiçbir şey yoktur. Kadronun görev ve sorumluluklarını etkili yerine getirmesini, rolünü oynamasını engelleyen etkenler var, bunları aşmak zorundayız. Bunları aşmazsak bütün verimli imkanlar değerlendirilemez duruma gelir. Örgüt hamle sürecine, karşıtlarımız ise imha saldırısına kalkmış durumdadır. Mücadele süreci gittikçe netleşiyor. Bu anlamda kimse orta yolda kalamaz. Bunun zeminleri yok olmuştur.

Bu temelde dönemin yeni kadroları olarak, ortayolcu anlayışları aşmak ve hızla yeni dönemin, yeni çizginin etkin, aktif militanı haline gelmek, yenilenmiş Apocu hareketin kadrosu haline gelmek en doğru yoldur. Dürüstlük, açıklık bu demektir. Yurtseverlik ve demokratlığın gereği budur. Bunu yapmak istediği müddetçe de herkes başarılı olur. Bu konuda hiç kimse başarılı olup olamama endişesi taşımamalıdır. Bu sürecin eğitimi de, kadrosu da böyle yetişir. Bu anlayışla yaklaşıldığında her alanda çok etkili pratik çalışma yürütecek ve mücadele verecek hale gelinir. Yeni dönemin kadrosunu yaratma sistemimiz yeniden şekillenmelidir. Bu temelde hareketin ihtiyaç duyduğu, gittiği her yerde başarı kazanacak kadro düzeyi yaratılmalı ve yeni dönemin yeni kadrolarıyla başarıya ulaşılmalıdır.

YALINLIĞA TAÇ OLMAK

Adı, soyadı: **Sinan YILDIRIM**
Kod adı: **Bagok**
Doğum yeri ve tarihi: **Nusaybin, 1984**
Mücadeleye katılım tarihi: **1998**
Şehadet tarihi ve yeri: **30 Kasım 2003 Torik köyü/Eruh**

Oldum olası yazmaktan kaçtım ve halen de kaçıyorum yazmaktan. Genelde yazmak zorunda kaldığımız şeyler yazılması zor, ne kadar yazılırsa yazılsın hakkının verilemeyeceği şeyler. Kirletilmiş dünyanın içinde kirletilmemiş dünyaları, onu yeniden yaşatan yüce ruhlu, yüce duygulu insanları yazmak beceremediğim, ürktüğüm bir gerçeklik olarak hep var oldu.

Bir de bu yüce ruhlu insanlarla bu kutsal dağlarda savaşa koşan çocuk yaştaki kahramanları anlatmak ürkütür, ürkütmüştür beni. Hangi kalem yazabilir, hangi kelimeler bir araya gelebilir, hangi yazar yazabilir, hangi şair mısralara dökebilir onları? Ben bunların hiçbiri değilim, onların sadece bir arkadaşıyım, yoldaşıyım ve bir türlü yazmayı beceremedim. Bu yüce ruhlu insanlar üzerine hangi arkadaşım yazı yazmışsa mutlaka böyle demiştir. Onlara ilişkin yazılanları okurken bile fırtınalar koparan gerçekler, yaşanırken yerle bir eder, depremler yaratır yüreğimizde. Nasıl anlatabilirim ki bu depremleri? Yanı başımda başı dizlerime düşen arkadaşı, daha bir saniye önce sohbet ettiğim arkadaşın göz kapatıp açma arasında kanlar içinde yattığını, O'nu ellerimizle gömüşümüzü anlatamam. Bir de yüreklerimizde oluşturdukları acıyı anlatamam. İnsan eksilişini nasıl anlatabilir ki? Onların sevinçlerini, acılarını, umutlarını, hayallerini anlatmak ağaçta yaprak misali olur. Yine de anlatmak gerek onları. Seslerini duyurmak için her şeye rağmen yazmak... Çok fazla beceremezsek de, onları yoldaşları yazmalı, anlatmalı. Onları anlatmak biz yoldaşlarının en temel borcu. Anlatılması zor, ama anlatılması gereken en yakıcı gerçekliğimiz şehitlerimiz.

Bagok arkadaşı kendisi gibi yalın anlatmak isterdim, bütün saflığıyla. Ve her yazdığım cümleyle duraksıyorum, anılarımıza dalıyorum.

Bagok arkadaş 2003 baharında yazdığı bir şiirde;

...

Dağlar, hey dumanlı dağlar
Ne de çekici gelirsin insana
Sen,
Senin o güzel vadilerin,
O gizemli fosforlu sisin,
Hele hele özgürlük yolunda
sana kavuşmak
ne de çekici gelir
Seninle,
senin bağrında
çarpıcı yoldaşlıklarla
yaşamak isterim,
buna kimse kelepçe vuramaz
Ey dağlar,
ey sınır tanımaz dağlar
fosforlu sisinle birlikte
güzel vadilerinde
yoldaşça yaşamak isterim
dolaşmak isterim bir kelebek misali
hayat süslü çiçekli
bahçelerinde
bir kelebeğin ömrü
yedi gün yedi gece de olsa
dolaşmak isterim yamaçlarında
çimenlerinde uzanıp
hissederek tenimde rüzgarı
dalarak yıldızların seyrine
kavuşmak isterim sana
...
diyordu.

Ve O, şiirinde yazdığı kadar dağlara sevdalıydı. Ve O, şiirinde yazdığı gibi bir kelebek ömrü kadar yaşadı. Bagok arkadaş şehit düştüğünde henüz 18 yaşındaydı. O, şiiri kadar yalındı. O, bir cam gibi saydamdı. Berrak bir su gibi akıyordu sade dünyası. Ufuk olurdu, ötesi gizemsel kalırdı ve çekerdi insanı. O, yalınlığa taç olacak özge bir candı.

Yalınlığın yüzü Bagok arkadaşın, sonsuzluğun yüzüdür. Katıksızdır. Her şeyi açık, gözler önünde olduğu halde mistiktir. Fark edilmeyişi gizemselliğindendir. Gizemselliği vazgeçilmezliği olur, tutku olur hayat tadında, sevda tadında.

Yalınlık kendi doğasında usulca, ansızın konar yüreklere. Konar da bir daha da uçmaz. Uçsa da konduğu yerden, bir parçayı da alır götürür. Sen vazgeçsen de ondan, onun alıp götürdüğü parçandan vazgeçemezsin. Yüreğinin bir parçasıdır alıp götürdüğü. İnsan kendinden vazgeçebilir mi? Bunca karmaşıklığın ortasında sarıldığımız sadeliğimizde Bagokumuz.

İnsanoğlu karmaşıklaşmış, çok renkli bir gerçektir. Her birimiz birçok yüzün bileşkesiyiz. Birçok ruhun, birçok duygunun, birçok düşüncenin tek bedende birleşimi, var oluşuyuz. Kimi zaman hiç farkında olmadan bu yüzler yer değiştirir anbean. Çağın hastalığı pragmatistliktir bütün yüzlerin ardına gizlenen. Binlerce yüz tek bir yüzün altında gizlenir. Aynanın yansımasında yüzler parçalanır, toz buz olur.

Kirletilmiş dünyada, kirletilmemiş duyguları olan insanlar vardır nesli tükenmekte olan. Günahlardan arınmış masum yanımızdır. Kirletilmiş dünyana yalınlıklarıyla masum kalan yanlarımıza ayna tutanlar vardır.

Bagok arkadaş da kirletilmemiş duyguları olan o pırıl pırıl insanlardandı. Onun sadeliğinde kendini görmemek imkansızdı. Böyle insanlar bir okyanus gibi derindirler, çocuk ruhlu bilgedirler. Onlar yüce ruhlu, yüce duygulu, erdemli insanlardır. Her gülümseyişlerinde kucaklarlar bizleri masmavi gökyüzü gibi. Biz onları bilmesek de, onlar bizi bilirler ve severler. Sırf sevmek için değil, onlar sevginin kendisi olduklarından dolayı severler. Onlar sevginin kaynağıydı, çağlarlar nehirler gibi. Yalın bir dili vardı Bagok arkadaşın, biraz çekingen. Olduğu gibi anlatırdı her şeyi, biraz çocuksu.

1998 yılında, arkadaşlar, korucu olan köyleriyle ilişkiye geçmek için koyunlarını otlatan Bagok, Dıjwar ve iki kişiyi daha yakalarlar. O iki kişi aynı zamanda Bagok arkadaşın dayılarının oğullarıydılar. Bagok arkadaşın dayıları korucuydu. Akrabaları arkadaşlarla ilişkilenmeye geçme yerine, düşmanla ortak operasyon düzenlerler. Çatışma çıkar. Çatışma esnasında henüz sivil elbiseli, çocuk yaştaki her iki dayısının oğlu şehit düşer. Arkadaşlar Bagok ve Dıjwar arkadaşları yanlarına alarak Botan'a getirirler. Yaşama hemen adapte olmuşlardı, seviyorlardı gerilla yaşamını, moralliydiler Bagok arkadaş Botan'da bir yıl kaldıktan sonra Kandil alanına geçti. Dıjwar arkadaş ise Gabar'da kalmıştı. Düzenlenen operasyonların birinde şehit düştü. Köyde birlikte büyümüşlerdi, birlikte geçirdikleri birçok anıları olmuştu. Bu güzel dağlarda birlikte yoldaş olmuşlardı. Birlikte gülmüş, birlikte üzülmüşlerdi. Bagok arkadaş Dıjwar arkadaşa çok bağlıydı. Bu bağlılık bazen korkuturdu bizleri. Çünkü Bagokumuzun üzülmesini istemiyorduk. Neyin ne zaman olacağının bilinmediği savaş ortamında her şey mümkündü. Bir kurşun gelip en apansız anda sevdiklerini elinden alabilirdi. Savaş acımasızdır.

Bagok arkadaş 2003 yazına kadar Kandil alanında kaldı. Onu 2000'de, YNK savaşı sürecinde tanıdım. Gencecikti, yeni açılmış bir çiçek gibiydi. Havaya cemrenin düşmesiyle ilk yeşeren berfinimizdi. Kuzeye gidene kadar beraber kaldık. Günbegün nasıl değiştiğini, geliştiğini görüyorduk. O, baharımızdı. Sürekli şehit düşen arkadaşlardan bahseder, onlara layık olmak için kuzeye gideceğini söylerdi. Kuzeye gitmek için defalarca öneri yaptı, kendisini dayattı. 2003 baharında kuzeye gidecek arkadaşlar rapor yazmışlardı. Bizim taburdan da yaklaşık 50 arkadaş rapor yazmıştı. Bunlardan biri de Bagok arkadaştı. O, kendisini her yönüyle kuzeye hazırlamıştı. Hayallerini gerçekleştirmek istiyordu orada, gitmeliyim diyordu durmadan. Düzenlemeler yapıldığında toplam on civarında arkadaş kuzey için taburdan alındı. Bagok arkadaş için erkendi, genç olduğundan gönderilmeyecekti. Düzenlemeler okundu. Giden arkadaşlar için tören hazırlığına başlandı. Bagok arkadaşın hareketliliğine, canlılığına, sözlerine, neşesine alışmıştım. Eksikliğini hemen fark ettim. Ortalıkta görünmüyordu, sessizdi her taraf. Kendisi gitmediği için dayanamıyordu törene katılmaya. Bütün hayallerini yıkılmış hissediyordu gitmediği için. Kuzeye gitme ateşi yüreğini yakıyordu, sevdalıydı. Genç oluşuna kızıyordu.

İnsanlara karşı sevgi doluydu, saygılı davranırdı. Tüm arkadaşlar öyle çok severlerdiki O'nu. Genç yaşına rağman oldukça olgundu, harbi yönleri çoktu ve bu yüzden çok takılırdık O'na. Genç yaşta katılan arkadaşları çoğu şımarır, ilgi beklerdi. Bagok arkadaşta buna rastlamak mümkün değildi. İlgiden hoşlanmazdı, ama sevildiğinin bilincindeydi. Bu onda şımarıklığı değil, saygıyı geliştirmişti. Kendi ayakları üzerinde durmayı yaşamı çok erken yaşta öğretmişti. O da yaşamın en iyi öğrencilerinden biriydi. Meraklıydı.

Çok kısa sürede örgütü anlamıştı. Bir örgüt militanı olacak nitelikleri kazanmıştı. Şakayı severdi, espriliydi, açık sözlüydü, fakat ölçüyü de bilirdi. O, çok yönlüydü

Hangi işe koşarsa başarırdı, büyük bir coşkuyla yapardı. Sporu çok severdi. İyi futbol ve voleybol oynardı. O'nun doğallığında bir insana rastlayabileceğime pek inanmıyorum.

Tabur olarak kuzeye düzenlenmiştik. Bagok arkadaş sevinçten neredeyse uçacak gibiydi. Coşkusunun önüne hiçbir güç geçemezdi. Hayallerine kavuşmuştu artık. O, hayallerine bağlıydı. Tüm güzel özelliklerin bileşkesiydi Bagok arkadaş. Ne kadar yazarsam yazayım, hep eksik kalan yanları olacak yazdıklarımın. Hatta yazdıkça, eksik kalan yanların arttığını hissediyorum. Bütün anıların anlatmak isterdim. Ama anlatamıyor Onu yazdıklarım.

Taburdan ayrıldım. Bagok arkadaş karargaha beni ziyarete geldi. Oturup konuştuk. O, hep kavuşacağı kuzey coğrafyasından ve umutlarından söz etti. Vedalaşmadık, sadece hoşça kal, görüşürüz dedik birbirimize. İnanmadığım şeyin gerçekleşeceğini nerden bilebilirdim ki. Savaşlarda en çok yaşanan şeye alışmadığımız için inanmazdık, inanmak istemezdik en çok acı veren sonsuz ayrılıklara. Ama o hep bizi apansız buldu. Derin bir acı bıraktı, derin bir sessizlik, fırtınalara tutulmuş bir yürek. Ölüme alışılmaz, anlatılmaz.

Kuzeye gittiği gün görüşemedik, ama selamını bırakıp gitmişti. Ve bu, ondan aldığım son selam oldu. Botan'a giderken Behdinan alanında konaklarlar. Bahoz arkadaş Bagok arkadaşı yanında tutmak ister, göndermek istemez. Bagok arkadaş sessizliğe gömülmüştür. Çok üzüldüğünü görünce Bahoz arkadaş gitmesini kabul eder. Ve ondan sonra da hiçbir haber alamadım. Kamelyada oturmuş bir yandan cıgaramı çekip, bir yandan çayımı yudumluyordum. Beyaz dağlara, yanıbaşımda duran ağaçlara dalmıştım. Birden Bagok arkadaş geldi aklıma. Uzun süreden beridir haber alamadığım temiz yürekli yoldaşım. Geçen kış beraber geçirmiştik. Ve birlikte geçirdiğimiz günlerin filmine daldım. Yüreğim sıkıştı bir an. Şehit düştüğü hissine kapıldım ansızın. Mangaya yol aldım. Aklımda hep O. Mangaya vardığımda arkadaşlar şehit düşen yoldaşların siciline bakıyorlardı. Ben de elime aldım isimlere baktım. Şehit düşen birçok yoldaşı tanıyordum. Her okuduğum isimle biraz daha sıkışıyordu yüreğim. Bagok arkadaşın da ismi geçiyordu listede. İnanamıyordum daha birkaç gün önce görüşüz diye vedalaştığımız arkadaşları sonsuza kadar ayrılmışlardı.

Onlar kuzeye gitmeden önce bölük komutanı arkadaşa "Bagok'a sahip çık, yoksa ömür boyu seni affetmem" demiştim. Bölük komutanı arkadaş gülmüştü. Şakayla, "ya senin gibi insana rastlamadım. Savaşçıların komutanlarına bağlandığını çok gördüm, ama savaşçısına bağlanan komutana az rastlanır. Merak etme, bana bir şey olmadan O'na bir şey olmaz" demiş ve vedalaşmıştık. Gerçekten de Bagok arkadaşa bağlanmıştım. O'nun yalınlığında kendimi görmüştüm, O'nun yalınlığında tertemiz bir dünya görmüştüm.

Hani vedalaşmamıştık ve bir daha görüşecektik.

Anıların kuşatması altındayım. Gülüşlerine dalıyorum. Ne kadar üzüldüğümü görseydin, daha da üzülürdün. Sanki vazgeçecektin ölmekten. Yine sarılacak, yine şakalaşacaktık. "Ben buradayım, üzüldün mü, özledin mi beni" diyecektin.

Evet, seni çok özledim can yoldaşım. Çok üzgünüm küçüğüm, hele de o çok hayalini kurduğum kuzeye varmadan şehit düşmen acılarımı, üzüntümü ikiye katladı.

Hani yazdığı şiirde,

"Bir kelebeğin ömrü yedi gün yedi gece de olsa, dolaşmak isterim yamaçlarında" diyordu ya, gitmek istediği yere bir kelebek gibi uçmuştu. O, bizim kelebeğimizdi.

Bir pusuda şehit düştüğü yazılıyordu sicilinde. Nasıl oldu da o an güneş karanlığa gömülmedi, dünya tersine dönmedi? Nasıl oldu da yaşam sürmeye devam etti? Bir türlü anlayamıyorum. O'nu bir daha göremeyeceğime inanmak istemesem de gerçekleri değiştirme kudretine sahip olamadığımı da biliyorum. Ama hazmetmek zor, ölüme alışılmaz. Bir daha gülüşünü görmemek ölüm gelir bana yoldaş.

Yarının gençleri seni anacak
seni yaşayacak
sen olacak
sen olacağız
seni hep var edeceğiz
sana söz, yalınlığa taç olan yoldaş.
bir çocuktu
çoban kılığında
uçurdular yaban daldan
gelip kondu yüreğime
suskunca kondu yüreklerimize
varlığıyla yaşattı yalınlığın tadını
gülümseyip yüzümüze
bir parça aldı bizden
kendisini bizde bırakarak
pişmanlık duymadan
bakmadan ardı sıra
çekip gitti uzaklara

Mücadele yoldaşları adına
Hogır Çatak

AMED'İN ASİ GERİLLASINA

Adı, soyadı: **Veysi TİMUR**
Kod adı: **Kahraman**
Doğum yeri ve tarihi: **Silvan, 1984**
Mücadeleye katılım tarihi: **2001 Dersim**
Şehadet tarihi ve yeri: **10 Ekim 2003 Bilgeç mıntıkası/Ovacık**

Tarihin derinliklerinde serpili kalmış, hayata küsmüş bütün güzellikleri gün yüzüne çıkarıp, bir halkın oluşumunda katık yapanlara ilk yurtluğunu sunanların meskeninde dünyaya geldi. Güzelliğin, direnişin, hareketin, bir halkın yüreği olan o kutsal topraklardandı. Özgürlüğün, aşkın yayıldığı yüreklerin mesken eylediği o yerde ilk adımı attı, ilk kelimeyi söyledi, ilk orada güldü, orada ağladı. Orada arkadaş edindi, orada oyunlara katıldı, orada acılarla, anaların göz yaşlarıyla karşılaştı. Ezilmişliğe, baskıya, işkenceye, faili bilinen cinayetlere karşı ilk orada öfke duydu, özgürlük aşkı, özgürlük arayışı orada sardı tüm bedenini. Orada karar verdi özgürlük savaşçısı olmaya.

Ve ilk veda....

Özgürlük savaşçıları, düşünceleri, yaşamları, savaşlarıyla Kürdistan'da girmedik aile, girmedik ücra köşe, elini uzatmadık kuytuluklara sinmiş mekan bırakmamışlardı. Bir bir bütün ocağı tüten evlere, yüreklere konuk olmuşlardı, hatta ocağı tütmeyen evlere sıcaklıklarıyla yaşam getirmişlerdi. Konukluğa giderken ellerine umutlarını ve aşkı almışlardı. Umutlarını, yüce amaçlarını beraberlerinde götürmüşlerdi. Bunları o kısa hayatlarının en kutsal hediyesi olarak sunmuşlardı her yere. Bu yüzdendi konukluklarının benimsenmesi, değer verilmesi, onlara biat edilmesi. tek tek açılan kapılar, geçmişin hüznüne çakılmışlığı bırakıp düştüler onurlarının peşine. Sonuna kadar inanarak, her koşul altında onların yanında yer alarak, yüreklerinde onlara en büyük yeri vererek, bağlanarak kapılarının eşiklerini adımlarıyla kutsallaştıranlara tutundular. Onlara kenetlenip, kaygısız, hesapsız, sağa sola bakmadan ardı sıra yürüdüler. Özgürlük savaşçılarını sahiplenmekten çekinmediler, kendilerini en zor koşullarda çıkarsız feda etmekten geri durmadılar.

Kutsal topraklarda, güzelliğin nehrine karışan bir damla su bile olmak, o topraklarda yaşayan hayatının baharındaki insanlar için kafiydi. Her genç, hatta her çocuk dağların görkemine kavuşmayı, en masum hayali olarak yüreğinin baş köşesine asardı. Her biraz da olsa özgürlük bilinci edinen, özgürlük arayışını derinliğine içinde hisseden, büyük bir özlemle dağları kucaklayabilmeyi beklerdi. Dağlar özgürlüğü kucaklamanın meskeniydi.

O da küçük yaşlarındayken evlerine konuk olanlarda tanıdı aşık olmayı. Sıklıkla kapılarından içeri girenler, Ona geleceğini taşımışlardı, bir geleceğin duvarlarının nasıl örüleceğini bütün samimiyetleriyle sunmuşlardı. Ailesi, kısa zamanda konuklarına ısınmış, aralarındaki yabancılığı kaldırmış, onlarla bütünleşmişti. O da ailesi gibi tutkuyla sevmişti onları. Hızlıca, tez elden onlardan biri olmak istemişti. Hayat, buralarda ne kadar erkenden de büyütse çocukları, evlerine gelen konuklar daha beklemesi gerektiğini söylüyorlardı, henüz küçüktü o aralar. Yaşamın bütün acımasızlığına rağmen O, çocuktu ve hiçbir şeyin bu gerçeği değiştirmesine gücü yoktu. Konukları büyü, güçlen, bilinçlen, sonra gel diyorlardı. Ama yüreği yangın yeliydi Onun. Yüreğine özgürlük sevdasının kıvılcımları düşenler duramazlar artık kaldıkları yerde, gitmelidirler. Gidinceye kadar geçirdikleri her an, sadece ve sadece özlemle, hayallere doludur. Gidinceye kadar her alınan nefes göğüs kafesini zorlar. Onları bu azaptan tek şey kurtarabilir, özgürlük mekanına gitmek. Başka hiçbir şey dindiremez yürekte başlayan bu sevda ateşini. Bunu bilerek almamışlardı konukları. Hepsi bu duyguyu yaşamış insanlardı, ama yine de büyümesi gerektiğini söylüyorlardı. Yaşamı ilerledikçe sevdasını büyütecek, bilinçle buluşturacaktı. Gelecek yıllarla yüreğindeki coşkuyu, heyecanı görkemli dağlarla buluşturacaktı...

Çocukluğunun izlerini, Farqin'in dar sokaklarını, derme çatma soluksuz pencereli yıkılmış evlerine, delikanlı mekanlarına taşırmıştı. Tutucu akşamların korkulu sokaklarında, küçüklüğünün köyünde sessiz sedasız gelip kalbine yerleşen o yiğit insanlara benzeyenleri bulmuştu. Siyasi abe'leri takip ederek salınmış, gelişmişti. Yeni yeni buluğ çağına gelenler, onun iki üç eksiği yaşlarda olanlar özenerek mahallenin köşe başlarını mesken eylerlerdi. Tek kanunları harbilikti. Söylerse yapar, yaparlarsa söylerlerdi. Kendi gerçekliklerinden başka hiçbir şeye boyun eğmeyen mert delikanlılardı. Onlarda bir tek siyasi abe'lerin sözü geçerdi. Bu delikanlıların satırlarının ucu bir tek Apoculara dönmüyordu. Siyasi abe'leri gördüklerinde yollarını değiştiriyor, kendilerinden kaçıyorlardı. Onları gördükçe geçmişleri gözlerinin önünde canlanıyor, utançları karşılarına çıkıyordu. Apocuların büyüsü harbi delikanlıları köşeye sıkıştırıyordu.

O da abe'lerine bakarak, onlara özenerek büyüdü. Onlar gibi sevdi, onlar gibi ilgi duydu, silahını kuşandı. Qırıx'la, Quto'yla, Siyasi Abe'lerle yetişti. Kasaturasını, satırını belinden hiç eksik etmedi. Apoculara gelince, "eyvallah" demesini bildi. Onların başının, gözünün üstünde yeri vardı. Nitekim onlar daha harbiydi. Bükemediği bileğe saygı göstermek delikanlılığın raconundandı. Çarşının, mahallenin araba kabul etmez caddelerinde hükmünü süren delikanlılık ser olsa da, ilk göz ağrısı köylerine gelen davetsiz misafirleriydi. Gönlünü ilk onlara kaptırmıştı. Mertliğin en kralı onlardaydı. Zaten ondandı "eyvallah" demesi.

Asi ve maceracıydı, haksızlıklara hiç mi hiç tahammülü yoktu. Küçük yaşta ailenin büyük çocuğu olmanın sorumluluklarını hissetmişti. Evin aşına katkı sunması gerektiğini biliyordu. Çokça çalıştı, emeğini örgütledi, alın terini akıttı. O çağlara hangi işi sığdırmıyordu ki? Kah pazarda satıcılık, kah lokantalarda garsonluk, kah gurbet ellerde çalışmışlık, kah inşaatlarda küreğe yüklenme... Her işi yapıyordu, zaten bizim topraklarda iş seçme gibi bir lüksümüz hiç olmadı. O da bu yaşam koşulları içinde olgunlaşmış, yaşamın dilini öğrenmişti. Kendi emeği ile kendini bulmak, sorumluluklarının üstesinden gelmek, O'na bilinç getirmişti. Kuraldı, delikanlıların görüntüsü sert, yüreği yufka olurdu. Her delikanlının bir davası (yari) olurdu. Daha on altısına varmadan, O'nun da olmuştu platonik bir sevdiği. Günlerce sessiz sedasız hiç açılamadan dolaşmıştı peşinde. Sonunda platonik davasıyla nişanlanmış, başka bir yükümlülüğün altına girmişti. Bu acımasız hayatta bir seçim yapmak zorundaydı ya Apoculara katılacak, yıllardır özlemini bütün yakıcılığıyla hissettiği dağlara vuracaktı kendini ya da sevdiği kızla evlenecek kaybolacaktı bu yaşamın içinde.

Acılı coğrafyanın ağıtlarını halaylara, zılgıtlara karıştırarak göğü yakalamaya kalkışması önünde duran bütün tercihleri bire indiriyordu. İbre, halka, özgürlük güneşine doğru dönüyordu. Hele hele çağdaş Kawa'nın bahara özgürlük yükleyen gününde surlarla çevrili direnişin kalesinde kalabalıkların yeryüzünü, gökyüzünü zapteden muazzam coşkusuyla karşılaşınca kararını vermiş, yönünü dağlara dönmüştü. O dağlar ki, çocukluğunun isteyip de ulaşamadığı yegane yerlerdi, ilk göz ağrısıydı. Şimdi büyümüştü, artık kimse O'na daha büyümen gerek diyemeyecekti.

2001 yazının kavuruculuğunda Dersim dağlarında merhaba dedi hayallerine. Özgürlük mekanının havasını derin derin çekiyordu ciğerlerine. Büründüğü sertliği, onu görünce tuz buz olduğu sevdiği kızı, yani davasını, geçimini sağlamak zorunda olduğu ailesini bırakıp gelmişti. Küçük aşkını büyük aşkına adak vermişti. Katılır katılmaz, sanki yıllardır birliktelermiş gibi yoldaşlarıyla bütünleşmişti. Hemencecik pratiğin akıcılığına kendini bıraktı. Emeği, coşkusu, uyumuyla kısa zamanda arkadaşlarının sempatisini kazandı. Kaygısızca, temiz duygularla katılıyordu kutsal yaşama. Newrozun görkemli coşkusuna ancak böyle cevap verebilirdi. Onun yakıcılığıyla pratiğin yorgunluğuna aldırış etmeden, nefesini büyütüyordu. Zaten silaha yabancı değildi. Silah her zaman O'nun arkadaşı, parçası olmuştu. Sıra onun yöneleceği hedefi bulmaktaydı. Eğitim görüyor, aydınlanıyordu. O zamana kadar duygularıyla, gördükleriyle, duyduklarıyla kendini eğitmişti. Okumamış yazmamıştı; harfler, cümleler O'na yabancıydı. Bunu sıkıntı etmeden, o sene insanlığa mal olan savunmaların kollarına bıraktı kendini. Ağır gelse de anlamaya, özümsemeye çalışıyordu. Gücünü aşırı zorlayarak, bir kelime bile öğrenmeyi kazanç sayıyordu. Pratiğe çıktığında bilinç ve tecrübe anlamında daha güçlenmişti. Kimliğine, içinde saklı olan, hızından hiçbir şey kaybetmeyen hayallerine her geçen gün daha fazla sarılıyordu. Zamana yeniden doğarak, daha da aydınlanmış, kökleriyle buluşarak katılıyordu. Serdeki gençlik, aman vermez zorluklar karşısında Apoculuk ile buluşunca, zapt edilmez oluyordu. Her tarafa koşturuyor, üzerine düşen her görevi büyük bir coşkuya yerine getiriyordu. Önderliği, halkı için çalışmayı muazzam bir görev kabul ediyordu. En önde yürümek, Onda bir tutkuydu. Dersim'in sık ormanlarını, isyancıya korunak olan arazisini hep en önde arşınlıyordu.

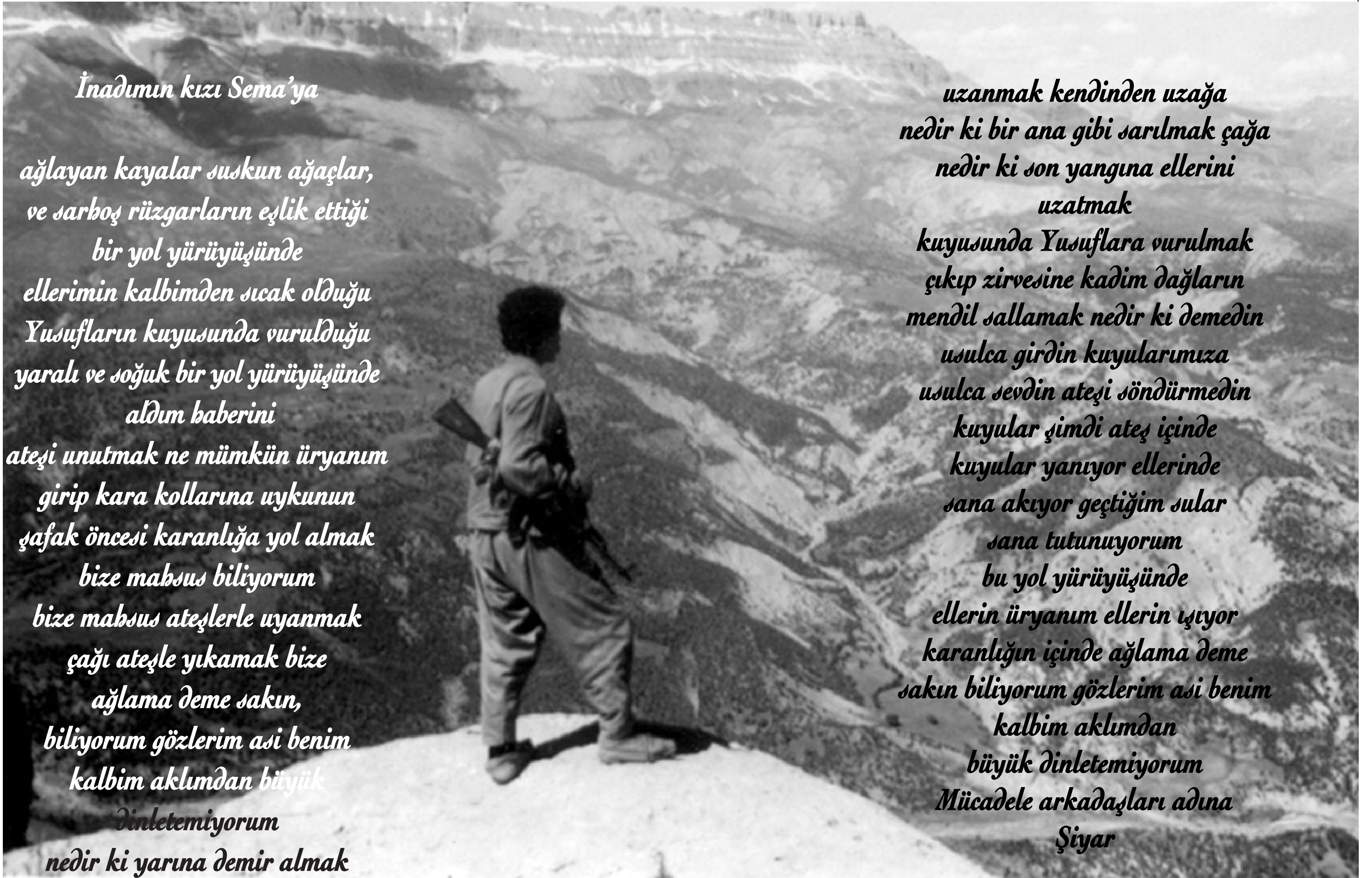
On yedisini bitirmeden defalarca badireler atlatmıştı. Kürdistan'ın tüm acıları erken karşılayan çocuklarının olgunluğuyla düşmana göğüs germişti. O da atılmıştı düşmanın üstüne. Her eylem planlamasına coşkuyla katılıyor, en önde olmak için öneriler sunuyordu.

Bir süreden beridir yoldaşlarıyla birlikte amansız bir çalışmaya girişmişlerdi. Her günleri, her anları düşmanla iç içe geçiyordu. Zaman karşıtlıkları iç içe olmaya zorluyordu. Onlar düşmanı, düşman onları kolluyor, birbirinin açığını arıyorlardı. Fırsatı ele geçiren, duraksamadan saldırıyordu. 10 Ekim günü Bozovalı güleç yüzlü ***Dıjwar (İbrahim Halil Bilkan)***, Diyanalı sessiz ***Rubar (Ramazan Seydin)***, Afrinli olgun ***Çeknas (Hasan Ömer)'le*** hummalı bir çalışmayla geçen gecenin gündüzüne tez yetişmek için yola koyulmuşlardı. Yorgun bedenlerine dinlenme fırsatı vermemişler, bitirilmesi gereken bir işin peşinde koşuşturma içerisine girmişlerdi. Uzun süren bir çatışmanın ertesinde tüm aşklarıyla, umutlarıyla zaferi yaratmışlardı. Son mermilerine kadar direnmişlerdi dur durak bilmeden. Bilgeç'in ormanlık kuytuluklarında saatleri alan derin bir çatışmanın sonrasında 4 özgürlük savaşçısı son nefeslerini vermiş, kalanların yüreğine kutsal bir nakış gibi işlenmişlerdi.

Heeey Farqin'in harbi delikanlısı, seni ve yoldaşlarını unutmayacağız, anınız önünde saygıyla eğiliyoruz.

Mücadele yoldaşları adına
Bahoz Amed

17-18 Kasım 2003 Göteborg / İsveç'te bedenini ateşe veren Fatoş Sağlamgöz yoldaşın anısına

Yüreğimiz çığlık seni beklemekteyiz

Adı, soyadı: **Yaşar AYKAL**
Kod adı: **Şevger Murat**
Doğum yeri ve tarihi: **Kayaballı köyü Ömerli/Mardin, 1977**
Mücadeleye katılım tarihi: **1992, Cudi**
Şehadet tarihi ve yeri: **19 Kasım 2003 Kızılağaç/Bingöl**

Şevger..... Dolu dolu yaşanan bir yaşam öyküsünü sınırlı sayıdaki sayfalara sığdırmak kimin haddine? Kim başarabilir bunu? Kelimeler en çok o anda kifayetsizleşir, insan en çok o anda tüm yeteneklerini yitirir, kelime dağarcığı sıfırlanır, kımıldayamaz duruma gelir, bundan sonra tüm anlarında yaşayacağı anılara sarılır. O anılar ki bir türlü onları anlatacak kelime bulunamaz. Bazı şeyler sadece hissedilir ve yaşanır, ama yazıya dökünce hep eksik kalır. Yaşar Kemal de gelse, sonucu değiştiremez. Fakat gidenlerin ardından yazmak da biz geride kalanlara düşüyor her defasında. Öyle zor ki yazmak..... Hep eksik kalacağımızı bildiğimiz için, yaşamımızdaki en sancılı, en duygusal ve sorumluluğu en ağır kesitler oluyor bu anlar. Gözümüzün her tarafta Onları ararken, yüreğimiz Onların özlemiyle atarken, umutla gelecekler diye yollarını gözlerken sonsuz yolculuklarını anlatmak....... işte o an yüreğin çığlık olduğu andır.

Her yanı tarih, Kürtlük kokan bir Mardin'de doğmuştu Şevger arkadaş. Anası acılarla emzirmişti Onu, her Kürt kadınının yaptığı gibi. Kültürler mozaiği Mardin'de büyümenin hoşgörüsünü edinmişti. Demek ki ilk erdem dersini buradan almıştı.

Gerilla hamlelerinden en çok etkilenen, 1990'larda kitle serhildanlarının en güçlü yaşandığı alanlardan biriydi Mardin. Bu serhildanlar Şevger arkadaşı da derinden etkilemiş olmalı ki, çok genç yaşta yönünü dağlara verip, silahı omuzladı. Birçok alanda çalışmalara katıldı. Güney, Serhat, Dersim... 95 yılı da dahil olmak üzere o yıllarda yaşanan zorlukları yaşayanlar bilir ancak. En ekstrem eyaletimiz olması, yine Koçgiri ve Karadeniz eyaletlerini beslemesi de eklenince Dersim eyaletinin omuzlarına, düşmanın yönelimleri her geçen gün daha fazla büyüyerek sürüyordu. Mücadelemizi kuzeyden başlayarak daraltmayı planladığından, çok kapsamlı saldırılara girişiyordu. Bir yandan düşmanın ağır yönelimleri, diğer taraftan ihanetçi işbirlikçi çizginin tahribatları ve her yanıyla sert bir coğrafyanın koşullarının içinde, bir merminin dahi hesabının yapıldığı olanakların sınırlılığında, Şevger arkadaş ikinci dersini öğrenecekti: Çelikten iradeli olmayı...

Yaşının onca genç olmasına, onca zorluğa rağmen ikirciksiz yaşamının çoğunu Dersim'de yaşadı. Kelimenin tam anlamıyla fırtınalı yıllar... Savaş tanrısının hükmünü icra ettiği yıllar... Üstelik ihanetçi işbirlikçi Zeki çizgisinin derin izler bıraktığı ve olanakların oldukça kıt olduğu Dersim coğrafyasında, gerilla olmanın ne demek olduğunu göğüslemeyi öğrenecekti. Yüksek moral ve coşkusu, görenlerin hafızasından kolayca silinmeyecek özelliği olacaktı. Daima neşeliydi, yüzünde gülücükleri eksik olmazdı. Onun bu özelliği çevredekileri de etkilerdi. Olumsuzluklarda olumlu bir yan bulmaksa, Apoculuktan edinmiş olduğu özellik olsa gerek. Neşeli, coşkulu ve moralli olma mizacı maske değildi ki yüzüne taksaydı. O, gerçekten de içinden geldiği için öyleydi. Yaşama yüklediği anlam, geleceğe bakışı, Onu hep böyle kılıyordu. Mücadelenin zorlukları ile yoğruluyor, gün geçtikçe çelikleşiyordu.

Deyimin tam anlamıyla, 'taş çatlasa' 17'sindeydi ilk görev aldığında. Artık inisiyatifli hareket ediyor, mangası ile göreve gidiyor ve pusuda düşman bekliyordu. Onun cesareti, eylemlerde gösterdiği performans ve görevler karşısındaki yoğun başarma çabası, görenleri gıpta ettirecek düzeydeydi. 96 yılı içerisinde çok sayıda eyleme katılmış ve ortaya koyduğu pratik duruşla arkadaşların sevgisini kazanmış olması, Şevger arkadaşa komutanlıkta ilk basamağı, yani manga komutanlığını kazandırmıştı. 1997'ye ise bir adım daha üstte, takım komutanı olarak girecekti. Yaşının küçük olmasına karşın oldukça olgunlaşmıştı. Onu ciddi sorumluluklar bekliyordu. 97 yılı Dersim eyaleti için tam bir direnme savaşı yılıydı. Henüz koşullar gerilla için dezavantaj durumdayken, düşman çok kapsamlı yönelmişti. Nisan ayı içerisinde yüze yakın şehadet yaşamıştık eyalet olarak. Bu durumun yarattığı sorunlar karşısında eyalet uzun bir süre sadece yeniden toparlanma mücadelesi vermişti. Eyaletin o ağır atmosferinde, O, yine olumlu bir yan bulmuş, en güzel eylemlerine o yıl imza atmıştı. Mevcut duruma nasıl karşılık vereceğini bizzat pratik çabası ile göstermişti. O, artık bir gerilla komutanıydı. Planlayan, örgütleyen, sevk ve idare eden, savaştıran, en başta da uygulayandı. Onun komuta kişiliği çekirdekti, emekle yoğrularak şekillenmişti. Zaten hareketin içerisinde büyümüştü. Savaşçısı ile birlikte hem eylemdeydi, hem kazma kürek elinde ya bir depo, ya sığınak ya da bir mevzi kazardı. Hangi çalışma varsa, en başta kendisi yer alırdı. Herkesin gönlünü kazanmayı başarmıştı. Gerisi yürek ve bilinç işiydi, ki o da vardı zaten. Oldukça mütevazı oluşu, daha yeni tanıyanların bile dikkatini çekecek kadar belirgindi. Daha yirmisindeyken bölük komutanı olması, Onu gerçekliğinden uzaklaştırmamıştı. O yaşta böylesine hızlı yükselişle kendisini kaybedenleri az mı gördük? Bunlar bir yana, aksine, daha fazla sorumluluk duygusu ve bilinci gelişmişti.

Bütün bunların bir ödülü olmalıydı, o da 98'de geldi. VI. Kongre'ye katılacak, oradan da Önderlik sahasına geçecekti. Ne kadar da çok istemişti Önderliği görmeyi. Nasıl birisiydi acaba? Yaşamını ve okuduklarını merak ediyordu her gerilla gibi. Çok heyecanlanmıştı. Coşkusu ve temposu zirvede seyrediyordu. Katıldığından beri hep o büyük insanı merak etmişti. Dünyanın gündeminde, Kürtlerin gündelik yaşamlarının bir parçası olan, sadece fotoğraflarda gördüğü, ama iliklerine kadar hissettiği o insan nasıl birisiydi? Yıllarca bunun hayali ile yaşadı. Ona doğru yürüyüşteydi ve şimdi çok yaklaşmıştı. Yol sürecinde, ilk karşılaşmalarında nasıl davranacağını hesaplıyordu belki de. Önderliğine neler anlatacağını kafasında tasarlıyordu. Belki de hep dinlemeyi tercih edecekti. Herhalde o anı düşündükçe daha da sabırsızlanıyordu. O ilk karşılaşmanın planlarını bütün ayrıntıları ile düşünürken, duyduğumuzda hepimizin vücudunu soğutan bir sürpriz ile karşılaşacaktı. Henüz yoldayken, Önderliğin Roma'ya çıktığını öğrenecekti. İnsanın uzun yıllar taşıdığı hayallerine bu kadar yaklaşmışken, birden elinden uçup gitmesi nasıl bir duygudur acaba? İşte Şevger arkadaşın o anki duygularını asla öğrenemeyecektik. Bu da yeni bir durumdu. Böylece üçüncü dersini öğrenecekti: Bir militan, her an her duruma hazırlıklı olmalı ve olayları metanetle karşılamalıydı.

VI. Kongre'den sonra kutsal topraklara geri döndü. Dersim'den vazgeçmedi, vazgeçemezdi artık. Beynine yerleşmişti artık. Orada nice acılarını, sevinçlerini bırakmıştı. Sırt sırta yattığı, aynı kefiyeyi, hatta tek bir sigarayı paylaştığı nice canlar gömülüydü Dersim'de. Aynı patikaları arşınlamış, aynı çeşmelerden su içmişlerdi. Aynı mangalarda uyumuş, aynı ocaklarda yemek pişirmiş, çay demlemişlerdi. Şehit Diyar'ın çatışmaya girdiği kış kampından geçerken, ağaçlardaki mermi izleri ve boş kovanlardan 41 şehidin anısı hep yeniden canlanırdı düşünde. Hala her gittiği noktada eski ayakkabılar ve ezilmiş demlikler, tencereler buluyordu. Buralardan her geçtiğinde yoğun bir duygu atmosferini yaşar, hep o günlere giderdi, can yoldaşlarını sonsuz yolculuğa uğurladığı o günlere.... İşte bunlara yakın olmak, Şevger arkadaşa güç veriyordu, bu yüzdendi buralardan kopamamasının sebebi. Ölünecekse orada ölünmeliydi.

Önderliğin esaretinden oldukça etkilenmişti, koyuvermeyecekti kendisini, esaret olayından gerekli dersleri çıkarmasını da bilmişti. Dersim'e yürüyüşüne devam edecekti. Genel yapımız daha bu travmanın şokunu atlatamamışken, geri çekilme kararı verilmişti. Deyim yerindeyse, tam bir deprem anıydı. Kimin ne yaptığı ve ne yapacağı bilinmiyordu. moralsizlik ve kırılmaların yaşandığı o süreçte, yola çıkan grupların yoğunca şehadetler yaşaması en büyük acısıydı yüreklerin. Beyinlerdeki fırtınaların etkisiyle yaşanan şiddetli dalgalanmaların ve savrulmaların merkezi yerlerinden birine ulaşmıştı Şevger arkadaş, Bingöl'deydi. Geri çekilme talimatına ikirciksiz uyacaktı. Biraz buruktu içi. O, çok sevdiği Dersim dağlarına ulaşamamıştı, ama olsun, kararlıydı. Nasıl olsa bir daha gelecekti. Tekrar Güneye dönmek için hareket edip Amed'e ulaştığında, daha vahim bir manzara ile karşılaştı. Koçgiri, Karadeniz, Dersim, Erzurum ve Amed güçlerinden yığılmalar olmuştu burada. Kurye ve erzak sıkıntısı, yine düşman operasyonları Güneye geçişleri engelliyordu. Bu kadar gücün Amed'de üslenmesi, imha anlamına gelirdi. Zaten kış da kapıdaydı. Yapılan yoğun tartışmalar sonucu, bir bölüğün Dersim'e geri gönderilmesi kararlaştırıldı ve bölük Şevger arkadaşın sorumluluğuna verildi. Onu bekleyen görevler daha da ağırlaşmıştı. Devrimciler zor günlerin adamıdır sözü, böylesi anlar için söylenmiş olsa gerek. Coğrafyanın önemli bir kesimi kar altında ve hareket imkanları oldukça sınırlanmışken onlar Dersim'e doğru yola çıktılar. Hiçbir hazırlıkları yoktu. Dersim'in tabiat koşullarında tasfiye olmaları işten bile değil. Düşman yönelimleri ve sürecin getirdiği sıkıntılar da cabasıydı.

Şevger arkadaş ilk defa yalnız kalıyordu. Şimdi bütün yeteneklerini ve edinmiş olduğu tecrübeleri kullanmalıydı. Ne yapıp edip bu 22 canı bahara sağlam çıkarıp, partiye teslim etmeliydi. Kuzeyde bir kış kampına sorumluluk yapmak, basiretli olmak kadar, mangal gibi bir yüreğe sahip olmayı da gerektiriyordu. Düşmanın sınırsız teknik kullanımına karşın, gücü çatışmalara sokmadan pratik sürece hazırlamak herkesin harcı değildir. Düşman hareketlerini izleyerek, zaman zaman yer değiştirme ve çeşitli taktikler uygulayarak yine yanıltmalarla, gücü sağ salim bahara çıkarmayı başarmıştı. İlk defa bu kadar olumsuz koşullarla mücadele ediyordu. O yılı yaşadığı en ağır yıl sayıyordu. Ama o çok sevdiği Dersim dağlarına kavuşmanın sevinci, her şeyi bastırmaya yetmişti bile. "Artık kaygılanmaya gerek yok, bu dağlar, bu halk bizi korur" diyordu. Bu zor koşullardan başarıyla çıkması, kendisine yeterli bir deneyim ve güven kazandırmıştı. Öyle ki, artık savaş içerisinde yetişe gelmiş, sınanmış ve başarısı tescil edilmiş bir komutandı. Önderliği her koşul altında takip etmeyi esas alandı. İlkesel yaklaşması, en boğucu atmosferde bile sağlam bir pozisyonda kalmasını sağlamıştı.

2002 yılının sonlarına doğru Dersim'den ayrılan Şevger arkadaş, yeni süreçte eğitimden geçmek üzere bir grup arkadaşla Güneyin Xınere alanına ulaşmıştı. Burada ideolojik eğitimden geçtikten sonra, bir de Kandil'de, akademide askeri eğitim aldı. Bu sahalarda da kısa sürede mütevazılığı, coşkusu ve morali ile dikkat çekmiş, eğitimde gösterdiği performansla iyi bir profil çizmiş ve umut vaat eden bir pozisyonu yakalamıştı. Bu yoğunlaşmalar sonucu, 2003 sonbaharında üçüncü kez Dersim için bir grupla yola koyuldu. Söylemesi dile kolay, Güney'den Dersim'e yol almak... Burada, inanç ve kararlılık yeterince açık değil mi? Şimdi daha iyi anlıyoruz, bu hareketin böyle komutanlara ne kadar ihtiyacının olduğunu.

Ama bu kez olmadı işte Şevger yoldaş. Yapılması gereken yarım kalmış işler vardı. Daha Güney'deyken Mahir (Şerif Yalçın)'in Batman'da şehit düştüğünü öğrenmişti. Munzur (Hüseyin Gül) da Tokat'ta şehitler kervanına katılmıştı. Henüz yoldayken Hüseyin (Hasan Ertuğrul)'in de Ordu'da şehit düştüğünü öğrenecekti. Dedim ya, yarım kalan işler vardı. Kış da kapıdaydı hani. Ama yine de gitmesi gerekiyordu. Biz Güney'de kalan eski silah arkadaşlarınız olarak, yüreğimiz hep sizlerleydi. Dersim'e her çıkan grupla aynı heyecanı yaşadık. Kulağımız gelecek haberde, yüreğimiz heyecandan daha fazla kan pompalıyordu durmadan. Sağlam ulaşabilecek miydiniz? İşte kafamızdaki tek soru işareti... Ve işte sorumuzun hiç istemediğimiz cevabını insanın vücudunu soğutan, ürperten, yürekleri yerle bir eden o haberi spikerlerin donuk sesinden alıyoruz. "Bingöl'ün kırsal kesiminde, teröristler ile güvenlik güçleri arasında çıkan çatışmada 15 terörist ...." Anladık anlamasına, ama kabullenemedik. Böyle gidilmemeliydi. Şimdi biz Dersim halkına ne diyeceğiz? O halkla öylesine bütünleşmiştin ki, hele Hozat'a bir süre uğramasaydın hep sorarlardı. Biz o zaman "Başka alandadır yakında gelecek" diyorduk. Peki ya şimdi? Elbette Bingöl de ülkemizin bir parçası, ama o çok sevdiğin Dersim'e ulaşmaman, yarım kalan bir iştir. Öyle ya ailen de sana hasretti. 15 yaşında evden ayrılan Yaşar, şimdi 26'sında bir delikanlıydı. Ve o zamandan bu yana görmemişlerdi. Naaşını almaları, teselli olmaları için belki de iyi oldu. Ama seni Dersim'de yoldaşlarının yanına koyamamak bize ağır geliyor işte.

Hani sözleşmiştik, Dersim'de buluşacaktık. Poşe'deki çeşmenin başında zilfet yapacaktık. Ayranını Safsaltık'tan getirecektik. Üstelik Dersim'den yoldaşların senden yeni haberler ve yeni gelişmeleri öğreneceklerdi. Hani özlemimizi Dersim'de birbirimize sarılarak giderecektik?

Bu satırları yazarken, o kadar çok anı zihnimizde canlandı ki, bir film şeridi gibi hepsini yeniden izledik. Bu kısa ömre bu kadar şeyi nasıl sığdırabilmiştin? Gidenlerin ardından yazmanın ne kadar güç olduğunu bir daha yaşadım. Zaten bir şey yazmadık, sadece Şevger arkadaşın kim olduğuna dair kısa bir not düştük.

Başta Dersim halkı olmak üzere, tüm Kürdistanlılar ve silah arkadaşlarınız sizleri unutmayacak ve hep anacaklar. Sizlerden güç almayı her zaman bileceğiz. Başkan Apo'nun en sadık takipçileri olarak sizler, her zaman yaşam gerekçemiz olacaksınız. Şevger, Mahir, Metin, Munzur, Hüseyin, Server ve adını sayamadığımız 2003 şehitlerinin anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.

Mücadele yoldaşları adına
Dersim'den silah arkadaşları

Genç başladık genç başaracağız şiarının takipçisi Zagros yoldaş

PKK Parti Meclisi

Adı, soyadı: **Ali MUHEMEDİ**
Kod adı: **Zagros Beritan**
Doğum yeri ve tarihi: **Sine Doğu Kürdistan,1981**
Mücadeleye katılım tarihi: **2000**
Şehadet tarihi ve yeri: **24 Temmuz 2005**

Genç başladık genç başaracağız' şiarını yaşamla buluşturan, yaşamsal bir gerçeğe dönüştüren militanlığın adıdır Zagros yoldaş.

'Eğer bu dava uğruna dökülen ilk kana bağlı kalınacaksa, sonu toptan bir imha da olsa mücadele edilecek, artık uğruna kan dökülmüş bir dava olan bu mücadele yükseltilecektir.'

Yaşamak, her yerde olduğundan daha çok mücadeledir Kürdistan'da. Mücadele etmek direnmektir. Direnmek ise direngenliktir. Direngenlik Kürdistani yaşamın özüdür. Şehit, direngen yaşamın özünün zirvesidir. Her ne pahasına olursa olsun uğruna yaşanılacak değerlerden kopmama, kök salma, bunda inat ve ısrardır.

Şehit, yaşama iddiasındaki kararlılık ve büyüklüktür.

Haki, yaşama iddiasındaki kararlılığın ve büyüklüğün ilk adıdır.

PKK, ilk şehide, Haki'ye, O'nun anısına bağlılığın ifadesidir.

PKK'nin özü şehitlerimizin şahsında ifadesini bulmuştur. Hareketin ilk oluşum aşamasında emeğiyle, fedakarlığıyla, ideolojik yetkinliğiyle ve yaşam duruşlarıyla PKK' yi PKK yapan önder kadrolar şahsında bu kimlik somutlaşmıştır. Haki Karer'in şehadetiyle Önderliğimizin hissettiği, adeta bir yarısının kaybolduğu olmuştur. Ve O'nun şehadetine verilen bir yanıt olarak ilk partileşme hamlesi gelişmiştir.

Cezaevinde ihanet ve teslimiyetin dayatıldığı, bundan başka bir yaşam şansının bırakılmadığı koşullarda ***Mazlum, Dörtler*** ve ***Kemal, Hayri, Akif, Ali*** yoldaşların eylemselliğiyle *"ya özgür bir yaşam ya da asla"* tarzında ölümlerle yaşam yeniden yaratılmış, yeni bir sayfa açılmıştır. Bu duruşun yol açtığı netlikle ilk partileşme hamlesine dayatılan çizgi dışılık aşılarak, 15 Ağustos Atılımı temelinde ikinci partileşme hamlesi büyük komutan ***Agit*** yoldaşın öncülüğünde, Önderlik perspektifleri ekseninde geliştirilmiştir. Agit yoldaşın zamansız şehadetine verilen karşılık ise ordulaşma adımının atılması olmuştur.

1996'larda Önderlik etrafında gelişen komplonun ilk adımlarına ***Zilan*** yoldaşın cevabı, partileşmede ısrarı ve Önderlik çizgisine bağlılığı ortaya koymak olmuştur.

Şehitler partisi PKK geleneği, her şehidi yaşamda yaratılan bir cevapla karşılayarak kendini büyütmüş, bugünlere, mücadele eden ve başaran bir halk gerçekliğine ulaştırmıştır. Bu gerçek ***Sema*** ile başlayan bir gelenekle ateşte sınanmış çelikten bir gerçeğe dönüşmüştür.

Bütün bu şehadetlerin temelinde yüksek bir bilinç, yüksek bir sorgulama düzeyi, irade, vicdan, anlamlı, onurlu yaşam kararlılığı ve Önderliğe bağlılık, çizgide keskinlik yatmaktadır. Bu temelde Önderlik şahsında ifadesini bulan çizgi bu şehadetlerle netleşmiş ve PKK kimliği tüm bunların toplamı ya da sentezi olarak bir ifadeye kavuşmuştur.

Böylesi bir geleneği devralan, ilk şehide bağlılık çizgisinde ısrarlı ve onun üzerinde yaratılan tüm değerleri geleceğe taşırma iddiasındaki Apocu kadrolarca demokratik ekolojik ve cinsiyet özgürlükçü toplum paradigması temelinde yeniden yapılandırılan PKK, bu esastan kopmadığının ilk örneğini oldukça anlamlı bir şehadetle, **Zagros** yoldaşın şahadetiyle verdi.

Yeniden inşa edilen PKK, geçen kış boyunca Zagros yüksekliklerinde metrelerce karın altında böylesi bir mücadele yaşamının hazırlıklarına girişmişti. Hazırlandığı koşullar yaşam ve mücadele iddiasındaki büyüklüğünün de ifadesiydi. Baharla birlikte yeni yaşamın tohumları olarak toprağa serpiştirilerek toprakla buluşulmuştu. Ve toprakla buluşmuş tohumun sonrası yaşama duruştu. Yaşamdı... Yaşamın adıysa Zagros oldu.

Zagros yoldaş kısa ve anlamlı yaşamına büyük yaratımları sığdırmayı başaran Apocu militan duruşun örnek temsillerinden biriydi. O, Doğu Kürdistan'ın derin yurtseverliğini PKK'nin bilimsel bakış açısıyla sentezleyerek böylesi bir büyüklüğü başarmıştı. Bu başarının kendisinde yarattığı coşku ve heyecanla Önderliğin çağrısına uyarak, bunu tüm Ortadoğu halklarının başarısına dönüştürme sabırsızlığıyla PKK'nin yeniden inşa çalışmalarına ilk katılanlardan biri oldu. İlk katılanlardan biri olmakla yetinmeyen Zagros yoldaş, Apocu kadro tipinin birçok özelliğiyle birlikte en başta devrimciliği, Apocu militanlığı ciddiyetle ele alıp uygulama çabasıyla da ortaya koymuştur. Yaşamdaki olgun duruşunu ilişkilerdeki mütevazılığı, çalışma tarzındaki disiplin ve kolektivizmle buluşturmayı başaran Zagros yoldaş, tüm bunları gençliğinin vermiş olduğu canlılıkla, girişkenlikle müthiş uyumlu kılabilmiş, böylelikle Apocu militanlığın sonuç alıcı başaran tarzını ortaya koymuştur. Gençliğinin enerjisiyle pratik yaşamda yerinde duramayan, sürekli bir şeylerle uğraşan, hep bir koşuşturmaca içinde olan Zagros yoldaş, bunu ideolojik, teorik anlamdaki düşünsel çalışmalarda da sergileyebilen bir yeteneğin sahibiydi. Bu anlamdaki yeteneği, sabırsızlığını en çok yaşadığı Reber Apo'nun düşüncelerinin bir an önce Doğu Kürdistan'la buluşturulması noktasında da harekete geçirmiş ve bu düşüncelerin formüle edildiği PKK program ve tüzüğünün henüz hazırlık aşamasında Farsça'ya çevirme görevini gönüllü olarak üstlenmiş ve bu çalışmayı büyük bir titizlikle sonuçlandırmıştı.

Zagros yoldaş tüm bu özelliklerinin yanı sıra Reber Apo'nun 21. yüzyılın ideolojisi olarak tanımladığı kadın kurtuluş ideolojisine gönülden inanan ve bunu öncü militan düzeyde yaşamsallaştırmaya çalışan biriydi de. O, bu ideolojiyi yaşamsallaştırmak için derin bir anlama çabası içerisinde olmuş, bunun için kadın özgürlük çizgisinin öncü gücü olan PAJK'ın Şehit Erdal Eğitim Devresi'ne katılmış ve Önderlik tarafından 'bir kadın partisi' olarak da tanımlanan PKK'nin yeniden inşa çalışmalarına böylesi anlamlı bir zeminden katılım sergilemişti. Kendisindeki egemenlikli cins yaklaşımlarıyla da acımasız bir mücadele içerisinde olan Zagros yoldaş, kadınla doğru arkadaşlığın arayışını günlük yaşam ilişkilerinde yaratmaya ve geliştirmeye çalışan bir duruşun da sahibiydi.

Bu özellikleriyle PKK'nin yeniden inşa çalışmalarında en aktif şekilde yer alan Zagros yoldaş, Reber Apo'nun bu çalışmaya yüklediği ideolojik öncülük misyonunu yerine getirmek amacıyla Doğu Kürdistan çalışmalarına düzenlenmişti. Kongre sonrası bir grup çalışma arkadaşıyla birlikte bu yönlü özel bir ideolojik, teorik yoğunlaşma içindeyken şehit verdik Zagros yoldaşı.

Yeniden inşa edilen PKK'nin ilk şehidi Zagros yoldaş, şehadet biçimiyle de şehit gerçeğiyle buluşmanın somut ifadesi oldu. Bu buluşma sadece ruhsal, düşünsel düzeyde değil, pratik olarak da şehitle, şehitler gerçeğiyle buluşmanın anlamlı bir örneğini teşkil etti. Zagros yoldaş, İran güçleriyle girdiği çatışmada şehit düşen Şiyar yoldaşın cenazesini düşman bölgesinden çıkarıp Medya Savunma Bölgesi'ne getirmek üzere oluşturulan grupla birlikte Doğu Kürdistan alanına yönelirken, kahpe bir pusuda şehit düşer. Şehit Şiyar yoldaş için önceden hazırlanan mezara gömülerek, şehide layık olmanın, şehitle buluşmanın en anlamlı örneğini sergiler.

Hareketimizin son dönemde her alanda yaşadığı toparlanmayla birlikte, başta Önderliğimize olmak üzere, halkımıza ve gerillaya yönelik gerek uluslararası, gerekse de bölgesel güçlerin yoğun saldırı, tasfiye, imha ve provokasyon faaliyetleri de hız kazandı. Özgürlük mücadelesini tasfiye, imha ve provoke etme çabalarına en büyük cevap, son dönemde Kürdistan'ın her tarafında yükselttiğimiz, şehitlerimizin şahsında açığa çıkan direniş gerçeğidir. Bu direniş gerçeğiyle bütünleşen Zagros yoldaş yeniden inşa edilen PKK'nin ilk şehidi olarak PKK'nin şehitler partisi olma geleneğinin de sürdürücüsü olmuştur. İlk olmanın Hakice heyecanıyla sarıldığı mücadeleye PKK olarak vereceğimiz cevap, O'nun ve tüm şehit yoldaşların özlem ve umutlarının gerçekleştiricisi olma temelinde PKK'yi geliştirmek ve Önderlik çizgisinde mücadeleyi yükseltmektir. 'Ne ölüm ne de direniş artık yeterli olabilir. Çünkü ilk şehitler ve direnenler bu konuda yapılması gerekenleri yapmışlardır. Artık, bizi kurtaracak olan tek şey mücadeleyi kalıcı bir zafere doğru götürmek, örgütlenmede, siyasal ve askeri çalışmalarda, pratikte zaferi gerçekleştirecek olanakları yaratmaktır. Bizim mücadeledeki yerimiz, bu açıdan önem taşımaktadır.'

Bu bilinçle ve kararlılıkla yaşanılan şehadeti anlamlandırma çabasında olacağımızı belirtiyoruz. PKK'nin yeniden inşa çalışmasına başvuru raporunda dile getirdiği 'çalışabilen, dürüst, sadık, fedai, ideal, sonuna kadar inançlı ve bilinç ile anlama temelinde meşru savunma çizgisine ve bütün devrim, halk ve insanlık değerlerine bağlı olan, Önderliği seven, halkı ve özgürlüğü savunan, demokrat, özgürlükçü, adil, dürüst, yalancılıktan, devletçi ve egemen zihniyetten, milliyetçilikten uzak, çıkarsız mücadele eden, geniş bir görüşe sahip olan, bilge, ölçü ve ilkeleriyle dile getirdiğim konulara başta yeni savunmanın temelinde birey olarak kendimi yeniden PKK inşa çalışmalarına' katılma temelindeki son sözünü sözümüz olarak kabul ediyor Güneşle buluşmak için yöneldiği Doğu'nun yönümüz olacağını bir kez daha belirtiyor ve Zagros yoldaşın en büyük ideali olan Reber Apo'yu Doğu Kürdistan halkıyla buluşturacağımıza SÖZ VERİYORUZ.

– Şehit Namirin!
– Yaşasın Haki'den Zagros'a Uzanan Apocu Ruh!
– Biji PKK!
– Biji Reber Apo!

25 Temmuz 2005

"PKK'nin özü şehitlerimizin şahsında ifadesini bulmuştur. Hareketin ilk oluşum aşamasında emeğiyle, fedakarlığıyla, ideolojik yetkinliğiyle ve yaşam duruşlarıyla PKK' yi PKK yapan önder kadrolar şahsında bu kimlik somutlaşmıştır. Haki Karer'in şehadetiyle Önderliğimizin hissettiği, adeta bir yarısının kaybolduğu olmuştur. Ve onun şehadetine verilen bir yanıt olarak ilk partileşme hamlesi gelişmiştir. "

"Yaşamak, her yerde olduğundan daha çok mücadeledir Kürdistan'da. Mücadele etmek direnmektir. Direnmek ise direngenliktir. Direngenlik Kürdistani yaşamın özüdür. Şehit, direngen yaşamın özünün zirvesidir. Her ne pahasına olursa olsun uğruna yaşanılacak değerlerden kopmama, kök salma, bunda inat ve ısrardır. Şehit, yaşama iddiasındaki kararlılık ve büyüklüktür."

Düşüncesiyle eylemini birleştiren devrimci: KEMAL PİR

PKK Meclis Üyesi Mustafa Karasu değerlendiriyor

14 Temmuz ölüm orucu denince akla özellikle ***Kemal Pir*** ve ***Hayri Durmuş*** gelir. Canlı ve dinamik kişiliği, özgün yanları nedeniyle Kemal Pir yoldaş doğal olarak da öne çıkardı. Kemal Pir kişiliği, esas olarak da devrimci niteliği çarpıcı olan ve pratikçiliği öne çıkan bir önder kadromuzdu. Pratikleşerek mücadelenin sürekli geliştirilmesini önüne koyan bir tarzın sahibiydi. Apocu hareket açısından mücadelenin geliştirilmesi her zaman yeni insanlar kazanma, örgütleyip mücadeleye sevk etme olduğundan, hareketimizin mücadele tarzına en uygun kişilik de doğal olarak Kemal Pir yoldaş olmaktadır.

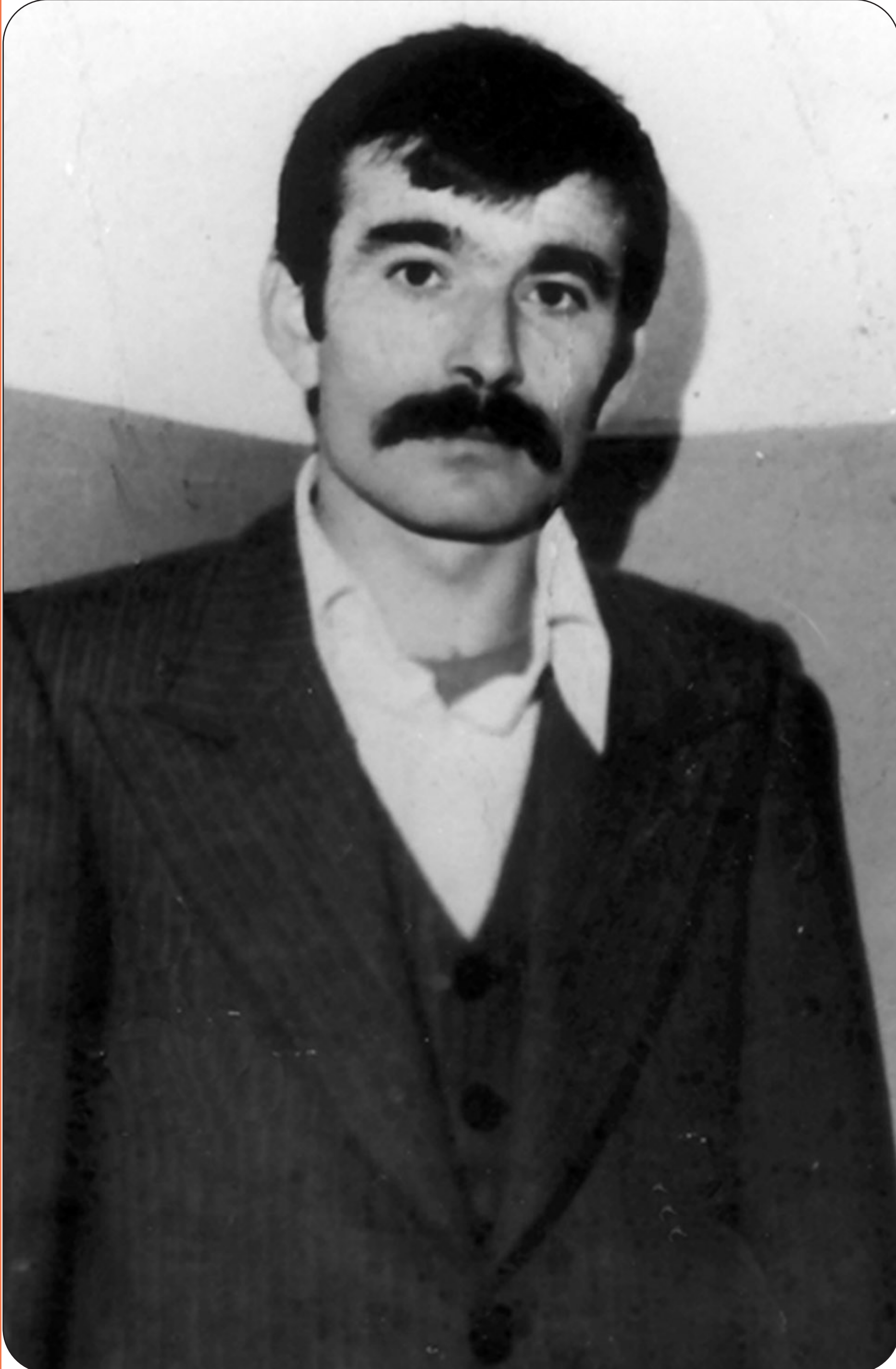
Bunu söylerken diğer şehit yoldaşlarımızın böyle olmadığını söylemek istemiyoruz. Hatta Hayri, farklı nitelikleri ve üstün yanları olan öncü kadrolarımızdandı. Zaten cezaevinde her zaman birincil derecede sorumluluk taşıyan ve 14 Temmuz'un ilk açıklamasını yapan da Hayri yoldaştı. Önderliğin *"Haki benim ruhumdur"* dediği gibi, Kemal de bir yönüyle hareketin ruhu olduğu için, 14 Temmuz direnişi daha fazla da onunla anılmaktadır.

Kemal Pir bir halk adamıydı

Kemal Pir saçından tırnağına kadar ilkeli bir devrimciydi. Bir devrimci olmanın bütün sorumluluğunu üstünde taşıyordu. Eğer bir devrimci isem, benim niteliğim de, yaşamım da, davranışım da farklı olmalı diyebilen büyük bir devrimciydi. Devrimci olmanın sıradan insandan farklılıklarını, kendisinin farklı tarz ve ölçülerde hareket etmesini ve bunun gereklerini yerine getirmesinin bilincini derinden yaşayan bir yoldaşımızdı. Devrimciysen, bir halkın özgürlük mücadelesine öncülük edecek bir kadroysan, o zaman bunun gerekleri neyse ona göre yaşamam ve amaca kilitlenmem gerekir diyebilen ve bunu pratiğinde gösteren bir yoldaşımızdı. Bir devrimcinin nasıl olması gerektiği profilini kendi şahsında çizmiştir.

Bunlar çok önemli şeylerdir. Bir hareketi başarıya ulaştırmada önemli rol oynayanlar da böyle kadrolardır. Özellikle Kürdistan devriminin zorluğunun bilincinde olduğundan, mücadele ettiği gücün saldırganlığını ve baskıcı yönünü de bildiğinden, buna cevap verecek tarzı her an, her saat, her gün yerine getirmekle önüne konulan hedeflerin başarılabileceğini bilen bir yoldaşımızdı. Önderliğimizin sürekli Kemal Pir'den söz etmesinin en temel nedeni budur. PKK gibi bir hareketin önüne koyduğu hedeflere ulaşmasının ancak böylesi kadrolarla başarıya götürülebileceğini söylemek istemektedir. Herkese nasıl bir kadro olunması gerektiğinin ölçülerini ortaya koymaktadır.

"Kemal Pir de bir insan olarak herkesten farklı değildi. Sorumluluğunun bilincinde olan her insanın yapabileceği ya da kendisinde somutlaştırabileceği özelliklere sahipti. Bu özellikleri doğuştan gelmekten öte her gün yoğunlaşarak, her gün kendisini yeniden yapılandırarak, her gün devrimci sorumluluklarını hatırlayarak kendini geliştiren ve böylece kendini büyük bir devrimci olmaya götüren bir insandı."

Tabii ki Kemal Pir gibi olunabilir, Onun ölçülerine ulaşılabilir. Kemal Pir de bütün yoldaşlarımız gibi bir insandı. Bir insan olarak herkesten farklı değildi. Ama aldığı görevin bilincinde ve bunu yapma bilincini taşıyan bir insandı. Öyle ulaşılamayacak özelliklere sahip bir insan değildi. Sorumluluğunun bilincinde olan her insanın yapabileceği ya da kendisinde somutlaştırabileceği özelliklere sahipti. Bu özellikleri doğuştan gelmekten öte, her gün yoğunlaşarak, her gün kendisini yeniden yapılandırarak, her gün devrimci sorumluluklarını hatırlayarak kendini geliştiren ve böylece kendini büyük bir devrimci olmaya götüren bir insandı.

Kemal Pir'in en temel özelliklerinden biri de sürekli dinamik, canlı, her saniyeyi devrim için değerlendiren birey olmasıydı. Bunun yanında, Ona ister görev verilsin, ister verilmesin, kendi görevinin ne olduğunun, ne yapması gerektiğinin bilincinde olan bir devrimciydi. Onun için herhangi bir yetkinin, herhangi bir mevkinin anlamı yoktu. O, zaten bir devrimci olarak ne için yetkili olduğunu bilirdi. Hiçbir zaman yetkici, mevkici, bürokratik tarzda bir devrimcilik yapmadı. O, çabasıyla, emeğiyle yetkili olan, otorite olabilen, kendisini kabul ettiren bir yoldaşımızdı. Cezaevine düştüğünde hiçbir sorumluluk almadı. Gerçekten yönetim içinde de yer almadı. Yönetim içinde yer almak istemediğini söyledi. "Arkadaşlar yaparlar, biz de devrimci görevlerimizi yerine getirerek, bütün yeteneklerimizi ortaya koyarak arkadaşlara yardımcı oluruz" dedi ve böyle yaptı. Yönetimde olmamasına rağmen, bir yöneticinin yapması gereken tüm çalışmaları fazlasıyla yaptı. Sürekli arkadaşlarla ilgilenen, arkadaşları örgütleyen, onların devrimci ruhunu ayaklandıran, onlara nasıl bir devrimci olunması gerektiğini her gün öğreten bir duruşu oldu.

Kemal, cezaevine girdiği günden şehit düştüğü zamana kadar resmi bir yönetim birimi içinde yer almadı, ama duruşuyla, tutumuyla her zaman harekete geçiren, her zaman etkileyen, örgütleyen, devrimci saygınlığını ve otoritesini sağlayan bir yoldaşımızdı. Bu yönüyle gerçekten de devrimci kimdir, bir sosyalist nasıldır, bir halk savaşçısı nasıldır sorularına cevap, en fazla da Kemal Pir'in şahsında görülebilirdi. Tam bir halk adamıydı, tam bir gençlik önderiydi, bir eğitimciydi, ama aynı zamanda bulunduğu ortamda insanlarda sorumluluk duygusunu yükselten, kendi şahsında insanlara devrimi, devrimciliği, partiyi ve Önderliği yaşatan özelliklere sahipti. Hiçbir zorluk Kemal Pir'in devrimci inancında, coşkusunda zayıflık ortaya çıkarmazdı. Ona göre her zorluk aşılabilirdi. Bu yönüyle duygusunda, düşüncesinde 'olmayacak' diye bir şey yoktu. Devrimci insanın doğru yöntem uyguladığında, zamanında ve yerinde hareket ettiğinde her türlü engeli aşabilecek ve başarıya götürebilecek olduğunu yalnız söylemekle kalmayan, pratiğinde gerçekleştiren bir yoldaşımızdı.

Kemal Pir, düşüncesiyle eylemini birleştiren bir insandır. Düşünce düzeyi derin, entelektüel birikimi gelişkin olduğu gibi, bunu sadece düşüncede, lafta bırakmayan, her düşüncenin mutlaka bir pratik, eylem karşılığı olduğu bilinciyle eylemi ve örgütü bu kadar bütünleştiren bir kişilik görülmemiştir. Önderliğimiz işte bu yeni paradigması ve ideolojisine uygun halkçı devrimci kadronun, sistemin mezhebi olmayan, yaşam ve mücadele tarzında sistemin imkanlarını elinin tersiyle çevirecek, tamamen sistemin duygusu ve yaşamının dışına çıkacak böyle bir kadro olduğunu önümüze koymuştur.

Kemal Pir ruhunu yüreğimize ve beynimize yedirmeliyiz

Egemen sistem kişiliğinin dışına çıkan kadroyla ideolojik doğrultunun ve yaşam projesinin gerçekleşeceğini bilerek, Kemal Pir devrimciliğine vurgu yapmıştır. Defalarca *"içinizde bir Kemal Pir yok mu"* diyerek sorunların kaynağının şundan bundan değil de, Kemal Pir devrimciliğinin yeterince pratikleşmemesinden kaynaklandığını belirtmiştir. Dolayısıyla bizlerin de hiçbir gerekçe öne sürmeden, yetersizlikler ve zayıflıkların nedenini başka bir yerde aramadan, tamamen Kemal Pir devrimciliğinin yapılıp yapılmadığına bakarak, kendimizi böyle ölçerek, bu ölçülerde değerlendirerek bir karara varmamız ve eksiklerimizi de Kemal Pir devrimciliği temelinde tamamlamamız gerekmektedir. Yeni dönem devrimciliğinin, cinsiyet özgürlükçü ve demokratik toplum paradigmasının pratikleşmesinin böyle olduğunu bilerek, 14 Temmuz'un bu yıldönümünde Kemal Pir ruhunu yüreğimize ve beynimize yedirerek hareketimizin ve mücadelenin ihtiyaçlarına cevap olabilir, halkımızın beklentilerine karşılık verebiliriz.

Kemal Pir'in bu kişiliğine örnek olabilecek bir anımızı şöyle ortaya koyabiliriz: '77'de, Dikmen'de, Pilot'un evinde yapılan toplantı için Antep'ten Ankara'ya ulaşmıştık. Bizim Tuzluçayır'daki evimize gidiyorduk. Ben ve Kemal önde yürüyorduk. ***Haki*** ve daha sonra ihanet eden Ali Çetinler arkadan geliyorlardı. Aramızda yetmiş seksen metrelik bir mesafe vardı. Gece karanlıkta yürüyorduk. Eve doğru yönelirken, bazı gençler Haki ile Ali Çetiner'in önünü kesip sorguya çekerler. "Siz devrimci misiniz, ülkücü müsünüz" biçiminde soru sorarlar kendilerine. Bunu soranlar devrimci de olabilir, faşist de Haki bunu bilmiyordur. Onun için de gençlere *"sizi ne ilgilendirir, herhangi bir vatandaşız, yürüyoruz"* diye cevap verir. Gençler bunun üzerine "kimsiniz, neyle ilgileniyorsunuz, burada ne geziyorsunuz" söylemeden gidemezsiniz derler. Haki yine "sizi ilgilendirmez, ne karışıyorsunuz bizim kim olduğumuza" diyerek gençleri tersler.

Arkadaşların gelmediğini görünce arkamıza baktık, bazı seslerin duyuluyordu. Biz de sese doğru yürüdük. Daha Hakilere yaklaşmamıştık, ışıklı bir yerdi. Gençler, Kemal'i tanıdılar. *"Ah Kemal abi"* dediler ve sarıldılar. Kemal de ne var diye sordu. Haki "bunlar yolumuzu kestiler" dedi. Gençlere niye böyle yapıyorsunuz der gibi sitem etti. Bunun üzerine Kemal, *"tabii devrimci gençler buralara faşistleri komayacaklar"* dedi. Burada önemli olan, gençlerin Kemal'e çok sıcak sarılmaları, abi diye etrafında dönmeleriydi. Çok değer verdikleri, onlarca yıl görmedikleri birisine sarılır gibi Kemal'e sarılıyorlardı Onunla konuşuyorlardı. Bunlar birkaç gün Kemal ile görüşmüş gençlerdi. Kemal onların üzerine öyle bir izlenim bırakmıştı ki, daha sonra başka bir örgüte geçmelerine rağmen, Kemal'i görür görmez coşmuşlardı.

Bu durum Kemal'in insanlarla kurduğu ilişkide nasıl bir etki bıraktığına, o insanların Kemal'i nasıl unutamadığına bir örnektir. Gençlerden ayrılıp eve gittik. Ev sahibimiz vardı. Tanıdık, iyi bir insandı. CHP'ye de oy verirdi. Kürt olmasına rağmen Kürt sorununa sıcak bakmayan, bunun gerçekleşeceğine inanmayan, ne kadar anlatılsa da hiç dinlemeyen bir kişilikti. Bizim gittiğimizi duyunca ziyarete geldi. Tabii o dönemde oturdun mu bir yere, bir süre sonra mutlaka siyasi tartışmalar başlardı. İnsanlara düşüncelerimizi anlatmak, politika anlatmak, onları etkilemeye çalışmak yaşamımızın bir parçasıydı. Kısa süre sonra ev sahibiyle de tartışma oldu. Haki ile tartıştık. Kürt halkının özgürlüğe ihtiyacı olduğunu, bu halkın örgütlenmesi gerektiğini, Kürtlerin örgütlenmesinin, özgürlüğünün ancak bu çizgide olabileceğini, bu sağlandığı taktirde Türkiye'de devrimci hareketin daha fazla gelişeceğini söyledik, düşüncelerimizi, tezlerimizi anlatmaya başladık.

Ne var ki muhatabımız geçmişte olduğu gibi yine inanmayan, söylediklerimizi hayal gören, bu yönde bir kulağından giren bir kulağından çıkan bir yaklaşım içindeydi. İyi bir insan olmasına rağmen, böyle bir tartışmada çok fazla bizi dinlemeyen bir yaklaşım gösteriyordu. Epey bir tartışma oldu. Zaman zaman çok hararetli geçti. Kemal de o arada başka işlerle uğraşıyor, bu arada bizi de biraz dinliyor. Bakıyor ki bizim ikna etme durumumuz yok, ne kadar iyi ve doğru anlatsak da ikna olmuyor, hemen yanımıza geldi, "siz bırakın, biz onunla tartışırız" dedi ve tartışmayabaşladı. Bizden daha az bir zamanda konuştu. Sonunda bizi dinlemeyen bu Kürt, "tamam, ben de sizinleyim, kömürlüğümde Ebu Müslim baltası var. Sizin arkanızda Ebu Müslim baltasıyla yürüyeceğim" dedi. Kemal Pir'in sözlerinden etkilenerek hemen bize destek olacağını, güç vereceğini söyledi. Öncesinden de defalarca tartıştığımız, ama ikna edemediğimiz ev sahibimiz Kemal Pir'in tavrından kısa sürede etkilenerek mücadelemize destek veren bir duruma geldi.

Burada Kemal Pir'in etkileyiciliğini, devrimciliğini, halkçı özelliklerini, insanlar üzerinde bıraktığı etkiyi rahatlıkla görmek mümkün. Kemal Pir için anlatılacak anılar yüzlercedir. Günümüzde tabanı örgütlemek, halkı örgütlemek en temel devrimci görev olarak önümüzde durduğuna göre, Kemal Pir'in etkileyici devrimci tarzını görmemiz şarttır. Onun bütün özelliklerini kendi üslubumuza ve davranışlarımıza yansıttığımızda nasıl etkili olduğunu görmekte zorlanmayacağız. Onun tarzını, yaşam, örgüt anlayışını, pratiğini kendimizde somutlaştırdığımızda, bu örnekte görüldüğü gibi insanları örgütleme ve etkileme so-